

Giới thiệu Nương Nương, Thỉnh Thảng Cấp

Cô là một game thủ đam mê trò chơi online trên mạng vào ngày lễ kỉ niệm tròn mười một năm Tân giang khánh thành, Bạch Tiểu Du bỗng nhiên nhận được một tin nhắn có tiêu đề —— Hỏi và trả lời.

Mọi câu hỏi cô đều trả lời cô muốn xuyên không về thời cổ đại vào hậu cung đấu tranh với phi tần, lúc đầu cô nghĩ trang web chỉ hỏi cho vui chứ không có gì, cô tiếp tục ngao du trên game tiếp thì màn hình xuất hiện con sâu nhỏ với tiêu đề chúc mừng bạn đã may mắn nhận giải thưởng xuyên qua thời cổ đại thế là cô bất tỉnh.

Khi tỉnh dậy thì cô đã ở trong thế giới cổ đại lại là phi tần có cấp bậc thấp nhất hậu cung, Bạch Tiểu Du nổi giận gầm lên một tiếng —— “Lão nương phải về nhà!” Ngay sau đó, con côn trùng nhỏ bay ra. “Số 18 Tân Giang nhận được đề nghị, đang nghiệm chứng. Xin lỗi, bạn không đủ cấp, nương nương, mời thăng cấp.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Nương, Thỉnh Thảng Cấp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tin nhắn trắc nghiệm kì quái

Bầu trời tối đen, đêm dài dằng dặc.

Trong khu nhà ở nhỏ nào đó, một cô gái đang ngồi trước máy tính, chăm chỉ lướt trang web, xem lướt qua các loại tiểu thuyết. Cô chính là Bạch Tiểu Du.

Nói về tuổi Bạch Tiểu Du cũng không nhỏ, đã 25 mà vẫn độc thân, là một con cú (người thích ngủ muộn) ngoan cố không thay đổi. Mỗi ngày đắm chìm trên ngôn tình 123 (trang web ngôn tình Trung Quốc) – kho tiểu thuyết cung đấu lớn như vậy, không chiến đấu hăng hái tới rạng sáng thì kiên quyết không bỏ xuống.

Theo thường lệ, hôm nay, cô cũng mở ngôn tình 123 muốn tìm một bộ mới trong các tiểu thuyết cung đấu để đọc bù mấy ngày rảnh rỗi. Không biết vì sao, cô đặc biệt mê tiểu thuyết cung đấu, thế nào cũng không ngán.

Chỉ là vào lúc mở ra hôm nay, có điều không giống mọi hôm, trên trang bìa còn có “Hoạt động ngôn tình 123 tròn năm khánh thành”. Với việc này, Bạch Tiểu Du chỉ liếc mắt một cái, tiếp tục tìm tiếp.

Hoạt động tròn năm khánh thành đều là chuyện của đại thần, độc giả nhỏ bé trong suốt như cô chỉ cần xem cuộc vui là được.

Chợt trên thông báo bên cạnh nick name ngàn năm không đổi lóe lên —— một tin nhắn mới!

Bạch Tiểu Du hóa đá! Tại sao cô lại có thông báo vào thời điểm này? Chẳng lẽ cô từng phạm sai lầm nào làm quản trị viên phát điên?! Không thể nào, cô chỉ là một người bé nhỏ, trong suốt. Thỉnh thoảng đi xem topic, chưa bao giờ post bài cả!

Bạch Tiểu Du nơm nớp lo sợ mở tin nhắn bất thường kia. Vừa nhìn, thở phào nhẹ nhõm, hóa ra chỉ là một tin nhắn trắc nghiệm. Hại trái tim cô đập bình bịch, mồ hôi đầy mặt. . .

Mang tâm tình bi phẫn (đau buồn + phẫn nộ), Bạch Tiểu Du nhìn thử tin nhắn kia một chút, ban đầu còn tưởng ngôn tình 123 hỏi độc giả tâm đắc gì, nhìn kĩ tiêu đề, không ngờ lại hỏi về vấn đề xuyên qua!

Nhìn đề mục đến đây, Bạch Tiểu Du liền hăng hái. Thật ngạc nhiên!

- 1, Xin hỏi, bạn muốn xuyên qua không? —— Có
- 2, Bạn muốn xuyên qua thể loại nào? —— cung đấu
- 3, Hình thức xuyên qua thích nhất là? —— hồn xuyên
- 4, Có muốn trở thành người tôn quý nhất không? —— Có
- 5, Nếu như có thể, bạn muốn tự mình xuyên qua không? —— Có

Điền hết “OK” để xác định lộ trình.

Hiếu kỳ cộng thêm tâm tình cô đang tốt, tiện tay điền vào. Sau đó không nghĩ ngợi gì tắt trang, tiếp tục chăm chỉ lướt qua các tiểu thuyết.

Lướt lướt, bỗng nhiên trước mặt một mảnh tối đen. Bạch Tiểu Du buồn bực bĩu môi, cho là máy tính không hoạt động, đang định khởi động lại, trước

mặt đột nhiên thay đổi.

Chỉ thấy màn hình vốn đen như mực biến thành một mảnh cỏ xanh mướt, sau đó từ bên trong một con côn trùng cực kì đáng yêu nhảy ra!

Đây tuyệt đối là một con côn trùng không ra ngô khoai gì cả! Đầu kiến tròn, cánh chuồn chuồn, mắt to, thân thể mềm mại, tay chân buồm bướm. . . Đặc biệt là tổ hợp tạp nham như thế lại không gây phản cảm, thiết kế thần kì như vậy chắc chắn là của đại thần tạo ra, thật sáng tạo!

Bạch Tiểu Du lặng người. Đây chẳng lẽ là con virus các đại thần ngày đêm tróc nã vẫn không bắt được! Không ngờ cô chỉ xem cũng nhiễm virus. . .

Cầm điện thoại lên, Bạch Tiểu Du đang định gọi cho duy tu (sửa chữa + giữ gìn) máy tính hỏi, con côn trùng trước mặt chợt gật gật đầu, mở đôi mắt siêu to nhìn cô, sau đó bắt đầu nói chuyện. . .

Đúng vậy, con côn trùng kia nói chuyện !

“Ngài khỏe! Tôi là tiểu tinh linh thể nghiệm xuyên qua, mã số 18 .”

” Thể nghiệm xuyên qua. . . Tiểu tinh linh. . . mã số mười tám. . .” Bạch Tiểu Du run rẩy. Chuyện quái gì thế này? Mã số 18 là thể nào? Còn có cái gì mà thể nghiệm xuyên qua. . . Chẳng lẽ là bởi vì cô điền tin nhắn vừa rồi, sau đó máy tính bị khống chế? Ồi không, vì sao cô hiểu kì tin nhắn kia? Vì sao tiện tay điền chứ. . .

Không đợi Bạch Tiểu Du tỉnh táo lại, côn trùng lại bắt đầu nói chuyện ——

“Chúc mừng độc giả số thứ tự 1526**63 —— Bạch Tiểu Du, may mắn nhận được quà đặc biệt —— thể nghiệm xuyên qua thăng cấp cung đấu, thời hạn tới khi hoàn thành toàn bộ nhiệm vụ. Tôi, mã số 18, cùng bạn xuyên qua, hoàn thành thăng cấp. Xin đợi 10 phút, đang kết nối số liệu, thể nghiệm xuyên qua lập tức mở ra!”

Bạch Tiểu Du nghe xong, nghiêm trọng hoài nghi mình thật ra có phải đang nằm trên giường ngủ không, hiện tại cô chỉ đang mơ mà thôi. Mua vé xổ số chưa bao giờ nhận được đồng tiền nào làm sao lại có thể quà tặng xuyên qua này? Chắc là hôm nay phương thức mở ngôn tình 123 không đúng! Chết cha! Nhiễm virus rồi!

“Hazzzii, hôm nay không thể vào ngôn tình 123 rồi, quên đi, có lẽ ngày mai phải mang máy tính đi diệt virus. ” Thở dài một tiếng, Bạch Tiểu Du cúi người định rút dây ngồn, con côn trùng nói một câu làm cô thổ huyết .

“Ngài khỏe, ta tiểu tinh linh gọi ý nhiệm vụ, mã số 18, không phải gấu trúc, ngựa gỗ, xin đừng coi tôi và virus là một. Mặc dù thân thể tôi là côn trùng đầu óc số liệu nhưng tôi cũng có một trái tim dễ vỡ.”

Phốc! Bạch Tiểu Du thiếu chút thì ngã xuống đất. Côn trùng này thật quái dị! Thân thể côn trùng, đầu óc số liệu, trái tim dễ vỡ. . . Hơn nữa lại có thể biết cô đang nghĩ gì?

Trời ạ, cô tuyệt đối đang nằm mơ! Bàn tay hưng hăng nhéo đuôi một cái. Ồi, đau quá! Hình như không phải nằm mơ. Xoa xoa đuôi đỏ bưng, Bạch Tiểu Du trừng mắt nhìn chăm chăm con côn trùng giả vô tội trên màn hình.

“Khụ khụ, cậu có thể biết tôi nghĩ gì?” Trùng mắt hồi lâu không có hiệu quả, Bạch Tiểu Du đành phải ngồi trở lại, nhìn chăm chăm con trùng trên màn hình.

“Đúng vậy!” Đầu nhỏ linh lợi nhìn Bạch Tiểu Du, gật gật đầu.

Râu nhỏ trên đầu hơi đung đưa, không đợi Bạch Tiểu Du phản ứng, ngay lập tức nói thêm: “Hoàn thành kết nối. Xin được nhắc nhở: người sử dụng đáng kính, số liệu đã kết nối xong, lập tức chuyển sang giai đoạn xuyên qua, xin đừng đi lại, chuẩn bị xuyên qua bất cứ lúc nào. ”

“Chờ một chút, chuyện xuyên qua là sao? Cậu có thể làm tôi xuyên qua? Không phải chứ, tôi chỉ là tò mò, tùy tiện điền mà thôi không cần cho ta xuyên qua thật chứ? Còn có, tôi phải tới chỗ nào? Làm cái gì? . . .”

” Bản xuyên qua dựa vào câu trả lời tin nhắn của bạn, mục tiêu xuyên qua: cung đấu mất quyền lực; nhiệm vụ xuyên qua: thăng cấp, trở thành người tôn quý nhất.”

“Hả?... Ta có thể không xuyên sao?” Nước mắt Bạch Tiểu Du nháy mắt chảy ra.

Mẹ ơi! Sớm biết đã không điền thì sẽ không như thế này. Cô – loại người có não cận bã, một độc giả nhỏ bé trên ngôn tình 123 thỉnh thoảng tưởng tượng mình ở hậu cung, đấu với hoa thom cỏ lạ một chút thì được, đầu thật chẳng phải là chết không toàn thây !

“Đề nghị không có hiệu lực, thể nghiệm xuyên qua đã bắt đầu, mã số 18 sẽ cùng bạn đi toàn bộ hành trình và quá trình thăng cấp, xin đừng lo lắng. Bây giờ chuẩn bị sẵn sàng, bắt đầu đếm ngược. Mười, chín, . . .”

“Này, không thể như thế được! Ta thật sự không thích hợp với cung đấu! Sẽ chết người. . .” Hai móng vuốt giữ màn hình, qua màn hình LCD cào côn trùng nhỏ, hấp hối gẫy dựa.

“ . . . Hai, một!”

Không đợi Bạch Tiểu Du nói xong, chỉ nghe thấy hai con số cuối cùng. Trong nháy mắt, trước mặt Bạch Tiểu Du tối sầm, bất tỉnh tạ thể. Trước khi mất ý thức, trong đầu cô chỉ còn một ý niệm duy nhất: Không bao giờ điền tin nhắn trắc nghiệm nữa!

Bạn đang đọc truyện *Nương Nương, Thịnh Thăng Cấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Đau đầu quá! Ai thừa lúc nàng ngủ mà đánh vậy? Lão nương nhất định làm thịt kẻ đó.

Bạch Tiểu Du ngồi xoa quả ối to bự chảng trên đầu. Trong lòng chửi rủa kẻ khốn nạn đánh nàng và ân cần thăm hỏi 18 đời tổ tông kẻ đó.

Sau khi trút giận, Bạch Tiểu Du mơ mơ màng màng xoay người tìm kiếm thuốc mỡ tiêu sưng bình thường đặt ở tủ đầu giường. Nàng hay bị thương nhẹ nên trong phòng đều có sẵn các loại thuốc mỡ.

Tìm kiếm hồi lâu vẫn không thấy tủ đầu giường, Bạch tiểu Du nghi hoặc mở mắt ra. Đập vào mắt là một đầu giường làm bằng gỗ lim chạm hoa, làm gì có tủ đầu giường nào! Nhìn xuống, không ngờ dưới chân làm bằng gấm tơ vàng lại là giường ngủ của cô nhân, trên người mặc cũng là áo lót trong các bộ phim truyền hình.

Trời ạ! tại sao nàng lại ở chỗ này? Không phải nàng đang tìm tiểu thuyết cung đấu sao?

Bạch Tiểu Du đau đầu nhớ lại chuyện xảy ra tối qua, ừm, hình như nàng đang ở nhà ngồi máy tính lên ngôn tình 123 sau đó nhận được một tin nhắn, điền câu hỏi trắc nghiệm, về sau một con côn trùng hiện ra nói sẽ dẫn nàng xuyên không, cung đấu rồi sau đó —— nàng ngất xỉu. . .

A! Chẳng lẽ nàng đã xuyên không?! Vậy nơi này không phải là hoàng cung chứ ?!

Giật mình tỉnh táo lại, chớp đôi mắt, Bạch Tiểu Du nhìn xung quanh một chút. Chà, phòng này thế mà thật to (ít nhất to hơn phòng nàng) nhưng mà không những trang trí không ra gì, sắc điệu âm đậm không có sinh khí mà đồ trang trí cũng kém chất lượng như đồ trong thôn xóm miền núi. Hơn nữa, trên bàn còn có một cung nữ nằm úp sấp, đang ngáy khò khò.

Khóe miệng giật giật vài cái, Bạch Tiểu Du mới xuống giường đi đến trước mắt cung nữ kia. Côn trùng nọ không biết ở đâu rồi, trước mắt nàng muốn biết thân phận mình ở đây là gì. Mà nơi này trừ nàng ra cũng chỉ có cung nữ. . .

“Này, tỉnh tỉnh!” Đây bà vai cung nữ, nàng ta buồn bực kêu một tiếng, không động đậy.

Kiên trì đẩy liên tục vài cái, lần này nàng ta phản ứng lớn một chút, toàn bộ thân thể nhúc nhích một phen. Ngay tại lúc Bạch Tiểu Du nghĩ đến thời điểm nàng ta tỉnh, không ngờ cung nữ kia chỉ là thay đổi tư thế ngủ. . .

Em gái nguoi! Mẹ nguoi không dạy khi người khác gọi phải đứng lên trả lời à? Bạch Tiểu Du nổi giận, hét vào tai cung nữ: “Đừng ngủ! Cháy rồi! Hỏa hoạn đốt miếu Thành Hoàng! Nương nguoi gọi về cất quần áo!”

“Làm sao? Ở đâu? Nơi nào cháy? Chao ôi, công công mắng ta chết!” Cung nữ vừa nghe cháy, lập tức đứng lên, luống cuống nhìn từ đông sang tây cũng không thấy đám lửa nào, khó hiểu thì thầm: “Đầu có cháy nha! Là ai vừa nói vậy?”

“Bản tiểu thư nói!” Bạch Tiểu Du khoanh tay nhìn về mặt cung nữ mờ mịt.

Cung nữ bị giọng nói Bạch Tiểu Du hù dọa, thân thể run lên một cái, xoay người thấy Bạch Tiểu Du đang nói mới yên lòng, lại thông dong ngồi xuống.

“Thì ra là chủ tử gạt ta. Lần sau nhớ đừng nói lung tung, ta sẽ bị ngài hù chết!”

Hừ! Gọi ta chủ tử, nguoi còn kiêu ngạo như vậy, thế giới này còn có đạo lý không? Trong lòng Bạch Tiểu Du tức giận, hay cho một ác nô khi chủ (nô tài bất nạt chủ nhân)! Con bà nó. Rốt cuộc nàng là nương nương gì, sao nô tài hỗn đến mức này?!

”Một ngày nguoi gọi ta là chủ tử, ta chính là trời của nguoi. Một nô tài không thể xưng “ta” với chủ tử, lần này nguoi phạm vào tội đại bất kính. Cho dù bản cung không được sủng cũng không phải nguoi có thể quyết định sống chết của chủ tử. Ta cho nguoi biết, hầu hạ ta tốt nguoi mới có lối thoát, nếu không càng thêm hại hơn ta, hoàng cung lớn như vậy, thiếu nguoi, mất cũng không chớp một cái! Nếu nguoi quá đáng với ta, hiện tại bản cung liền tùy ý tìm lí do xử trí nguoi, xem nguoi có thể sống hay không!”

Cung nữ ngán cả người, miệng há thật to, hiển nhiên không ngờ tới bản thân sẽ bị Bạch Tiểu Du mắng một trận. Lúc này trong lòng nàng ta đang kinh hãi không ngớt, chủ tử nàng ta luôn luôn nhất gan, là một thiếu nữ yếu đuối, ngay cả nói lớn tiếng với người hầu cũng không có, tại sao hôm qua không cần thận ngã một cái tỉnh lại liền biến thành như vậy?

“Ngài thật là chủ tử?” Cung nữ tròn mắt há mồm hỏi một câu.

“Nhâm nhi, lão. . . Ta không phải chủ tử, chẳng lẽ ngươi là?” Suýt chút nữa Bạch Tiểu Du thốt ra từ “lão nương” may mà kịp dừng lại.

Bình tĩnh ngồi xuống, Bạch Tiểu Du cố ý vênh mặt hát hàm sai khiến nói: “Bản tiểu thư khát, còn không châm trà cho ta!”

“Oh.” Cung nữ lập tức đứng lên, đặt trước mặt Bạch Tiểu Du một ly trà. Trình độ thay đổi thái độ kia Bạch Tiểu Du xem đủ rồi, quả nhiên là người hiền bị bắt nạt.

Bạch Tiểu Du bung lên uống một ngụm, chưa uống hết mặt mày đã nhăn lại “oa” một tiếng liền phun trà ra. Trời ạ, trà này đã ngâm bao lâu, đắng như vậy, có thể cho người uống sao?

“Trà này ngâm bao lâu? Sao khó uống thế?”

Cung nữ ngẩn ngơ, nghi ngờ nói: “Cũng ba canh giờ. Không phải là trà Khổ Đinh(*) ngài thích sao? Mỗi ngày ngài đều uống cái này mà.”

Ba canh giờ không phải bằng sáu giờ sao? Vậy còn có thể uống? ! Hơn nữa, đời trước thật kì lạ, lại thích uống trà Khổ Đinh. Bạch Tiểu Du 囧, giả vờ trấn định, đem ly trà buông xuống.

“Sau này không cần pha trà, ta đột nhiên thấy dùng nước trắng cũng không tệ.”

“Dạ.” Tuy cung nữ vẫn rất nghi hoặc nhưng vẫn đáp lại.

Trầm mặc một chút, Bạch Tiểu Du bắt đầu vắt óc suy nghĩ nên làm thế nào cung nữ mới không nghi ngờ nàng, nhớ lại tiểu thuyết cung đấu mình đã đọc một chút, cuối cùng nghĩ tới một biện pháp—— nói bóng nói gió.

“Cái kia. . . Hôm nay lúc tỉnh lại ta cảm thấy rất đau đầu, không biết chuyện gì xảy ra, hình như vẫn chóng mặt. Ngươi nói xem chuyện gì xảy ra?”

“Hả? Ồ! Hôm qua lúc ngài tắm bộ, không cẩn thận vấp phải đá liền ngã xuống ngất đi, Hương Lăng thấy nên đỡ ngài trở về.”

Chắc, hóa ra cung nữ này tên Hương Lăng. Tên dễ nghe như thế dùng trên người nàng ta thật sự là lãng phí. Nhưng mà thân thể nguyên chủ này thật là xui xẻo, ngã một cái liền chết, hồng nhan bạc mệnh. . .

“Ồ, thì ra là thế, chẳng trách cái gì ta cũng không nhớ. Đúng rồi, phụ mẫu làm sao còn chưa tới thăm ta? Lâu không thấy bọn họ, cũng thấy nhớ.”

“Ngài tiến cung cũng mới bảy tháng, cũng không tính lâu quá. Hơn nữa còn là phi tử chưa hầu hạ thánh thượng, theo lý thì không thể cho gia quyến vào thăm, trừ phi thánh thượng đặc biệt chuẩn. Vì vậy Bạch đại nhân và mẫu thuận ngài không được vào cung.” Hương Lăng dừng một chút mới lên tiếng.

Oh! Chưa hầu hạ hoàng đế ngựa đực! Đó chính là nói nàng bây giờ còn trong trắng? ! Hiện tượng tốt! Đầu mới tốt! Hơn nữa cha nàng họ Bạch, nàng kia cũng còn họ Bạch, chuyện tốt chuyện tốt! Bạch Tiểu Du trong lòng vui vẻ nghĩ.

“Vậy làm sao mới được thánh thượng đặc biệt chuẩn?”

Hương Lăng cho rằng cuối cùng Bạch Tiểu Du cũng thông suốt, lập tức càng không ngừng cùng nàng nói muốn xuất đầu trong cung như thế nào: “Đương nhiên là nghĩ tất cả biện pháp tiếp cận thánh thượng, được thánh thượng ưu ái, sau khi hầu hạ thánh thượng mới có cơ hội a. Chủ tử liên tiếp trốn tránh giống lúc trước là không được, ngài tiến cung đã bị phong thái nữ, mà đây là cấp phi tử thấp nhất rồi, xuống nữa cũng chỉ có nhóm cung nữ. . .”

Fuck! Đời trước nàng lăn lộn trong cung hơn nửa năm mà còn là phi tử hạ đẳng nhất! Em gái nó! Trách không được ngay cả cung nữ cũng không đặt nàng vào mắt.

“Dừng! Dừng! Trong lòng ta hiểu rồi! Bây giờ ngươi nói cho ta biết trên ta còn có bao nhiêu phẩm cấp, có bao nhiêu phi tử trên ta là được!”

“Hương Lăng ngẫm lại đã, còn có. . . Tài nhân, mỹ nhân, quý nhân, tiếp dư, tu viện, tu dung, tu nghi, chiêu viện, chiêu dung, chiêu nghi, tứ tần, tứ phi, quý phi, cao nhất là hoàng hậu nương nương, cao hơn nương nương nhiều lắm, tổng cộng lại có thể là vài trăm người.” Hương Lăng đếm từng số trên đầu ngón tay, cuối cùng cho Bạch Tiểu Du một số liệu làm người ta học máu.

Bạch Tiểu Du kinh ngạc. Len lén nuốt nước bọt, không ngờ còn có nhiều cấp bậc như vậy, phải làm thế nào để lên cấp đây? Hoàng đế ngựa đực kia thật sự ngủ cùng mấy trăm nữ nhân sẽ không tính tấn nhân vong (ý là... làm nhiều quá mà chết... ặc) sao?

“Ngươi hầu hạ ta lâu rồi? Mỗi ngày ta thích làm gì đều nhớ chứ?”

”Dạ, Hương Lăng vẫn luôn hầu hạ chủ tử, chủ tử mỗi ngày thích uống trà, đọc sách, vẽ tranh Hương Lăng đều nhớ, không dám quên”

“Vậy thì được rồi. Đúng rồi, không phải ta bị phong thái nữ sao, có phong hào không? Làm sao đột nhiên ta không nhớ gì cả?”

“Ngài quên sao? Thái nữ là không có phong hào, chỉ có trên mỹ nhân mới có, bởi vì tục danh ngài là Tiểu Du, nên gọi là Du thái nữ.”

Phốc! Nữ rau cải! Đây là danh hiệu lung tung gì. Có điều vẫn may mắn, nàng vẫn gọi là Tiểu Du. Nói thật, tên bản thân đã dùng 25 năm, nếu bỗng nhiên

thay đổi, thật đúng là không quen.

“Được rồi, ta đột nhiên mệt mỏi muốn nghỉ ngơi một chút, ngươi ra ngoài trước đi. Đợi lát nữa đến giờ cơm lại đến gọi ta.” Sau khi Bạch Tiểu Du đã hỏi đại khái tin tức bản thân muốn biết liền phái Hương Lăng ra ngoài.

Chờ hương lăng vừa đi, Bạch Tiểu Du liền lập tức ngồi phịch ở trên bàn, ừ ừ. Má ơi, đối phó một cung nữ đã mệt như thế, nếu thật chạy ra ngoài kia cùng mấy trăm nữ nhân đoạt một nam nhân, sau đó đấu tới đấu lui, mạng nhỏ của nàng có thể còn sao?

Ồ, đúng rồi, vì sao chỉ có mình nàng? Còn trùng chết tiết kia đâu? Không phải nói cùng nàng thắng cấp cung đấu, tiểu tinh linh gọi ý nhiệm vụ à? Hiện tại chết đâu rồi? Chẳng lẽ để lão nương ở trong này một mình chơi cung đấu à?

Càng nghĩ Bạch Tiểu Du càng thấy bức: “Em gái nó, cái gì mà tiểu tinh linh có mà lừa đảo thì có!”

Chợt, một thanh âm từ phía sau truyền tới.

“Số 18 nhận được lời kêu gọi, khôi phục công tác bình thường, chính thức mở ra hình thức hướng dẫn.”

* Chú thích: Trà Khổ Đinh ở Việt Nam gọi là trà Đinh(trà đắng). Trà đắng có hai loại, một tên là Ilex cornuta Lindl mọc ở Giang tô, Triết giang, Thượng du Bắc Việt. Một loại có tên Ilex latifolia Thunb mọc ở Triết giang, Phúc kiến, Quảng Tây và Thượng du Bắc Việt. Sau khi thu hái, người ta cuộn lại giống hình cái đinh, nên gọi là Trà đinh. Có tác dụng tả hỏa, thanh nhiệt rất mạnh vì vậy nó làm cho dễ ngủ, nhất là một vài dạng huyết áp cao, tiểu đường hạ xuống (Huyết áp cao do Can dương thượng thăng, Tiểu đường do Phế âm hư). Tính của nó hàn. Khi dùng từ 5 g một ngày :

– Khí huyết bị bế tắc.

– Thận, tâm, tỳ, phế dương bị tổn hại.

– Máu ứ đọng trong các tiểu mạch, tim đập chậm lại.

Bạn đang đọc truyện *Nương Nương, Thỉnh Thỉnh Cấp* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Mời nương nương thăng cấp

“À! Làm sao ngươi có thể ở sau ta? !” Bạch Tiểu Du bỗng chốc chạy ra chỗ khác.

“Ban đầu số 18 ngồi bên cạnh chờ ngươi tỉnh lại nhưng thời điểm ngài xoay người đè ta. Ta có hình thức phòng ngự tạm thời liền dính vào lưng ngươi, vừa khôi phục xong.”

Hắn (ý là Tiểu du đồ mồ hôi áy)! Nàng lại có thể đè một con côn trùng, còn dính trên lưng nàng . . . Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Du lạnh sống lưng, nàng sợ nhất côn trùng thân mềm nhũn lại ẩm ướt !

Tựa hồ có thể cảm giác được Bạch Tiểu Du ghét bỏ, số 18 duỗi bốn chân nhỏ thỏ, lắc hai cái râu trên đầu, vô tội nhìn Bạch Tiểu Du

Khụ khụ. Bạch Tiểu Du xấu hổ nhìn sang bên cạnh.

“Ê, số 18, rốt cuộc muốn ta ở chỗ này bao lâu? Phải thăng đến cấp nào mới hoàn thành nhiệm vụ ngươi nói?”

“Lần này xuyên không dựa vào đáp án trả lời của ngươi, không hạn chế thời gian hoàn thành nhiệm vụ. Bởi vì ngươi chọn trở thành người tôn quý nhất, dựa theo mục tiêu nhiệm vụ, ngài phải đạt được địa vị bằng hoàng đế, cũng chính là hoàng hậu”

“Phốc! Hoàng hậu! Muốn ta cùng nhiều nữ nhân tranh một nam nhân, hơn nữa mỗi ngày còn phải lấy lòng ngựa đực?!” Bạch Tiểu Du khóc không ra nước mắt, việc xuyên không này rất quý giá, rất quá đáng! Rất không có nhân đạo! Ai không biết thật ra hoàng đế chính là Ngưu lang (trai bao...), “cưỡi ngựa” với nghìn người, sinh hoạt cá nhân rối loạn, nhân phẩm siêu cấp kém! Cái loại hoàng đế ngựa đực này có gì tốt mà tranh... Ở nhà lên ngón tình 123 xem tiểu thuyết cung đấu còn tốt hơn.

Bạch Tiểu Du thở dài: “Này, tóm lại trong hoàng cung có bao nhiêu nữ nhân hả? Thanh niên thời hiện đại ta ngay cả tình trạng mình bây giờ cũng không biết. Làm sao đấu cùng người ta?”

“Căn cứ số liệu biểu thị, hiện nay có 112 vị phi tử, trong đó 33 vị đồng cấp với ngươi, còn 79 cấp bậc cao hơn, phân biệt là 22 tài tử, 18 mỹ nhân, 12 quý nhân, tám tiệp dư, bốn tu nghi, bốn chiêu viện, ba chiêu dung, hai chiêu nghi, hai tần, hai phi, một quý phi, một hoàng hậu”

Bạch Tiểu Du thở phào một cái, ban đầu nghe Hương Lăng nói, nàng còn tưởng thật rằng hoàng đế này có vài trăm nữ nhân. Bây giờ nghe lại nhưng mà 112 nữ nhân cũng rất kinh khủng!

“Hiện tại ngươi thuộc phi tử cấp thấp nhất thái nữ, là trưởng đích nữ ngũ phẩm Ngự Sử Bạch Liễu đại nhân, bảy tháng trước tiến cung tuyền tú, đến nay chưa thị tẩm. Nếu như nhiệm vụ thăng cấp có trở ngại, số 18 có thể gợi ý hoặc ngài có thể tham khảo kiến thức cung đấu bất kì ngài biết để rèn luyện.”

Một trận gió thổi qua sau lưng Bạch Tiểu Du, tình cảnh nàng hiện nay là một phi tử bị lãng quên, đúng không? Hơn nữa đây là rèn luyện? Bất có lúc nào cũng có tai nạn chết người đấy? !

“Còn trùng! Lão nương không muốn cung đấu, lão nương phải trở về nhà ngay lập tức!” Bạch Tiểu Du ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng.

Sau khi nghe Bạch Tiểu Du nói, số 18 lập tức quạt cánh nhỏ bay đến trước mặt Bạch Tiểu Du, dạo qua một vòng, hai cái râu trên đầu lắc lắc vài cái.

”Số 18 nhận được yêu cầu, đang nghiệm chứng, xin chờ một chút. Xin lỗi, cấp bậc ngài chưa đạt yêu cầu, mời nương nương thăng cấp.”

Bạch Tiểu Du nghe còn trùng phun ra những lời này, thật muốn thổ huyết. Thăng cấp thăng cấp, không phải là không thăng cấp thì không được về nhà chứ? Rốt cuộc vẫn là thăng cấp, cung đấu sao không dứt khoát cho nàng đi tu tiên?

“Còn trùng, vậy không khoa học. Một mình ta đấu cùng hơn 100 nữ nhân như thế nào?”

“Số 18 sẽ cùng đi toàn bộ hành trình, bất ly bất khí (không rời xa). Đề nghị: ngươi có thể lập bang kết phái, bồi dưỡng nhân tài nhiều mặt, thành lập thế lực của mình đánh đổ phe cung phi”

☹!Ngươi coi đây là chiến tranh thế giới à, còn đánh đồ phe đối địch nữa? Bồi dưỡng nhân tài? Nàng cũng không phải giáo sư bằng cấp cao, chỉ sợ bồi dưỡng sai lệch! Lập bang kết phái? Nhưng mà nàng chỉ thích một mình! Bất ly bất khí? Con còn trùng như nó dùng để làm gì? Có thể giúp nàng trực tiếp đoạt vị trí hoàng hậu sao?

Oán niệm hồi lâu, Bạch Tiểu Du mới nhụt chí ngồi xuống.

“Quên đi, chỉ có một con đường là cung đấu, đã đến thì an tâm ở lại vậy. Cùng lắm thì sống cả đời trong này, bảo trụ mạng nhỏ là được”

Có điều nếu ở trong cung đấu bị giết thì làm sao? Vừa nghĩ như vậy, rất nhanh Bạch Tiểu Du lại đứng lên.

“Ôi ôi, nếu ta bị nữ nhân kia giết chết thì làm sai bây giờ? Sẽ không chết thật chứ? Ngay cả hi vọng trở về cũng không có? Hả?”

Bạch Tiểu Du càng nói càng kích động, thiếu chút nữa đá số 18 vài cái. Số 18 bình tĩnh phun ra một câu: “Nhân vật chính từ vong trong quá trình thăng cấp, bắt đầu lại một lần nữa, cấp bậc nhân vật chính cũng đồng thời quay về cấp bậc ban đầu”

“...” Hầm cha. Nhân vật chính trong vòng du người ta đã chết cũng chỉ xuống một cấp, đây lại trực tiếp thanh linh!

Ô, chỉ có thể thăng cấp không thể giáng cấp, ngộ nhờ ngày nào đó lên tới tần phi quý phi đã chết, vậy thật rất khổ cực.

A, đúng rồi, nàng xuyên qua cũng không biết hiện tại bộ dạng mình nhìn thế nào, có phải khuôn mặt của bản thân không? Dù vậy cũng được, dù sao bộ dạng nàng vốn không tệ, lúc đại học còn đi làm người mẫu một thời gian ngắn. Nhưng nếu phải... Ạch, được rồi, chỉ cần khuôn mặt này hấp dẫn hơn trước kia, nàng liền cố làm quen.

“Còn trùng, ta xuyên qua khối thân thể này, trừ tên họ giống nhau như đúc, bộ dạng có biến đổi hay không?”

“Bản xuyên không chỉ tạo tình huống, lựa chọn trùng tên họ tương xứng với nhân vật, không suy xét nhân tố dung mạo”

Hắn! Ngươi nói không biết được rồi, tuôn một đồng nhiều như vậy. Bạch Tiểu Du trùng còn trùng, lập tức chạy phình phịch tới trước bàn trang điểm, cầm gương đồng đánh giá khuôn mặt hiện tại.

Ui cha! Lại có thể gần giống mình, chỉ là mắt to hơn chút, làn da trên mặt cũng tốt hơn rất nhiều, phấn phấn nộn nộn, sờ lên còn trơn tuột, giống da em bé nàng vẫn hâm mộ. Hơn nữa lần đầu tiên nàng phát hiện hóa ra bản thân mặc cổ trang cũng không tệ (mỗ nữ xem nhẹ bản thân còn tóc tai bù xù, mặc áo lót!)

Bộ dáng non mềm thật tốt! Bạch Tiểu Du véo mặt mình không biết mệt. Cảm giác không hoàn mỹ duy nhất là gương đồng này rất mờ, tuyệt không rõ ràng, lần sau phải tìm một cái chiếu rõ ràng, không liền tự tạo ra một cái... .

Ai, nữ nhân cổ đại tuyền tú đều rất nhỏ, bây giờ nàng bao nhiêu tuổi? Nghĩ đi nghĩ lại, Bạch Tiểu Du lại nghĩ đến vấn đề trên.

“Còn trùng, bây giờ ta mấy tuổi?”

“Tuổi mụ 16”

Bạch Tiểu Du hóa đá... Em gái nó! hoàng đế ngựa đực chẳng lẽ luyện nữ đồng? Em gái 15 tuổi cũng tuyền tiến cung làm phi tử, cần thân thiên lôi đánh xuống, không thể làm trên giường!

Nơi nào đó trong hoàng cung, mỗ hoàng đế đang vắt vẻo trên cây, đột nhiên cả người lạnh lẽo, không nhịn được hắt hơi một cái, lập tức cái gì cũng

bị mất, không nhìn về mặt xuân tình của phi tử dưới thân, xoay người đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nương Nương, Thịnh Thăng Cấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Xuất môn gặp công tử Bạc Liêu (1)

(1): Công tử Bạc Liêu: người coi tiền như rác

"Này, rốt cuộc ngươi có phải côn trùng hay không?" Nghiên cứu xong, Bạch Tiểu Du lại trở về bên cạnh bàn, nghiêng đầu đánh giá số 18 đang bay giữa không trung.

"Nhắc lại lần nữa: ta là số mười tám, mặc dù có ngoại hình côn trùng nhưng mà ta có suy nghĩ của tiểu tinh linh" Số 18 bay quanh Bạch Tiểu Du hai vòng, đậu trên vai nàng.

"Được rồi được rồi, ta biết ngươi gọi là số mười tám nhưng vẫn thấy côn trùng dễ gọi hơn. Ngươi muốn đi ngủ sao? Sẽ không nằm bên cạnh để ta sờ ? "

Đôi mắt Bạch Tiểu Du trừng lớn nhìn số 18, nếu mỗi ngày tinh lại phát hiện bản thân sờ côn trùng mềm mềm... Phốc! Nàng sẽ chết mất!

"Sau này số mười tám sẽ đứng ở khe hở đầu giường, tướng ngủ của ngươi rất bạo lực, dù ta là tiểu tinh linh công nghệ cao cũng rất có thể hỏng hóc "

Ach, tướng ngủ của nàng rất — bạo — lực! Bạch Tiểu Du liền nổi giận, chỉ vì thế nó nhận định tướng ngủ nàng bạo lực, chỉ là trở mình một cái thôi mà gọi là tướng ngủ bạo lực! Ta phi!

"Tướng ngủ ta bạo lực chỗ nào, chỉ là trở mình không cần thận đề ngươi thôi! Ai tỉnh ngủ mà không trở mình hả? "

"..." Số 18 không nói, lẳng lặng nhìn Bạch Tiểu Du, hồi lâu mới nói một câu: "Tinh lại không cần trở mình, có thể mở mắt ra"

Bốp! Đầu Bạch Tiểu Du đập vào bàn. Côn trùng này đột nhiên muốn đấu với nàng sao? Quên đi, nàng rộng lượng không chấp một con côn trùng.

Ngoài cửa vang lên một hồi tiếng đập.

"Vào đi" Bạch Tiểu Du hô một tiếng.

Người tiến vào là Hương Lăng, trên tay còn cầm một cái khay

"Chủ tử, đến giờ cơm, đây là bữa tối ngự thiện phòng đưa tới, mời ngài dùng bữa"

Bạch Tiểu Du nhìn thức ăn đặt trên bàn, nháy mắt cảm thấy hơi chán. Hoàng cung này rất nghèo sao? Cho phi tử hoàng đế ăn lại có thể là củ cái và cháo trắng, không thấy một miếng thịt... Muốn loại người chủ nghĩ yêu thích thịt như nàng phải sống thế nào?

Khóe miệng không nhịn được rút hai cái, Bạch Tiểu Du hỏi: "Mỗi ngày ngự thiện phòng làm cái này cho phi tử ăn? Mỗi ngày ta cũng ăn những thứ này?"

"Sao có thể, ngự thiện phòng đều làm tinh xảo nhưng kia đều cho nhóm phi tử nung nung được sủng ái. Chủ tử ngài tiến cung cũng chưa được triệu kiến, ngự thiện phòng đưa như vậy là đúng rồi. Phi tử không được sủng trong cung cũng không giống thế này, như trong lãnh cung đều là thức ăn từ đêm qua"

Sặc! Cái này gọi là đúng? Hoàng cung quả nhiên là địa phương ăn thịt người, nơi nơi đều nham hiểm, khiến người ta ghét bỏ! Đầu bếp ngự thiện phòng này cũng không tốt, nếu có một ngày đầu bếp kia làm thức ăn cho nàng, nàng nhất định cho hắn mấy cái tát! (Trúc: ngươi suy nghĩ nhiều quá, đồ ăn của người đều do học việc làm...)

Trong bụng Bạch Tiểu Du hung ác mắng đầu bếp ngự thiện phòng một lần mới cầm đôi đũa, gắp củ cái vào bát cháo, uống cạn.

Giải quyết vấn đề cơm tối, Bạch Tiểu Du liền nhàm chán ngồi nhìn Hương Lăng thu dọn đồ đạc. Ôi, thật sự rất nhàm chán, cổ đại nào có TV, lẽ nào nàng phải đi ngủ thế này? Nhưng nàng là con củ, không đèn rạng sáng thì không ngủ được, hiện tại bên ngoài trời còn chưa tối, như thế nào ngủ được!

"Thật nhàm chán!" Càng nghĩ Bạch Tiểu Du càng buồn bực, không nhịn được rống lớn một tiếng.

Hương Lăng đang thu dọn đồ đạc bên cạnh bị hoảng sợ, qua một hồi lâu mới nói: "Nếu ngài không có việc gì làm thì có thể ra ngoài đi dạo một chút"

"Ừ, cũng được" Bạch Tiểu Du nghe Hương Lăng nói xong cũng đột nhiên rất tò mò hoàng cung là cái dạng gì liền quyết định ra ngoài đi dạo. Vừa định đứng dậy đi ra ngoài thì phát hiện trên người vẫn mặc áo lót bên gọi Hương Lăng.

“Hương Lăng, đi lấy bộ quần áo cho ta!”

“Dạ”

Một lát sau, Hương Lăng cầm bộ cung trang màu vàng nhạt đi ra, thay cho Bạch Tiểu Du, thuật tiện sơ búi tóc cho nàng. Tóc như mực đều bị búi lên, một vài sợi rũ xuống, rõ ràng là kiểu tóc thiếu nữ, toàn bộ cái trán trơn bóng đều lộ ra ngoài làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm động lòng người. Làn da nàng vốn trắng lại mặc thêm quần áo màu vàng nhạt, cả người giống như tỏa sáng.

Trang điểm xong, Bạch Tiểu Du hài lòng sờ sờ búi tóc trên đầu: “Hương Lăng người sơ cho ta kiểu gì? Cũng rất đẹp mắt”

“Đây là kiểu tóc thiếu nữ Lưu Vân kế, tuy rằng chủ tử đã là phi tử nhưng suy cho cùng còn chưa thị tẩm nên có thể sơ kiểu tóc như vậy”

“Hóa ra là Lưu Vân kế” Bạch Tiểu Du nói thầm, sau đó vui vẻ nhấc váy đi ra ngoài.

“Chủ tử, chờ Hương Lăng một chút” Hương Lăng thấy Bạch Tiểu Du đi một mình vội đuổi theo sau. Bạch Tiểu Du cũng không quay đầu lại mà chỉ vẫy tay, ý bảo nàng ta đi sát theo.

Đi đến sân bên ngoài, nhìn bảng hiệu sân, Bạch Tiểu Du mới biết hóa ra bản thân đang ở chỗ gọi là Di Hương uyển. Tiếp đó nàng lại rói rầm, tên này sao lại quen tai thế? sao giống như... tên kĩ viện !!!

Vừa nghĩ tới bản thân ở chỗ tương đối giống tên kĩ viện, tâm trạng vui vẻ bay đi hết. Buồn bực tiếp tục tiến lên phía trước, nhân tiện dọc đường đánh giá hoàng cung. Chỉ thấy các cung điện gác cao xa xa, mái hiên hình răng cưa, ngói đỏ ngói xanh, cột khắc bằng ngọc, nhìn gần, ven đường nhỏ tĩnh lặng lộ ra sắc màu rực rỡ, cây cỏ trải dài, bướm kết thành đôi. Có bộ cục không kém TV là bao nhiêu, chẳng qua nơi này là cung vàng điện ngọc thật sự, nguy nga hơn trong phim truyền hình. Song, một hoàng cung như thế này có phải quá lãng phí hay không? Phải cướp đoạt bao nhiêu mồ hôi nước mắt nhân dân mới có thể tu thành hoàng cung? Hoàng đế này cũng quá xa xỉ rồi!

Một mặt Bạch Tiểu Du cảm thán hoàng cung xa hoa, một mặt lại thầm mắng hoàng đế rất xa xỉ dưới đáy lòng, bắt tri bắt giác đi tới một hồ hoa sen nhỏ.

Hiện đang là mùa hè, đứng dịp hoa trong hồ nở, ở giữa đám lá xanh rậm rạp giống như một đám mỹ nhân má hồng, xấu hổ, ngượng ngùng.

Đang nhân nhả thưởng thức hoa sen trước đình, Bạch Tiểu Du chợt nghe thấy tiếng cười đùa cách đó không xa, tò mò ngoảnh lại nhìn thì thấy hai phi tử xinh đẹp ăn mặc diễm lệ đang cùng nhau đi về phía này.

Sao lại xui xẻo như vậy, tùy tiện ra ngoài cũng có thể gặp nữ nhân hoàng đế! Bạch Tiểu Du thầm mắng một tiếng, vừa định túm Hương Lăng len lén đi, chợt nghe có người gọi tên nàng.

“A, đây không phải Bạch muội muội sao? Trùng hợp vậy, người cũng ở nơi này thưởng sen?”

Bạch Tiểu Du vừa định chuẩn, rất không muốn xoay qua chỗ hai nữ nhân nọ. Nhưng lúc này, Hương Lăng bên cạnh đã hành lễ.

“Nô tì Hương Lăng tham kiến Trang mỹ nhân, Thiện mỹ nhân”

Nói xong Hương Lăng còn kéo tay áo Bạch Tiểu Du, nhẹ giọng nói: “Hương Lăng biết người rất chán ghét họ nhưng các nàng là mỹ nhân, cấp cao hơn ngài, không thể đắc tội”

Bạch Tiểu Du biết không tránh khỏi, lúc này mới bữu môi xoay người lại, nháy mắt trên mặt giờ lên nụ cười giả dối: “À, ra là hai vị mỹ nhân tỷ tỷ! Lúc này mặt không tốt, không nhìn thấy, thực sự có lỗi. Hai vị tỷ tỷ cũng đến đây thưởng hà sao?” Hừ! Xem nhiều cung đấu như vậy, còn không giả bộ được hả? Chính là nói chuyện như thế thật khó chịu.

Hai nữ nhân nọ thấy Bạch Tiểu Du dừng lại, còn tưởng rằng lại giống như trước đây, kiêu ngạo không để ý họ chứ, không ngờ khuôn mặt nàng tươi cười đón chào, lại có thể còn gọi các tỷ tỷ? Hai người nhất thời đều sững sốt.

Qua hồi lâu, nữ tử cung trang hồng y mới miễn cưỡng cười nói: “Ừ, không phải hoa sen rất đẹp sao? Cho nên chúng ta lại đây ngắm. Không nghĩ tới lại gặp muội muội”

Lúc này, tử y nữ tử cũng cười bước đến, che miệng nói có thâm ý khác: “Đây chính là duyên phận, nhớ ngày đó Bạch muội muội, Thiện tỷ tỷ và ta, ba người chúng ta còn cùng nhau vào cung tuyển tú, chỉ là không nghĩ tới cuối cùng Bạch muội muội chỉ được thái nữ, thật là đáng tiếc. nếu không ba người tỷ muội chúng ta có thể cùng nhau hầu hạ hoàng thượng rồi”

Đây chính là nói vòng vo bảo nàng không có bản lĩnh, chỉ có thể làm thái nữ thấp nhất sao?

Trong cung đúng là không có người tốt, chỉ cao hơn lão nương hai cấp mà thôi, rất giỏi sao?

“Các tỷ tỷ nói đùa, là Tiểu Du không xuất chúng mà thôi, hai vị tỷ tỷ có thể làm mỹ nhân nhưng cũng chả là gì so với năng lực của tần phi quý phi!” Mỹ nhân đều là phần bìa đỡ đạn, các người cho rằng mình sống tốt đến lúc nào chứ, cũng chỉ là một phi tử thấp hèn, kiêu ngạo như vậy, cẩn thận chết vô cùng thâm. Trên mặt Bạch Tiểu Du cười nhẹ nhàng nhưng trong lòng lại mắng hai nữ nhân này gần chết.

Hai mỹ nhân nghe vậy, sắc mặt đều khó coi. Ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Du lại thêm vài phần ác độc: “Mỹ nhân cũng có chỗ tốt của mỹ nhân, thế nào chúng

ta cũng đã hầu hạ hoàng thượng. Muội muội cần phải nắm chắc chút, như thế này sẽ thật không ổn, sau này sẽ giống hoa cúc tàn lụi không người thương tiếc” Thiện mỹ nhân cười, sắc bén nói.

Nói nàng như thế? Ngươi mới là hoa cúc, cả nhà ngươi là hoa cúc! Thiện mỹ nhân đứng không, cho ngươi những lời này: lão nương nhất định thăng cấp, đá ngươi một cước xuống dưới! Hơn nữa, Trang mỹ nhân kia cũng không phải đồ tốt, sớm muộn cũng thu thập ngươi.

Bạch Tiểu Du muốn trút cơn tức nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Đa tạ hai vị tỷ tỷ quan tâm, nhất định Tiểu Du sẽ cố gắng làm hoàng thượng vui vẻ”

Hừ, ai muốn làm ngựa đực vui? Nhưng muốn thăng cấp hình như chỉ có thể dựa vào ngựa đực, hazzii, muốn điên quá!

“Khụ khụ, Bạch muội muội lĩnh ngộ được điều này thì tốt rồi, hoàng thượng cũng có thể thêm người hầu hạ” Trang mỹ nhân thành thật nói nhưng nụ cười trên mặt vô cùng giả dối.

“A, muội muội chợt nhớ tới một sự tình chưa làm xong, không làm phiền hai vị tỷ tỷ, Tiểu Du cáo lui” Bạch Tiểu Du không dám nghĩ nhiều, sợ bản thân sẽ không nhịn được đập hai nữ nhân kia một chút. Vì phòng ngừa hòa bình giả bị phá hư, quyết định đi trước vẫn là tuyệt vời.

“Chúng ta cũng không ở đây lâu” Hai mỹ nhân rõ ràng cũng không nghĩ gặp Bạch Tiểu Du, liền nói tùy ý.

Bạch Tiểu Du được hai người thả đi, lập tức kéo Hương Lăng trốn chạy. Trở lại sân chính mình, Bạch Tiểu Du ngồi một mình trút giận.

“Chủ tử, ngài đừng tức giận. Ngài đã sớm nói với ta Thiện mỹ nhân và Trang mỹ nhân kia vào thời gian tuyển tú liền cùng ngài ngồi không đúng bàn, còn cố ý đồ cho người, hại người chút nữa thì rút tuyến, chỉ là thái nữ. Ngài không cần để cho loại người này làm cho tức giận”

Hừ! Nàng đang khó hiểu, bộ dạng nàng không kém làm sao chỉ có thể làm thái nữ thấp nhất? Hóa ra là bị hai nữ nhân kia hãm hại! Thiện mỹ nhân, Trang mỹ nhân, chúng ta kết thù lớn!

Bạch Tiểu Du lại ngồi một hồi lâu, mới bớt giận.

Ban đêm nằm ở trên giường, Bạch Tiểu Du không nhịn được lại cảm lấy cơn trùng hồi một lần, có đúng là phải nhất định thăng cấp mới có thể về nhà không? Sau khi chiếm được câu trả lời khẳng định của cơn trùng mới quyết định muốn phấn đấu thăng cấp, phải về nhà thật nhanh!

Người ngu mới muốn ở lại hậu cung này!

Bạn đang đọc truyện *Nương Nương, Thịnh Thăng Cấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thỉnh an

Editor: Vĩ Nguyên

Bởi tập tính cú mèo, Bạch Tiểu Du lăn qua lộn lại ở trên giường, ép buộc đến sau nửa đêm cuối cùng cũng ngủ.

Ngày thứ hai, vừa mới ngủ được một ít đã bị Hương Lăng lôi ra từ ổ chăn.

“Này này, mặt trời còn chưa dậy đâu! Ngươi kéo bốn tiểu thư đứng lên để làm chi? Ta ngủ chưa được sáu giờ nha, để cho ta ngủ một lát...” Bạch Tiểu Du rống lớn một câu, sau đó lại muốn nằm xuống ngủ.

Hương Lăng vội vàng kéo Bạch Tiểu Du đứng lên: “Nương nương, trời sắp sáng, ngài phải tranh thủ thời gian trang điểm đi thỉnh an hoàng hậu nương nương. Ngày hôm qua bởi vì té xỉu mới không đi, hôm nay cũng không thể lại vắng mặt, đây chính là tội đại bất kính, sẽ bị đày vào lãnh cung!”

Nghe vậy, Bạch Tiểu Du giật mình đứng lên. Khốn nạn, còn phải đi thỉnh an hoàng hậu nương nương gì đó! Không đi còn bị đày vào lãnh cung! Còn để cho người khác sống hay không...

Hương Lăng thật vất vả diu nàng ngồi dậy trên giường, thay đổi cung trang. Ban đầu Hương Lăng lấy cái váy đỏ tươi nhưng Bạch Tiểu Du tuân theo nguyên tắc: không nổi bật sẽ không có ai để mắt tới, liền sai Hương Lăng thay cung trang màu xanh nhạt.

Tiếp đó sơ búi tóc không có gì nổi bật, ngay cả điểm tâm cũng chưa ăn liền vội vàng vàng ra ngoài.

Trên đường tới cung Phượng Tê của hoàng hậu, Bạch Tiểu Du liền thấy mấy phi tử đang muốn đến thỉnh an giống nàng, phần lớn cũng đều là cảnh tượng bộ dáng vội vàng.

Đội đến cung Phượng Tê liền thấy nhiều phi tử đã chờ bên ngoài, Trang mỹ nhân, Thiện mỹ nhân hôm qua gặp đã ở bên trong. Bạch Tiểu Du không nhịn

được hút khí, có cần đều đến sớm như vậy? Hoàng hậu nương nương cũng không nhất định thức dậy mà?

Đang nghĩ ngợi, hai phi tử phía sau đã đuổi tới, cung trang hoa lệ, cài trâm ngọc, một người hồng sa gấm tơ vàng, da như mỡ đặc, xinh đẹp động lòng người; một người cung trang xanh lam thêu bướm bướm, buộc ngọc châu trước ngực, băng cơ ngọc cốt, xinh đẹp quyến rũ. Không cần nghĩ cũng biết đều là nữ nhân rất được sủng ái trong cung, bằng không sao lại có thể đến thỉnh an hoàng hậu muộn như vậy mà vẫn bình tĩnh? Không phải là không sợ thì là gì?

“A, Hiền phi tử và Hi tần muội muội đã tới sớm như vậy rồi? Ta đây và Ngọc tần muội muội đúng là đã đến muộn” Phi tử váy hồng vừa dừng cước bộ liền cười khanh khách nói với phi tử ăn mặc hoa lệ hơn.

Người bên cạnh được gọi là phi tử Ngọc tần, cũng đi theo dùng khăn nhỏ che miệng cười nói: “Đúng vậy”

Ánh mắt Bạch Tiểu Du nhìn theo hai nữ nhân, chỉ thấy phía trước chúng phi tử là hai nữ nhân tươi đẹp, thanh nhã. Một người cung trang xanh lục, từng cử động đều đoan trang, người kia váy xanh nhạt, trang sức trên người rất ít, nhân nhạt trầm tĩnh giống như không tranh sự đời, trên mặt hình như mang theo một chút thanh sầu.

“Hóa ra Huệ phi muội muội và Ngọc tần muội muội đã tới. Chúng ta cũng vừa đến, các người không tính là rất muộn, hơn nữa hoàng hậu nương nương vẫn chưa triệu kiến mà” Lục y nữ tử nghe vậy xoay người lại, cười dịu dàng, khéo léo nói. Thanh y phi tử bên cạnh cười nhạt, gật gật đầu.

Trong góc Bạch Tiểu Du im lặng không chớp mắt nhìn bốn nữ nhân cấp bậc cao kia, nghiền ngẫm từng chữ, một câu ta một câu người, nàng đứng ngoài quan sát đều nghe được.

Cẩn thận nhìn xung quanh, thấy không có ai chú ý tới, nàng vội vàng xóc tay áo, lay vài cái: “Này, còn trùng, người mau nói cho ta biết mấy... phi tử kia là người nào, tất cả lão nương đều không biết!”

Số 18 trong tay áo bị lay tỉnh, ở bên trong suy nghĩ nói: “Hồng trang là Huệ phi Đoàn Mẫn, cháu gái nhà mẹ đẻ thái hậu. Áo lam là Ngọc tần, phi tử ngoại bang tiến cống. Lục y là Hiền phi, con gái duy nhất của quan lớn Lý Như Vân. Áo xanh là Hi tần Mộ Vân Hi, trưởng nữ nhị phẩm Đại học sĩ”

Ta khinh, không phải con gái quan lớn, cũng là có hậu thuẫn đủ mạnh, thật cầu huyết! Bạch Tiểu Du hết chỗ nói rồi, hậu cung quả nhiên là địa phương hợp lại cha hợp lại nhà mẹ đẻ. Loại nữ nhi tiểu quan ngũ phẩm như nàng sao so được với họ!

Ngay tại thời điểm Bạch Tiểu Du tự ái, tự thấy xót xa, một tiểu công công đi ra từ bên trong cung Phụng Tê, thanh âm sắc bén hô một câu: “Hoàng hậu nương nương tuyên chúng phi yết kiến”

Chúng phi tử được lệnh đều sửa sang lại quần áo, chuẩn bị đi vào. Bốn phi tử cấp bậc cao đương nhiên là đi phía trước, các phi tử khác theo thứ tự cấp bậc cũng lần lượt chậm rãi đi vào cung điện hoàng hậu.

Bạch Tiểu Du vội vàng thu hồi ống tay áo, sửa lần váy lại một chút, đi theo phía sau, tận lực làm mình trong suốt. Đây là tổng kết nàng dựa vào tiểu thuyết cung đấu: tại thời điểm quyền thế và địa vị không có, tỏ ra nhỏ bé mới là điều đúng.

Không hổ là cung điện hoàng hậu ở, đủ rộng, đủ to. Nơi nơi nạm vàng, trang trí được bố trí đều là trân bảo. So sánh đây với chỗ nàng ở đúng là một tòa nhà vàng kim quang chói lợi với ổ chó.

Ôi, quả nhiên là khác nhau một trời một vực! Dọc đường Bạch Tiểu Du đánh giá cung điện hoàng hậu, vừa cảm thán, vừa bi ai.

Đi không bao lâu, tất cả đều đi vào trong một điện rất to. Trước đại điện bày ra hai cái ghế trải gấm vóc vàng, có lẽ là cho hoàng hậu cùng hoàng thượng ngồi, bên dưới còn có hai hàng ghế đối lập nhau, Bạch Tiểu Du thử đếm, có tám vị trí. Nói đúng ra là tuy nhiều phi tử đến thỉnh an nhưng chỉ có tám người có ghế ngồi!

Đây chính là sự phân chia đẳng cấp!

Bạch Tiểu Du bĩu môi, rất bất bình nhìn vị trí... mấy người kia, sau đó liền thấy bốn người dẫn đầu phi tử vừa rồi thật tự nhiên đi tới trước vị trí ngồi xuống. Mà bốn vị trí dư ra lại không có người ngồi.

Bạch Tiểu Du toát mồ hôi, chẳng lẽ vị trí đó cũng qui định cấp bậc tần phi trở lên mới có tư cách ngồi? Cái này căn bản chính là kì thị thứ bậc!

Lại đợi trong chốc lát, mới thấy một người đội mũ phượng trên đầu, cung trang hồng sáng thêu phượng in hoa đi ra từ một đường nhỏ thông tới nội điện. Được cung nữ dìu, từ từ tiêu sái đến chủ vị ngồi xuống. Rõ ràng là hoàng hậu.

Còn không kịp đánh giá hoàng hậu, chúng phi tử đang đứng đều nhất loạt quỳ xuống thỉnh an, ngay cả người phía trước cũng đều rời vị trí, phúc thân hành lễ.

“Tham kiến hoàng hậu nương nương! Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên thiên tuế”

Tuy trong lòng Bạch Tiểu Du nghìn cái không muốn nhưng nếu nổi bật trong đám đông sẽ bị kéo ra ngoài hành hung một chầu vậy nên nàng vẫn ngoan ngoãn quỳ xuống, nghĩ một đằng nói một lẻo thỉnh an. Vừa quỳ xuống, nàng liền cảm nhận sâu sắc xương cốt phải chịu áp bách trên đầu gối.

Vốn nghĩ chỉ cần quỳ một chút là đứng lên, không nghĩ tới đợi hồi lâu, Hoàng hậu phía trên không có động tĩnh. Bạch Tiểu Du lén lút ngẩng đầu nhìn thử,

liền nổi giận! Fuck, hoàng hậu này còn có thể nhân nhả uống canh, có biết các nàng quý rất mệt không? Trong lòng thầm mắng một tiếng, chế độ quân chủ cực kì độc ác! Hèn chi Tiểu Yến Tử (1) phải làm bao nịt gối “Dễ quì”, quì thế này thật hành hạ người! Trờ về nàng cũng phải sấm một cái, mỗi ngày quý thể này chân có thể bị phé bỏ!

Qua hồi lâu, hoàng hậu mới đưa bát canh cho cung nữ, nói một câu để chúng phi đứng dậy: “Ừ, đều đứng lên đi”

Lúc này, chúng phi mới đứng lên, tứ phi cũng trở về đứng vị trí ngồi xuống. Bạch Tiểu Du cũng từ tốn đứng lên, oán niệm xoa xoa đầu gối đã bị tê dại.

“Hôm nay sao chỉ có bốn người các người tới, Dung quý phi đâu?” Hoàng hậu nhìn xung quanh một vòng, hỏi.

“Nương nương, người đã quên? Đêm qua hoàng thượng nghỉ ở chỗ Dung quý phi, hôm nay tự nhiên là không đến” Hiền phi cười cười, dịu dàng đáp.

Hoàng hậu nghe xong, bộ dáng mới tỉnh ngộ: “Oh, bản thân ta công việc bề bộn nên đã quên, vậy mặc kệ nàng” Nói xong, bưng ly trà lên uống

“Ha ha, đã giờ Thìn rồi, canh năm hoàng thượng sẽ vào triều, đến bây giờ Dung quý phi cũng không đến, xem ra hoàng thượng đúng là làm nàng mệt nhọc” Ngọc tần mỉm môi, miệng cười nói.

Huệ phi trêu ghẹo khê đẩy vai Ngọc tần một cái: “Mấy hôm nay hoàng thượng mà nghỉ chỗ người, không phải người cũng không đến giống vậy?”

Ngọc tần xua tay, nói: “Hừ, sao lại có thể giống ta? Hoàng thượng nghỉ ở chỗ ta, ta cũng có thể đi thỉnh an hoàng hậu nương nương. Có lẽ Dung quý phi vất vả hơn ta rồi”

Hoàng hậu nghe vậy không có phản ứng lớn gì, chỉ là trên mặt cứng đờ, trong nháy mắt lại khôi phục lại, tiếp tục uống trà, phảng phất giống như không nghe được cái gì. Một lát sau mới buông ly trà xuống, nói: “Sớm như vậy bọn muội muội sang đây thỉnh an, chắc hẳn chưa dùng thiện? Ta đã ra lệnh ngự thiện phòng làm đồ ăn sáng ở thiên điện, các vị muội muội theo ta đi ăn chút đi”

Dứt lời liền để cung nữ dìu, lập tức đi ra ngoài.

“Đa tạ hoàng hậu nương nương ban thiện” Chúng phi cùng nhau quỳ xuống tạ ân, tiếp đó mới đi theo hoàng hậu.

Đến thiên điện, mới vừa vào liền thấy được hai bàn dài bất mắt, đều dài hơn chục thước(2), bốn phía an trí ghế tựa, cộng lại chừng trên trăm cái. Trên bàn đầy đồ tinh xảo, màu sắc diễm lệ, mùi thơm thức ăn lan ra khắp nơi. Bát đĩa đều là gốm trắng tinh xảo, ngay cả thìa cũng làm từ bạc.

Bạch Tiểu Du quả thật nhìn ngẩn người, điểm tâm thôi mà có cần phô trương lãng phí như thế này không, cho dù tụ tập ăn cơm để buôn bán ở hiện đại cũng không phô trương như vậy. Với lại sáng sớm mà toàn các loại thức ăn nhiều dầu mỡ, ăn nhiều sẽ không buồn nôn sao?

“Đều ngồi xuống ăn đi, lạnh là không ngon nữa rồi”

Thấy chúng phi đến đông đủ, hoàng hậu liền dẫn tứ phi cùng với các phi tử từ quý nhân trở lên ngồi ở bàn trên. Các cấp bậc còn lại như mỹ nhân, tài tử, thái nữ vào một cái bàn khác.

Thấy mọi người đều động đũa, Bạch Tiểu Du mới gấp một miếng thức ăn mặn không biết tên ở gần mình cho vào miệng. Ôi, nàng thật sự rất đói, từ tối qua đến giờ cũng chỉ có một chén cháo. Không quản gì nữa, trước tiên lấp đầy dạ dày rồi nói sau.

Vừa ăn hai miếng, mắt Bạch Tiểu Du sáng ngời. Chắc, không hổ là đầu bếp trong hoàng cung, đồ làm ra ăn thật ngon, không thua tay nghề đầu bếp nhà hàng năm sao! Ăn ngon thật! Ném thử cái này? Ăn cũng thật ngon!

Mặc kệ các phi tử khác hàn huyên với nhau, trong sáng ngăm đầu, Bạch Tiểu Du chỉ ăn không ngừng, thỉnh thoảng còn gạt đầu thỏa mãn.

Đang được ăn ngon, chợt nghe hoàng hậu nương nương nói một câu: “A, bổn cung nhớ ngày hôm qua có một thái nữ té xỉu không đến thỉnh an, không biết hôm nay có tới không? Tên nàng ấy là gì ấy nhỉ?”

“Bẩm nương nương, là Du thái nữ” Một tiểu cung nữ ở bên cạnh nhắc nhở.

“Oh, là Du thái nữ hả, ở đâu? Đã tới?”

Nghe vậy, Bạch Tiểu Du liền nghẹn, tay vỗ ngực, thật vất vả nuốt thức ăn. Khốn nạn, trong khi người khác đang ăn, có thể không nói như vậy hay không? Hoàng hậu nương nương, ngài không cần nhớ người bình thường như ta, suy nghĩ nhiều rất dễ già.

Ở trong lòng oán niệm ngàn lần nhưng Bạch Tiểu Du vẫn nhận mệnh đứng lên, vội quỳ xuống hồi đáp: “Tiếp Bạch Tiểu Du đa tạ hoàng hậu nương nương tưởng nhớ, hôm nay đã không có việc gì”

Trong nháy mắt, tất cả ánh mắt trong thiên điện đều đặt trên người nàng, giống như mũi nhọn sau lưng, làm nàng rất không thoải mái.

Hoàng hậu nhìn Bạch Tiểu Du quỳ trên mặt đất, vẻ mặt nhu hòa cười nói: “Hóa ra người là Du thái nữ, ngừng đầu lên cho bổn cung nhìn”

Bạch Tiểu Du theo lời ngừng đầu nhìn về phía hoàng hậu.

Sau khi nhìn rõ dung mạo Bạch Tiểu Du, trước mắt hoàng hậu sáng ngời: “Chắc chắn, thật là một nữ tử xinh đẹp, tươi mát động lòng người, làm cho người ta gặp một lần là không quên được. Người tiến cung đã bao lâu?”

“Đa tạ nương nương tán thưởng! Ti thiếp tiến cung đã hơn bảy tháng”

“Cũng đã hơn bảy tháng rồi. Dung mạo như vậy vẫn là một thái nữ, thật sự là rất đáng tiếc. Ta liền nâng ngươi lên, người đẹp như vậy liền làm mỹ nhân đi, đây là ân điển lớn nhất có thể cho ngươi rồi. Cấp cao hơn cũng chỉ có thể chờ sau này ngươi hầu hạ hoàng thượng, để hoàng thượng cho ngươi ân điển lớn hơn nữa”

Hoàng hậu nói xong, trong nháy mắt đủ loại ánh mắt hâm mộ ghen tị đều dừng ở đây. Nhưng Bạch Tiểu Du đều không để ý đến, bởi vì hiện tại trong lòng nàng chỉ còn một ý niệm: nâng thăng cấp! Hơn nữa còn thăng liên tiếp hai cấp! Nhận thức điểm này làm cho nàng phấn khởi hơn cả trúng giải thưởng lớn, ha ha, thăng cấp có nghĩa là đường về nhà được rút ngắn lại, không phải sao?

“Nô tì khấu tạ hoàng hậu nương nương phong thưởng! Nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!” Sau khi phục hồi tinh thần, Bạch Tiểu Du vội tạ ân hoàng hậu.

Hoàng hậu khẽ nâng tay một chút nói: “Ừ, mau đứng lên tiếp tục dùng bữa đi”

“Dạ”

Có hoàng hậu chỉ thị, lúc này Bạch Tiểu Du mới trở lại chỗ ngồi, tiếp tục ăn, dĩ nhiên né như có thể loại bỏ những ánh mắt căm thù thì càng tốt hơn.

Cuối cùng, một châu điểm tâm kết thúc, hoàng hậu rút cuộc thả đi, ân chuẩn chúng phi trở về nghỉ ngơi. Bạch Tiểu Du như được đại xá, bằng tốc độ nhanh nhất về Di Hương uyển.

Vừa ngồi xuống không bao lâu, ghế còn chưa nóng thì chợt nghe thấy tiếng hô của Hương Lăng truyền từ sân nhỏ. Bạch Tiểu Du tò mò ra nhìn xem.

Trong lúc đó, một công công đi từ trong viện ra đây, phía sau còn có mấy tùy tùng đi theo. Công công kia thấy Bạch Tiểu Du đi ra, cười cười nói: “Bạch mỹ nhân, tiếp chỉ”

Vừa nghe, Bạch Tiểu Du lặng đi một chút, bị Hương Lăng kéo kéo tay áo mới hồi phục tinh thần, quỳ xuống.

“Phụng ý chỉ hoàng hậu nương nương: Trưởng nữ Ngự Sử Bạch Liễu đại nhân Bạch Tiểu Du diện mạo xinh đẹp, phong thái đoan trang, đặc biệt tấn phong làm mỹ nhân, tôn Bạch mỹ nhân, chuyển chỗ ở sang sùng điện trong điện Thủy Lộ. Chúc mừng Bạch mỹ nhân”

Chú thích:

(1) : Tiểu Yến Tử: nhân vật Hoàn Châu cách cách trong phim “Hoàn Châu cách cách”

(2): Thước: đơn vị đo độ dài của Trung Quốc. 1 thước = 0.3 mét

Bạn đang đọc truyện *Nương Nương, Thịnh Thăng Cấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chuyển đến điện Thủy Lộ

Editor: Vĩ Nguyên

Hóa ra là ý chỉ hoàng hậu tấn phong, hại nàng hoảng sợ. Bạch Tiểu Du bình tĩnh lại, tiếp nhận ý chỉ. Còn không chờ nàng phản ứng, công công kia xoay người trực tiếp rời đi.

Ach, trong TV và tiểu thuyết, không phải công công truyền chỉ xong còn kiểm nọ sao? Đây sao lại trực tiếp rời đi? Chẳng lẽ hán không tham tài, hay là thấy nàng cấp bậc nhỏ không có gì thưởng? Nếu là cái sau, Bạch Tiểu Du không biết là nên cười hay nên khóc... Quên đi, mặc kệ nó, thăng cấp mới là chính sự!

“Nương nương thoảng cái đã lên Mỹ nhân rồi!” Chờ công công kia đi khỏi, Hương Lăng liền vui vẻ lôi kéo Bạch Tiểu Du, nói.

Bạch Tiểu Du ho nhẹ một tiếng, ra vẻ trấn định: “Khụ khụ, gặp may mắn mà thôi. Ngươi trước đi sắp xếp đồ vật này nọ một chút, trên ý chỉ không phải nói dời đến sùng điện của điện Thủy Lộ gì đó sao? Ngươi dẫn người đi thu thập xem, hôm nay liền chuyển đi” Di Hương uyển này vẫn nên để cho người thích hợp ở...

“Dạ. Ngay bây giờ Hương Lăng đi thu dọn, hôm nay nhất định có thể chuyển qua”. Nói xong, Hương Lăng mở cửa ra ngoài.

Duối Hương Lăng đi, Bạch Tiểu Du chạy về phòng thật nhanh, đóng cửa lại, vui vẻ không ngớt lời số 18 ở trong tay áo, vừa lay vừa gọi.

“A a a, còn trùng, hôm nay ta thắng liền tiếp hai cấp, ha ha! Ta thành Mỹ nhân rồi! Ngắm lại, trên Mỹ nhân còn có Quý nhân, Tiếp dư... Ạch, còn mười cấp, hi hi, dù sao cũng gần hơn hai cấp, ha ha!”

“Hôm nay chỉ là người gặp may mắn thôi, hơn nữa hoàng hậu sẽ không vô duyên vô cớ tấn phong người, người phải cẩn thận! Càng lên cấp cao càng nguy hiểm” Tại thời điểm Bạch Tiểu Du đang vui mừng, số 18 đúng lúc dội cho một gáo nước lạnh.

Bạch Tiểu Du bị số 18 nói như vậy nhất thời đáp: “Này này, người không thể nói vài lời tốt sao? Cứ đá kích tâm tình tốt của ta?!” Tuy nói như vậy nhưng trên mặt nàng cũng trầm xuống, nghĩ một lúc, càng nghĩ càng cảm thấy có lý.

Mỗi ngày hoàng hậu đều xử lý hậu cung, trấn áp 3000 giai lệ, vừa nói bản thân quên chuyện Dung Quý phi thị tẩm mà lại nhớ chuyện một Thái nữ nhỏ nhỏ té xỉu rất không bình thường. Chuyện khác thường tất có nguyên do! Hoàng hậu có thể ngồi vững vàng trên hậu vị, đương nhiên không phải kẻ dễ bắt nạt!

“Nhưng ta chỉ là một Thái nữ nhỏ, có cái gì tốt để lợi dụng, cha ta chỉ là Ngũ phẩm Ngự sử thôi! Ta không có quan hệ với nàng, nàng tấn phong ta cũng không có lợi ích gì?”

Số 18 quơ đầu, cánh phẩy phẩy: “Phụ thân không quyền, không có ích với nàng, nên mới tấn phong người!”

“Tại sao?”

Mất số 18 liếc Bạch Tiểu Du: “Thật sự là người đã xem nhiều tiểu thuyết cung đấu? Quá ngu! Phụ thân người không quyền, người ở trong cung phân vị thấp, không có mối đe dọa với nàng, người và nàng không có quan hệ, dù được sủng ái cũng không có lợi cho nàng thì tâm hoàng đế mới không sinh nghĩ”

“Ạch...” Bạch Tiểu Du sững sờ một chút, nổi giận, vỗ bàn đứng lên, “Còn trùng chết tiệt, người đừng quá phận! Lại còn nói ta ngu! Cũng không phải ta thích chạy đến đây cung đấu mà là người kéo ta đi!”

Số 18 vô tội nháy mắt mấy cái: “Không phải chính người chọn sao...”

“Hừ! Không đúng... Sao ta cảm thấy là lạ?” Bạch Tiểu Du hừ lạnh một tiếng, đột nhiên cảm thấy là lạ ở chỗ nào, quan sát còn trùng từ trên xuống dưới một phen, trầm giọng nói: “Sao hôm nay người nói chuyện như con người? Ta nhớ rõ trước kia người nói chuyện cứng nhắc như hệ thống computer, trừ số liệu cũng là số liệu! Hay là người không phải còn trùng?!”

“Ta vẫn là số mười tám, tiểu tinh linh hướng dẫn xuyên không. Bởi vì người thăng cấp nên ta cũng tiến hóa theo. Đương nhiên nói chuyện càng lưu loát hơn” Nói xong, số 18 khoe khoang bay một vòng quanh Bạch Tiểu Du rồi dừng lại trên bàn, trùng mắt to mắt nhỏ với Bạch Tiểu Du.

“Khụ khụ, không ngờ người còn có thể tiến hóa? Vậy về sau lại thăng cấp, người có thể biến thành bộ dáng gì nữa? Thành một tiểu tinh linh nhỏ nhỏ dễ thương sao?” Bạch Tiểu Du tưởng tượng có một ngày còn trùng lột xác thành một tiểu nữ oa siêu dễ thương, nháy mắt liền vui vẻ, trong lòng hết sức kỳ vọng.

“Trước mắt ta chưa có mục tiêu hóa thành cho nên còn chưa biết”

“Không cần nghĩ, liền tiến hóa thành nữ oa dễ thương đi. Oa, nghĩ đến đã thấy thích!”

“...” Số 18 không nói, chỉ là nhìn Bạch Tiểu Du cực kỳ khinh bỉ, về mặt không nói gì.

“Khụ khụ, vừa rồi nói đến cái gì? Oh, hoàng hậu có vẻ như muốn bồi dưỡng ta thành trợ thủ giúp nàng ta tranh thủ tình cảm, cân bằng thế lực phi tử trong cung, là ý tứ này sao?” Bị còn trùng nhìn, Bạch Tiểu Du chợt dạ, liền chuyển đề tài nói.

“Đúng. Nhưng cụ thể thế nào còn phải xem nàng ta bố trí, xem người ứng đối thế nào. Tạm thời, hoàng hậu sẽ không dùng đến người, trước mắt chỉ là lôi kéo người về phe nàng ta”

Bạch Tiểu Du mãnh liệt muốn phun một ngụm máu tươi “Phốc! Thực ra người muốn nói ta có khả năng là quân cờ sau này hoàng hậu dùng để thu hút thù hận của những nữ nhân trong cung? Khốn kiếp, ta cái gì cũng không làm mà vẫn có người thiết kế ta! Đây là cái thể đạo gì?”

“Thể đạo Văn quốc Nguyên Tân tám năm!”

Bị lời của còn trùng làm cho mê mang, Bạch Tiểu Du không kịp phản ứng: “Hả?!”

Số 18 nói đầu ra đầu: “Nơi này là hoàng cung Văn quốc, hoàng đế Văn Khinh Ngạo hiệu Nguyên Tân, năm nay là năm thứ tám lên ngôi. Cho nên là thể đạo Văn quốc Nguyên Tân tám năm!”

Phốc! Bạch Tiểu Du thiếu chút nữa thì hộc máu. Nàng và hoàng đế ngựa đực này có quan hệ gì! (Trúc: đã quên phải có hán thì người mới có thể thăng cấp?)

Còn muốn nói thêm với còn trùng đã thấy Hương Lăng rảo bước đi đến, miệng hô: “Nương nương, đồ đạc đều thu thập xong, chỉ cần mang thêm nữ

tang trong phòng người nữa là có thể dọn đi”

Bạch Tiểu Du nhanh chóng để côn trùng vào trong ống tay áo, “Đã biết, trang sức quần áo của ta đều mang theo, chúng ta đi thôi!”

Nghe Bạch Tiểu Du phân phó xong, Hương Lăng lập tức thu dọn, vừa một lát liền xong.

“Nương nương, đã được rồi, có thể đi giá”

“Ừ, vậy đi thôi” Bạch Tiểu Du gật đầu, vừa định đi trước chợt ý thức được bản thân không quen hoàng cung này càng không biết điện Thủy Lộ gì đó, đành phải xoay người hỏi Hương Lăng: “Ừm... điện Thủy Lộ ở nơi nào? Ta không biết, người thì sao?”

“Biết ạ, ngày thường ngài rất ít ra ngoài, Hương Lăng dẫn đường là được” Nói xong, liền đi trước dẫn đường Theo Hương Lăng đi lòng vòng hồi lâu, tại thời điểm Bạch Tiểu Du sắp mất hết kiên nhẫn, hai người rốt cục đến một điện to lớn, xinh đẹp - điện Thủy Lộ.

“Oa, ta còn tưởng rằng chỉ là một cung điện nhỏ, không ngờ lại lớn như vậy” Bạch Tiểu Du kinh ngạc nhìn cung điện trước mắt. Nàng cho rằng hoàng hậu ở một chỗ với phi tử cùng cấp bậc có mưu lược cao mà thôi, không biết điện Thủy Lộ lại rộng rãi như vậy, ở trong khẳng định không phải là một phi tử nhỏ bé nào đó.

“Đương nhiên rồi, đây là cung điện của Vũ Chiêu nghi hoàng thượng đặc biệt sủng ái, nghe nói còn cố ý vì Vũ Chiêu nghi xây dựng một tòa lầu dùng để tập múa, nghe nô tài hầu hạ bên trong đặc ý nói xung quanh lầu kia là hồ nước, chỉ có đi qua cầu đá mới có thể tiến vào”

“...” Bạch Tiểu Du không nói gì nhìn trời, người so với người thật khác biệt, càng so sánh càng muốn tự sát, “Vào đi thôi, sắp xếp đồ đạc nhanh, nghỉ sớm cũng tốt”

“Dạ, nương nương”

Bạch Tiểu Du vừa tới gần cổng điện Thủy Lộ đã có tiểu thái giám ngăn cản nàng, sau khi Hương Lăng cho bọn hắn nhìn ý chỉ hoàng hậu mới cho các nàng đi vào.

Vừa vào cửa, Bạch Tiểu Du liền thấy một tòa lầu cao ba tầng làm từ gỗ lim. Chỗ này sắp xếp vô cùng khéo léo, giống như bảo tháp linh lung tầng tầng nhưng lại tương liên chặt chẽ, toàn bộ đều điêu khắc các loại tranh đồ dạng, cùng là bộ dáng chạm rồng nhưng lại dày đặc, xung quanh còn có hồ nước đủ loại hoa sen, ở giữa có duy nhất một cầu đá, càng thêm thoát tục.

Đây chính là tòa lầu trong miệng Hương Lăng, không ngờ cổ đại cũng có thể xây kiến trúc tinh quái như vậy, và lại gỗ lim hiếm có, ít sử dụng làm kiến trúc lớn, còn có cả hồ bao quanh, xem ra hoàng đế tốt không ít tâm tư vì Vũ Chiêu Nghi. Bạch Tiểu Du cảm thán rồi tiếp tục đi vào trong.

Đi tiếp, Bạch Tiểu Du chợt thấy một nữ tử kiều mị đang múa. Một thân màu hồng sen, thắt lưng bó eo thêu các kiểu hoa văn bằng tơ vàng Lư Tô rủ xuống bên hông, theo động tác nữ tử mà phiêu động. Dáng múa hết sức uyển chuyển, thân thể linh động, mũi chân điểm nhẹ tựa bay trong không trung, bộ pháp đa dạng, không đồng nhất nhưng không mất trật tự, hai tay theo dáng múa mà không ngừng lay động, cả người giống như một hồ điệp đang bay, rung động lòng người.

Bạch Tiểu Du không biết Triệu Phi Yến(1) múa động thiên hạ có thật hay không, chỉ biết nữ tử trước mặt xác thực là nhất vũ khuynh thành.

“Nàng là Vũ Chiêu nghi?”

“Dạ. Vị kia đúng là Vũ Chiêu nghi nương nương. Chủ tử ngài muốn đến vấn an sao?”

“Nàng còn đang luyện múa, chúng ta không nên quấy rầy. Trước vẫn nên sắp xếp đồ đạc xong mới đến vấn an” Bạch Tiểu Du lắc đầu, xoay người rời đi.

“Ồ” Hương Lăng gật gù đầu, đi theo sau Bạch Tiểu Du.

Tìm một nô tài quét dọn hồi đường, hai người đi tới sườn điện. Vừa vào cửa đã thấy một thái giám đang chờ ở bên trong.

“Nô tài Tiểu Hân Tử tham kiến Bạch Mỹ nhân, nương nương cát tường” Tiểu thái giám vừa thấy Bạch Tiểu Du liền quỳ xuống hành đại lễ.

Bạch Tiểu Du lần đầu thấy thật đúng là hoảng sợ, song vẫn kịp phản ứng lại: “Đứng lên đi. Người là công công ở đâu? Có chuyện gì?”

Tiểu Hân Tử vội cười nói: “Hoàng hậu nương nương phái nô tài đến hầu hạ ngài. Nương nương thăng Mỹ nhân, không thể chỉ có một cung nữ hầu hạ cho nên tiểu nhân được phái đến”

Bạch Tiểu Du cười một cái, đáp: “Thì ra là thế, vậy bản cung thật muốn đa tạ hoàng hậu nương nương nâng đỡ” Tạ cái con khi, cái gì mà đến hầu hạ, rõ ràng là đến giám thị ta... Nếu có phi tử lên cấp, thái giám tổng quản tự có sắp xếp nô tài, đâu cần hoàng hậu quan tâm? Dừng tâm bên trong, nàng có thể nhìn ra. Nàng, một Mỹ nhân nho nhỏ có sức hút gì để hoàng hậu coi trọng?

“Trước người và Hương Lăng cùng nhau sắp xếp đồ đạc một chút, lát nữa đi vấn an Vũ Chiêu nghi cùng ta”

“Dạ” Tiểu Hân Tử dạ một tiếng, chủ động cầm đồ trong tay Hương Lăng, đi thu dọn.

Hương Lăng chợt nhớ ra đến bây giờ Bạch Tiểu Du còn chưa dùng bữa, vội hỏi: “Nương nương, ông ai chú ý, sắp đến giờ cơm trưa, muốn Hương Lăng lấy một ít đồ ăn tới?”

Bạch Tiểu Du sờ sờ bụng còn hơi trướng, lắc đầu, sáng sớm ăn hơi nhiều ở chỗ hoàng hậu, đến bây giờ chưa tiêu hóa hết, ăn nữa sẽ bội thực: “Ta ăn không vô, người mang một ít đến để người và Tiểu Hân Từ ăn đi”

Hương Lăng đáp lời rồi bỏ ra ngoài. Ngay sau đó liền mang một hộp đựng thức ăn đi vào, để ở một bên, sau đó lấy ra một khối bánh ngọt để trước mặt Bạch Tiểu Du, lúc này mời vội vàng đi thu dọn.

Ngồi bên cạnh nhìn hai người vội vào vội ra thu dọn đồ đạc, Bạch Tiểu Du buồn chán uống trà ăn bánh ngọt, thỉnh thoảng thừa dịp không ai chú ý, chọc chọc Tiểu Trùng Từ trong ống tay áo. Cuối cùng, dưới sự giận dữ, số 18 tóm tay nàng, hung hăng cắn cho hạ giận.

“Hi!” Bạch Tiểu Du đau đớn hít sâu một hơi, vội vàng rút ngón tay về, thấy trên ngón tay hơi hồng, cái ấn kí trên đây rõ ràng là. ... Dấu răng! Đúng vậy, chính là dấu răng! Có quý mới biết sau khi tiến hóa, côn trùng lại còn có răng!

Đang định dạy bảo côn trùng một chút, vừa đem tay áo ra một nửa, chợt nghe thấy Hương Lăng gọi nàng một tiếng đành phải buông tay áo, chờ sau này sẽ chỉnh đốn côn trùng.

“Nương nương, thu thập xong rồi. Hiện tại ngài liền đi bái kiến Vũ Chiêu nghi sao?”

Bạch Tiểu Du thờ dãi, đứng dậy: “Bây giờ ta đi. Trước sau cũng phải gấp, đi muộn lại thất lễ. Lúc này, có thể Vũ Chiêu nghi đã ngừng luyện múa.

Mang theo Hương Lăng và Tiểu Hân Từ đến điện chủ, đứng là thấy Vũ Chiêu nghi đã thay y phục, các cung nữ đang ở bên cạnh hầu nàng ăn điểm tâm, đều là đồ dễ tiêu không ảnh hưởng đến tâm vóc gì đó.

“Nô tì Bạch thị Tiểu Du bái kiến Vũ Chiêu nghi nương!” Bạch Tiểu Du đi đến gần Vũ Chiêu nghi, quỳ xuống hành lễ.

Vũ Chiêu nghi kinh ngạc nhìn Bạch Tiểu Du: “À?! Người chính là Bạch mỹ nhân được hoàng hậu nương nương chuyển đến điện Thủy Lộ? Đúng là một nữ tử xinh đẹp!”

“Tiểu Du có chỗ nào đẹp? So với dung mạo quốc sắc thiên hương của nương nương thì chỉ là hoa giữa lá xanh mà thôi” Bạch Tiểu Du khiêm tốn nói. Cho dù ở bất cứ chỗ nào, chỉ cần hạ bản thân thấp xuống, nâng người khác lên cao đều không đắc tội ai.

“Muội muội khiêm tốn rồi, ta ở trong cung không tính là quốc sắc thiên hương. Dung Quý phi và Ngọc tần mới xứng với bốn chữ đó. Đến đây, đừng qui, rất mệt. Vì ta không thích đến qui đi quỳ nên hoàng thượng mới cho ta ăn điểm miễn thỉnh an hoàng hậu nương nương, chỉ sắp xếp vũ đạo ở cung yển trong cung” Vũ Chiêu nghi giúp Bạch Tiểu Du đứng lên, ngồi vào ghế bên cạnh.

“Oh, thảo nào nô tì thỉnh an hoàng hậu nương nương không thấy người. Nhưng nếu vậy, nhóm phi tử trong cung không coi người là kẻ thù sao?” Bạch Tiểu Du thuận tiện ngồi xuống. Thật ra nàng rất thích Vũ Chiêu nghi này không tâm cơ thâm trầm, khó lòng phòng bị giống các phi tử khác.

“Ban đầu thì có nhưng ta chỉ thích nhảy múa mà không tranh thủ tình cảm với các nàng, số lần hoàng thượng đến chỗ ta cũng không nhiều hơn các nàng, hơn nữa ta ở trong cung không đoạt quyền gì, lâu dần họ đều biết tính tình ta, không tìm ta gây phiền toái”

Bạch Tiểu Du gật đầu. Hóa ra còn có thể làm phi tử như vậy. ...

Vương Chiêu nghi giương mắt nhìn sắc trời ngoài điện, nói: “Ta xem sắc trời không còn sớm, sùren điện đã thu dọn xong chưa? Có cần ta gọi người giúp không?”

“Chúng ta đến được một lúc, đều dọn xong rồi. Chẳng qua là khi đến thấy người đang luyện múa nên không làm phiền. Nương nương, cũng không còn sớm, nô tì không quấy rầy người nghỉ ngơi, xin cáo từ” Nói chuyện với Vũ Chiêu nghi cả buổi, trời đã tối, không muốn đi đêm, Bạch Tiểu Du đứng dậy cáo từ.

“Cũng được, hôm nay người chuyển đến đây chắc rất mệt mỏi, sớm nghỉ ngơi đi” Vũ Chiêu nghi cười cười nói, sau đó còn tiễn Bạch Tiểu Du một đoạn.

Trở lại sùren điện, Bạch Tiểu Du ăn qua loa một ít cơm tối, quăng côn trùng sang bên cạnh, lần đầu tiên ngủ luôn khi nằm trên giường.

Hôm nay đi qua đi lại nhiều, nàng thật sự mệt chết đi được. Sáng tối đều quỳ không nói, nói chuyện với ai cũng phải nghiền ngẫm từng chữ một, hận không thể cân nhắc một trăm lần. Tâm sức thật sự quá mệt mỏi! Cung đấu thật tình rất mệt, đây lại mới chỉ là dạo đầu, còn chưa tới màn chính, chờ đến lúc nàng đấu đi đấu lại với những nữ nhân kia phỏng chừng mỗi ngày da đều toát mấy tầng mồ hôi!

Kết luận: thuốc giảm béo gì đó trên TV đều là giả hết, cung tâm kế mới là thần dược giảm béo chính xác nhất!

* Chú thích:

(1): Triệu Phi Yến (chữ Hán: 趙飛燕, 32 TCN - 1 TCN), còn gọi là Hiếu Thành hoàng hậu (孝成皇后), là hoàng hậu thứ 2 của Hán Thành Đế triều đại nhà Hán. Nàng là một mỹ nhân nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc với dung mạo xinh đẹp tuyệt thế, cùng em gái là Triệu Hợp Đức đã làm khuynh đảo hậu cung của Hán Thành Đế. Hai chị em được các sử gia ví là Hồng nhan họa thủy (红颜祸水).

Nàng là một trong hai đại mỹ nhân của triều đại nhà Hán bên cạnh người đẹp Vương Chiêu Quân. Ngoài ra, có giả thiết nàng là người khôi xương tạc bó chân.

Một hôm, Hán Thành Đế tới phủ Dương A công chúa uống rượu. Công chúa ra lệnh ca múa giúp vui. Người con gái mới 18 tuổi với vẻ đẹp giống một đóa phù dung kiều diễm từ sau rèm lụa bước ra, da dẻ hồng hào bóng bẩy, eo lưng, chân tay mềm mại như cành liễu lướt theo chiều gió, giọng nói nhẹ nhàng thánh thót, chiếc cổ trắng ngần nõn nà. Hán Thành Đế nhìn theo như ngây dại. Nàng múa tựa chim yến xòe cánh bay, thướt tha yêu kiều. Hán Thành Đế ngồi không yên, bèn sủng hạnh nàng, rồi về hậu cung thỏa sức mê mị. Người con gái đó chính là Triệu Phi Yến.

Bạn đang đọc truyện *Nương Nương, Thỉnh Thỉnh Cáp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đi dạo ngự hoa viên

Editor: Vĩ Nguyên

Ngày hôm sau thức dậy, như trước đến cung Phượng Tê thỉnh an hoàng hậu. Có điều lần này Bạch Tiểu Du đã thành đối tượng chú ý của các phi tử từ Mỹ nhân trở xuống. Đặc biệt là Thiện Mỹ nhân, Trang Mỹ nhân, ánh mắt như muốn giết nàng.

Bạch Tiểu Du đành phải không chú ý đến việc này, nội tâm vô cùng dễ chịu. Ghen tị à? Óan niệm à? Cừu thị à? Ha ha! Nàng ngả một cái, thỉnh an một cái liền lên tới vị trí các người hiền tài, cho các người tức chết!

Hôm nay thỉnh an hoàng hậu không lưu mọi người lại ăn sáng, sau khi nói mấy câu liền tản đi, Nhưng mà Bạch Tiểu Du vẫn phải khổ sở đứng lại...

Vì sao? Vì nàng còn muốn nói lời cảm tạ hoàng hậu nương nương! Tiếp đó nàng phải tiếp tục quỳ xuống!... Thật ra nàng muốn khóc lắm, hoàng hậu muốn lợi dụng nàng, nàng còn phải quỳ xuống tạ ân người ta! Không có thiên lý! Nhưng nếu không cảm tạ, ngộ nhờ hoàng hậu mang thù phải làm thế nào? Nàng vẫn chỉ là một phi tử nhỏ, dễ dàng giết chết!

“Nô tì khấu tạ hoàng hậu nương nương tấn phong!” Chờ các phi tử đi gần hết, Bạch Tiểu Du mới đi qua quỳ xuống tạ ơn. Chuyện tình mắt mặt như vậy, càng ít người thấy càng tốt.

Hoàng hậu giương mắt thấy là Bạch Tiểu Du, tức khắc nở nụ cười, ra vẻ giúp đỡ Bạch Tiểu Du một phen: “Là Bạch Mỹ nhân à, mau đứng lên đi. Bồn cung cũng không làm cái gì, người xứng đáng được Mỹ nhân, nếu không nữ tử xinh đẹp như hoa thể này ở trong cung sẽ từ từ tiêu tụy, thật phí”

“Tạ hoàng hậu nương nương” Bạch Tiểu Du lại cảm ơn một tiếng mới thuận tiện đứng lên.

Hoàng hậu gật đầu, sau đó nhíu mày nhìn quần áo Bạch Tiểu Du: “Muội muội, hiện tại người đã lên Mỹ nhân, sao vẫn mặc quần áo nhạt mà như vậy? Thượng y phùng không mang quần áo dành cho Mỹ nhân đến sao? Như vậy sao được? Ta liền bảo Tiết công công đến đó xem”

“Đa tạ hoàng hậu nương nương quan tâm, Thượng y phùng sáng nay đã đưa quần áo đến. Chẳng qua là Tiểu Du thích thanh nhã nên mặc màu nhạt, không mặc diễm lệ” Mặc nhạt một chút không rất dễ bị người nhận ra. Nếu nhờ dụng đồ với các đại thần cấp cao thì không phải là chết à? Trong lòng Bạch Tiểu Du thầm nói.

Lúc sáng, có vài người đến đưa cho nàng một đồng quần áo rực rỡ vô cùng nhưng nàng lại để Hương Lăng cất kỹ. Bản thân vẫn mặc màu nhạt là được rồi. Tuy nàng thăng Mỹ nhân nhưng vẫn là cấp bậc thấp, rất dễ dàng bị giết cho nên vẫn tiếp tục điệu thấp bản thân!

Hoàng hậu cười vỗ vỗ tay Bạch Tiểu Du, vẻ mặt thân hòa: “Thanh nhã cũng tốt nhưng mà về sau nên mặc xiêm y diễm lệ nhiều hơn, mới được hoàng thượng chú trọng. Cái thói quen này về sau phải sửa lại!”

“Dạ, nô tỳ nhớ kỹ, sau này sẽ sửa” Bạch Tiểu Du cười, qua loa đáp.

Lại nói vài câu, hoàng hậu mới nói một lời muốn đi nghỉ ngơi, vì thế Bạch Tiểu Du liền xin cáo lui.

Đi ra từ cung Phượng Tê, Bạch Tiểu Du thở dài một hơi. Con bà nó, mệt thật. Nếu mỗi ngày cũng đều nói chuyện với hoàng hậu nàng sẽ giảm thọ! Bạch Tiểu Du tính quay về điện Thủy Lộ lấp đầy bao tử. Đi được nửa đường mới phát hiện... Hình như nàng bị lạc! Phía trước phải là hồ mới đúng nhưng bây giờ nàng chỉ thấy một cái hậu hoa viên to lớn.

Hôm qua thỉnh an xong, nàng còn có Hương Lăng cùng về cho nên không cảm thấy khó đi, hôm nay vì muốn Hương Lăng làm xong bao nịt gối “Dễ quì” nên không mang nàng theo, không ngờ nàng lại lạc đường!

Trời ạ! Xây hoàng cung to lớn như vậy để làm gì?! Bạch Tiểu Du tức giận nghĩ, tiếp đó chỉ có thể kéo tay áo xin côn trùng giúp đỡ.

“Côn trùng! Mau nói cho ta biết nơi này là chỗ nào? Bồn tiểu thư lạc đường!”

Rất nhanh, trong tay áo truyền ra thanh âm rất đáng đánh đòn của côn trùng: “Ngươi thật giỏi, đi từ cung hoàng hậu về cũng lạc! Nơi này là ngự hoa viên, ngươi đi đến ngã rẽ, quẹo phải là được”

Bạch Tiểu Du xấu hổ! Không ngờ nàng lại bị một côn trùng giáo huấn! Mặc dù nàng không nghĩ sẽ thừa nhận côn trùng này đúng là vạn năng...

Song, không ngờ nàng có thể đi dạo ngự hoa viên? Xem bộ dáng, vườn này có khi còn to hơn trong phim truyền hình, không biết có đẹp như trên TV không? Nàng rất muốn vào xem nhưng bụng nàng cũng rất đói. Nàng nên vào nhìn một lúc hay trực tiếp trở về? Quên đi, đã đến đây rồi xem một chút rồi về cũng không mất nhiều thời gian lắm

Rối rắm hồi lâu, Bạch Tiểu Du quyết định đi vào.

Vì thời gian còn sớm cho nên trong ngự hoa viên còn rất thanh tĩnh, một bóng người cũng không có, chỉ có tiếng chim hót thi thoảng vang lên ở đâu đó truyền đi xung quanh.

Bốn bề đều là cây leo sinh trưởng khá tốt, xanh biếc, bên trong chỗ nào cũng là hoa, đủ loại như cẩm tú, hoa hồng xanh,... Hoa và cây cối xum xuê, tượng đá khắc ngọc tinh tế, nhiều kiểu hòn non bộ kì lạ san sát như bát úp, nhân công còn đào suối xuyên qua toàn bộ vườn, xây dựng thủy tạ (đình đài xây trên mặt nước) tựa như thủy cung.

Sau khi xem, Bạch Tiểu Du không khỏi cảm thán hoàng đế Vân quốc xa hoa, xây dựng ngự hoa viên lớn như vậy cũng chỉ có hoàng cung mới thể... Người Mĩ tài giỏi, giàu có nhưng Nhà Trắng cũng đâu xa xỉ thế này!

Xem ra hoàng đế này không tốt, háo sắc không nói, lại còn giống như nhà giàu mới nổi không có nhân phẩm, hao tổn tài của! Haizzz, về sau còn phải cầu loại hoàng đế ngựa này mới có thể thăng cấp, thực buồn nôn! Nội tâm Bạch Tiểu Du oán hận không ngớt.

Vừa hạ triều liền tiến tới ngự thư phòng xử lí chính vụ, mỗi hoàng đế tự nhận mình là cần chính, yêu dân đột nhiên hất xì một cái. Sờ sờ mũi, thầm nghĩ: quái lạ, hiện tại còn là mùa hè nóng nực sao lại hắt xì? Chẳng lẽ bị bệnh rồi? Ừm... Phải bảo ngự y phòng đến xem sao.

Đi đến khi chân mỏi cũng chỉ mới được nửa ngự hoa viên. Vừa định không đi tiếp nữa, chuẩn bị trở về, Bạch Tiểu Du chợt nghe thấy tiếng tiêu du dương, êm tai, trong sáng truyền đến từ phía trước.

Bởi phút chốc tò mò, Bạch Tiểu Du lần mò đi đến. Chỉ thấy ở thủy tạ, một nam tử áo trắng, thân thể cao lớn đứng dựa lưng về phía nàng, tay cầm ngọc tiêu, lúc này đang thổi khúc nàng vừa nghe thấy.

Trong ngự hoa viên sao lại có nam nhân? Có thể ở trong này nhân nhả thổi tiêu, chẳng lẽ hắn là hoàng đế ngựa đực? Nhưng mà nhìn có vẻ ngay thẳng thật thà, không giống trên TV nha? Bạch Tiểu Du khó hiểu nhìn chằm chằm bóng lưng nam tử kia, suy nghĩ biến đổi không ngừng.

Chợt, nam tử dừng thổi, quay người lại, chống lại ánh mắt Bạch Tiểu Du, nhũn mày, buông ngọc tiêu nói: “Ngươi là ai? Sao lại ở chỗ này?”

Sau khi chứng kiến dung nhan nam tử, trong nháy mắt con ngươi Bạch Tiểu Du liền tỏa sáng. Anh đẹp trai! Còn là anh đẹp trai mặc cổ trang! Không thể tưởng tượng có đại thật sự có nam thần, đẹp chết mất!

Thời điểm Bạch Tiểu Du còn si mê, nam tử đã rời thủy tạ, dừng lại khi cách Bạch Tiểu Du không xa. Nàng khôi phục tinh thần, khoát tay nói: “Àch, ta chỉ đi ngang qua, tò mò nên lại đây nhìn thôi. Ha ha, ngươi có thể tiếp tục thổi tiêu, ta không quấy rầy!”

Nam tử cười, dịu dàng trên mặt càng đậm hơn: “Nhìn trang phục ngươi, chắc là phi tử hậu cung? Nhưng sao chưa từng thấy ngươi ở cung yến, ngươi vừa vào cung sao?”

“Àch, cũng gần như vậy” Bảy tháng cũng không dài lắm... Dù sao nàng chính là một người không có phân vị, khác gì vừa tiến cung.

Nam tử hiểu ra, gật đầu: “Hèn chi cử chỉ lớn mật như thế, hóa ra chưa biết quy củ trong cung”

“Quy củ nào?” Bạch Tiểu Du khó hiểu hỏi

Nam tử nghe vậy cười một tiếng: “Ngươi không biết phi tử hoàng đế phải cách nam tử khác xa một chút sao?”

Nghe thế, Bạch Tiểu Du hóa đá: “Ngươi không phải hoàng đế?”

Bạch Tiểu Du vừa nói xong liền đến nam tử hóa đá, hồi lâu sau dờ khóc dờ cười nói: “Xì! Ta không phải hoàng đế! Chẳng lẽ từ lúc tấn phong đến giờ ngươi chưa gặp hoàng đế? Chưa thị tẩm?”

“Chưa...” Bạch Tiểu Du im lặng hồi lâu mới phun ra hai chữ, sau đó khóe miệng run rẩy: “Nếu không phải hoàng đế, sao ngươi có thể lúc ẩn lúc hiện trong cung? Hoàng cung không phải chỉ có một nam nhân là hoàng đế sao?”

“Nam nhân?” Đây là xưng hô kiểu gì? Hậu cung còn có phi tử gọi hoàng đế như vậy? Ha ha. Trong bụng, nam tử không nhịn được cười, một lát sau mới lên tiếng: “Ai bảo trong cung chỉ có hoàng đế là nam nhân? Thái y, thị vệ hoàng cung, cũng là nam nhân, còn có các đại thần thỉnh thoảng vào cung diện thánh”

“Ừ ha?! Ta quên mất!” Nghe xong lời nam tử nói, Bạch Tiểu Du gật đầu, biết mình đã nhầm, sau đó ngẩng đầu lên hỏi nam tử: “Vậy ngươi thuộc loại

nào? Thái ý? Thị vệ? Đại thần?"

Nam tử cười nhạt: “Ta sao? Xem như là đại thần đi, có điều ngày thường có vẻ nhàn rỗi”

“Oh!” Bạch Tiểu Du gật đầu, đầu năm nay làm quan còn có thể nhàn rỗi, đi lại trong cung?

Nam tử chợt cảm thấy hứng thú với phi tử trước mặt, quay về có thể nói cho hoàng huynh nghe “Người tên là gì, phi tử gì?”

“Ta là Bạch Tiểu Du, hiện tại vù lên Mỹ nhân. Còn người?”

“Bạch Tiểu Du? Tên rất hay. Ta là Vân Kinh Phong” Vân Kinh Phong cười ôn hòa, cô gái này thú vị hơn nhóm phi tử suốt ngày giằng co kia.

“Cảm ơn đã khen, tên người cũng rất dễ nghe” Bạch Tiểu Du được Vân Kinh Phong khen nhất thời vui vẻ. Đột nhiên, một âm thanh từ bụng nàng truyền ra. Mặt Bạch Tiểu Du biến từ trắng thành xanh, cuối cùng thành một mảnh đỏ bừng.

Vân Kinh Phong đối diện cũng nghe thấy, kinh ngạc nhìn qua, đã thấy mặt Bạch Tiểu Du đỏ bừng, nhất thời hiểu rõ.

Bị Vân Kinh Phong nhìn thấu, mặt Bạch Tiểu Du càng đỏ hơn, lập tức hô: “À... Ta vừa thỉnh an hoàng hậu còn chưa ăn cái gì, giờ đói rồi, ta đi lấp đầy bao tử đã, người cứ chậm rãi đi dạo! Tạm Biệt!” Nói xong, không chờ Vân Kinh Phong phản ứng, nhanh như chớp chạy ra ngoài.

“Ai...” Vân Kinh Phong chỉ lặng người một chút đã không thấy bóng dáng Bạch Tiểu Du.

Bạch Tiểu Du chạy đến khi ra ngoài hậu hoa viên mới hạ chậm tốc độ, chậm rãi bước đi.

Ôi, thật là mất mặt, bụng lại kêu lúc cùng nói chuyện với anh đẹp trai! Có điều cái tên Vân Kinh Phong rất quen tai, giống như đã nghe ở đâu đó... A! Hoàng đế ngựa được không phải là Vân Kinh Ngạc sao? Vậy Vân Kinh Phong không phải là Vương gia sao?

Ai, nam nhân tốt như vậy sao không phải là hoàng đế? Nếu hắn là hoàng đế, nàng cần có thể suy xét tìm cách gần gũi để hắn phong nàng là hoàng hậu, tiếp đó có thể về nhà....

Thôi, đừng nên mơ mộng hão huyền, trên đời nào có hoàng đế như vậy? Nàng trước vẫn nên giải quyết bụng thì hơn? Suy nghĩ hồi lâu Bạch Tiểu Du mới thờ dài, tiếp tục đi đến điện Thủy Lộ.

Bạn đang đọc truyện *Nương Nương, Thỉnh Thảng Cấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Côn trùng cũng đỏ mặt

Thời điểm trở lại điện Thủy Lộ, mặt trời cũng đã lên cao. Qua cơn đói, Bạch Tiểu Du không cảm thấy đói bụng lắm, ăn một chén canh ngân nhĩ liền thôi. Đành phải cho Hương Lăng chế hạt sen chưa động tới.

Từ lúc nàng thăng Mỹ nhân, đầu bếp ngự thiện phòng quả nhiên cho thức ăn tốt hơn, trước kia dù là bữa ăn chính cũng chỉ có cháo, dưa muối, hiện tại một bữa cơm sáng chính là một đồng canh ngân nhĩ hạt sen. Ba bữa của một Mỹ nhân cũng đã rất tốt, nàng đã tưởng tượng nếu cấp độ cao hơn, thức ăn của phi tử còn có thể thế nào nữa.

Ăn xong, Bạch Tiểu Du liền vội hỏi Hương Lăng về "Dễ quý", quý mới biết lúc nào sẽ phải quý: "Hương Lăng, buổi sáng ta kêu người làm vật kia, giờ thế nào?"

"Đã sớm làm xong. Ngài hiện tại cần sao?"

Nghe được đã hoàn thành, Bạch Tiểu Du lập tức hưng phấn nói: "Ừ, mau mang ta xem nào!"

"Dạ, Hương Lăng đi lấy" Hương Lăng vào trong phòng lấy, đưa cho Bạch Tiểu Du lại tò mò hỏi: "Nương nương, thứ này dùng để làm gì? Nhỏ như vậy, cũng không thể làm đệm..." Nàng chỉ biết là Bạch Tiểu Du hai cái đồ vật kì lạ, nhưng không biết nó dùng làm gì.

Bạch Tiểu Du cười cười cột hai khối vật nhỏ vào đầu gối, biểu diễn cho Hương Lăng xem: "Ha ha! Đồ vật này gọi là Dễ quý, là của Tiểu Yến

Từ... Nhầm, là bác Quỳnh Dao nghĩ ra, là cái bao nịt đầu gối chuyên môn đối phó vấn đề quý xuống trong cung! Thế nào? Thực tế không?!"

Hương Lăng tuy không biết bác Quỳnh Dao là ai nhưng vừa nghe xong lời Bạch Tiểu Du liền hoảng sợ, vội nói: "Nương nương, nếu có người biết ngài buộc thứ này ở chân sẽ bị giáng tội! Trong cung không cho mang loại đồ vật này đâu, phải thành thật mà quý, có thứ này là vi phạm cung quy !

Bạch Tiểu Du khinh thường cắt lời: "Ta cột vào tận cùng bên trong, bên ngoài còn có quần, váy che, ai thấy được? Chẳng lẽ tự nhiên có người cời y phục

ta xem bên trong có mang đồ cấm không? Ngươi đừng để ý quá, không có việc gì đâu. Không lẽ ngươi muốn chủ tử ngươi là ta mỗi ngày quỳ đi quỳ đến, chân cũng sắp tàn tật!"

"Nhưng mà..."

"Được rồi, đừng nhưng là. Ngươi đi ra ngoài trước đi, bản cung muốn nghỉ ngơi, mệt chết ta!" Bạch Tiểu Du đánh gãy lời khuyên can Hương Lăng định nói, trực tiếp sai nàng ra ngoài. Hương Lăng bất đắc dĩ nhìn chủ tử, cuối cùng đành phải ngoan ngoãn đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại.

Chờ Hương Lăng đi, Bạch Tiểu Du rất không có hình tượng ghé vào trên bàn, tay áo run run rẩy rẩy, dốc số 18 ngã xuống bàn.

Bị trút xuống bàn, côn trùng nhỏ không kịp phản ứng, lăn hai vòng mới dừng lại. Lắc lắc đầu, đứng lên cả giận nói với Bạch Tiểu Du: "Này, tại sao ngươi có thể dốc ta xuống mặt bàn, ngươi không thể nói trước một tiếng sao?"

"Chơi thật vui! Trong hoàng cung cũng chỉ đùa với ngươi, cái khác không phải là âm mưu đáng sợ cũng là người nhiều chuyện lủi rủi không thì chính là bạch nhãn lang không nên nuôi dưỡng (Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn)... Cho nên cũng chỉ có thể chơi đùa ngươi!"

Nghe vậy, tiểu trùng lập tức phản bác: "Ta là số 18 ngôn tình 123, là tiểu tinh linh! Ta không phải món đồ chơi!!!"

Bạch Tiểu Du liếc tiểu trùng một cái, lắc đầu: "Ta biết ngươi là tiểu tinh linh nhưng bộ dáng ngươi thật tình không giống tinh linh, song, cũng chẳng ra gì khi so sánh với giới côn trùng..."

Số 18 nhất thời trầm mặc không nói, hai cái râu rũ xuống, vẻ mặt tức giận bất bình, hai chân ở tại chỗ vẽ vòng tròn. Quá đáng, sao có thể dùng bề ngoài cười nhạo nó, ta nguyên rùa ngươi!

Thấy tiểu trùng thật sự có dấu hiệu tức giận, Bạch Tiểu Du vội trấn an: "Được rồi được rồi, không đùa ngươi, ta chỉ hơi nhầm chán mà thôi. Ta vừa nghĩ nghiêm túc một vấn đề thực hãm cha, ngươi giúp ta giải đáp một chút!"

Tiểu trùng tràn đầy oán niệm như lúc trước nhưng nghe thấy Bạch Tiểu Du nói có vấn đề, vẫn không nhịn được ngẩng đầu nhìn về phía nàng: "Vấn đề gì?!"

"Àch, chính là vấn đề ta thăng cấp, việc đó... Ta nhất định phải qua thị tẩm lấy lòng hoàng đế ngựa đực kia mới có thể thăng cấp sao? Thế chẳng phải rất cầu huyết? Dựa vào cái gì mà ta phải vì thăng cấp mà hiến thân cho một nam nhân xa lạ?! Rất không có đạo lý!" Bạch Tiểu Du càng nghĩ càng kích động, thiếu chút nữa thì lật bàn.

Số 18 nghĩ rồi nói: "Ta không thể đoán trước, nhưng mà cũng có cách để ngươi không cần thị tẩm cũng có thể thăng cấp. Ngươi nói không muốn, ta cáo thể giúp cho ngươi!"

"Oa! Thật vậy chăng? Không cần lên giường cùng hoàng đế cũng được! Ha ha! Thật tốt quá! Côn trùng, ta yêu ngươi chết mất!"

Bạch Tiểu Du vừa nghe liền lập tức hưng phấn đứng lên, nhất thời quên bản thân sợ côn trùng mềm, một tay ôm côn trùng vào trong ngực, còn hôn trên mặt nó một cái. Chờ hôn xong, Bạch Tiểu Du mới kịp phản ứng ----- sao nàng có thể ôm một con sâu trong ngực, lại còn hôn một cái!!!

Mà số 18 ở thời điểm bị hôn đã đông đá. Sau đó, đầu nhỏ màu trắng rất nhanh liền một mảnh đỏ rực, giống như đóm lửa.

Vốn nghĩ sẽ bỏ qua cho côn trùng nhưng thấy nó đỏ mặt, ánh mắt Bạch Tiểu Du tròn ra, trời ạ, côn trùng cũng có thể đỏ mặt! Nàng tò mò giờ sâu lên trước mặt cẩn thận quan sát, sau khi xác nhận bản thân không nhìn lầm, mới hô to: "A a a! Côn trùng, ngươi đỏ mặt! Không đúng, trọng yếu không phải là mặt đỏ mà là một con côn trùng có thể đỏ mặt?! Tại sao? Tại sao?"

"Ta chỉ là có bề ngoài giống côn trùng, không phải côn trùng!!! Hơn nữa, làm sao ngươi có thể đùa giỡn một tiểu tinh linh nội tâm thuần khiết như ta?"

Bạch Tiểu Du nghiêm mặt, nàng nghe được cái gì? Nó nói nàng đùa giỡn nó! Nàng có sao? Chẳng qua là nàng nhất thời kích động, hôn nó một chút mà thôi. Vậy cũng là đùa giỡn? Được rồi, nếu dựa theo lời nói, nàng hình như, đại khái là, quả thật đùa giỡn.... một con côn trùng...

"Ồi chào, ta chỉ là không cẩn thận hôn ngươi sao? Nếu không thích liền cho ngươi hôn lại? Đây!" Bạch Tiểu Du hất mặt, tiến đến trước mặt côn trùng.

Số 18 nhìn hai má Bạch Tiểu Du, trên mặt càng đỏ hơn, giãy khỏi tay Bạch Tiểu Du, bay ra xa mấy thước, hằm hừ nói: "Ai muốn hôn mặt ngươi. Hừ!"

"Ồi, ta nói sao ngươi khó chiều vậy. Hôm một cái kẻ là đùa giỡn, cho hôn lại thì không muốn, ngươi ngây thơ vậy sao? Ngươi không phải là tiểu tinh linh ngôn tình 123 sao? Vậy ngươi chắc hẳn đã mục nát từ trước (1)?"

Số 18 nổi giận, trừng mắt nhìn Bạch Tiểu Du: "Hừ, ngươi mới mục nát!" Sau khi nói hết, nó liền bay tới chỗ ngủ buổi tối ---- khe ở đầu giường. Cho dù Bạch Tiểu Du giải thích, dỗ dành thế nào cũng vô dụng.

"Tiểu trùng, đừng nhỏ mọn như vậy chứ? Ta sai rồi, vĩnh viễn không hôn ngươi nữa, ta thề với trời đất!" Bạch Tiểu Du nói với số 18 trong khe nhỏ, trịnh trọng gơ ba ngón tay thề.

"Ta là người không tin thần, không tin thờ!" Số 18 đưa lưng về phía Bạch Tiểu Du, đổ ửng trên mặt còn chưa biến mất, hai cái râu nhỏ càng không ngừng lay động.

"Vậy ta dùng nhân cách bản thân thờ?!" Bạch Tiểu Du thờ hỏi.

"Người còn có nhân cách sao?" Trong khe nhỏ tiếp tục truyền đến thanh âm khinh thường của số 18.

Bạch Tiểu Du muốn điên! So với boss hoàng hậu nương nương, tiểu trùng này còn khó chiều hơn! Dưới tình huống bất đắc dĩ, Bạch Tiểu Du nhận thua, kỳ thật côn trùng cũng không dễ chọc...

"Côn trùng, chúng ta quen nhau cũng không dễ dàng. Ta không náo loạn nữa, bỏ qua cho nhau đi, chúng ta ở chung thật tốt, tiết mục yêu nhau lắm cắn nhau đau ta không thích hợp!"

"Phốc! Có thành ngữ như vậy sao?" Số 18 bên trong bị lời nói Bạch Tiểu Du kích thích, không nhịn được vọt ra, nội tâm xúc động phần nộ. Xuyên không lần này có chọn người chính xác không đây? Loạn dùng thành ngữ như vậy cũng được? Yêu nhau lắm cắn nhau đau...! Cười ngất! Ta yêu người à?

"Hi hi! Lạm dụng thành ngữ liền có thể bức người ra ngoài? Ta xem người ở bên trong kìm nén bao lâu!" Bạch Tiểu Du cười xấu xa. Số 18 ở bên cạnh nhìn, đổ mồ hôi lạnh liên tục, cuối cùng quyết định không để ý đến nữ nhân điên này nữa.

Bạch Tiểu Du thề lưỡi, mới vừa tính lừa côn trùng vài câu, chợt nghe thanh âm Hương Lăng vội vã nói.

"Nương nương, hoàng thượng sẽ loan giá đến điện Thủy Lộ, ngài nhanh chuẩn bị ra ngoài nghênh đón!"

Chú thích:

(1): Góc 腐萌腐萌, Qt nó dịch ra là hủ mạnh hủ mạnh.

=]] ban đầu ta lên google nó cũng ra đại loại như thế. Lên google hình ảnh thì thấy mấy cái hình ảnh hơi bị...n.h.ạ.y c.ả.m thể nên

Bạn đang đọc truyện *Nương Nương, Thịnh Thăng Cấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hoàng đế giá lâm

Editor: Vĩ Nguyên

Mất một lúc lâu, Bạch Tiểu Du mới bình tĩnh lại: "Ế, ngựa đực... Xí! Hoàng thượng sẽ tới điện Thủy Lộ?! Trời còn chưa tối đâu, sao lại?! Quả nhiên là ngựa đực, ban ngày lại chạy đến cung của phi tử..."

"Đúng vậy, công công thông báo đã chờ ngoài cửa điện, Vũ Chiêu nghi nương nương bên kia cũng đã ra nghênh đón rồi, nương nương cũng nhanh ra ngoài đi! Đi trễ là tội chém đầu!" Về mặt Hương Lăng cấp bách nói.

"Phốc! Hoàng đế tới xem Vũ Chiêu nghi, bốn cung ra ngoài xem ma? Lăng phí thời gian nghỉ ngơi của ta."

"Không được! Trong cung quy có nói, khi thánh thượng lâm giá loan điện, toàn bộ cung nhân từ phi tử xuống đến cung nữ quét dọn, ai cũng phải ra ngoài nghênh đón" Thấy Bạch Tiểu Du không muốn đi ra ngoài, Hương Lăng không thể không gấp gáp, mồ hôi lạnh đều đổ ra.

Truyện chỉ được đăng tại Diễn đàn lê quý đôn, Thiên Anh Cung và Phượng hoàng cốc. Trang Cung Quảng Hằng là trang "cướp" của editor

Bạch Tiểu Du bĩu môi, có chút bức mình: "Đã biết đã biết. Bây giờ chúng ta ra ngoài nghênh đón là được chứ gì?" Nói xong liền đi ra ngoài.

Hương Lăng thấy Bạch Tiểu Du đồng ý ra ngoài liền thở dài một hơi, thế nhưng vừa thấy quần áo nàng mặc lại nói: "Nương nương, người không đổi xiêm y tươi đẹp, trang điểm lại sao?"

"Ồi chào, người hoàng đế tới xem là Vũ Chiêu nghi, ta ăn mặc tươi đẹp cũng vô dụng, vẫn nên chó chọc Vũ Chiêu nghi chướng mắt, trước an phận đã, chờ cơ hội tới sau" Bạch Tiểu Du khoát tay, nói qua loa.

Hương Lăng ngẩng lên cũng đứng, hiện tại ở dưới mái hiên Vũ Chiêu nghi, không nên có hành động gì. Vì vậy, cũng không tiếp tục với vấn đề cung trang Bạch Tiểu Du, chạy đuổi theo sau.

Đi tới cửa, Tiểu Hân Tử cũng đi theo phía sau, lập tức Bạch Tiểu Du có cảm giác làm lão đại, mang theo hai tiểu tùy tùng đi phía sau để sai vặt

Lúc Bạch Tiểu Du đến điện chủ điện Thủy Lộ, Vũ Chiêu nghi đã mang cung nữ thái giám chờ ở đó, thật sớm. Lúc này nàng ta mặc cung trang màu mận chín, hoa mẫu đơn nở rộ màu xanh biếc ôm lấy vai, mặc lan thấp thoáng dưới làn váy, trên đầu chải búi tóc Lăng Vân, làm tôn lên làn da vốn trắng nõn, người càng thêm đẹp, có thể nhìn ra nàng có chấm chút trang điểm.

"Nô ti báii kiến Vũ Chiêu nghi nương nương!" Bạch Tiểu Du cúi người hành lễ với Vũ Chiêu nghi.

"Bạch Mỹ nhân đã đến, không cần đa lễ. Đợi chút nữa là hoàng thượng đến rồi!" Vũ Chiêu nghi kéo Bạch Tiểu Du, cười nói. Sau đó thoáng đánh giá nàng một lượt, lòng mày nhũn lại: "Muội muội, sao ngươi lại mặc màu nhạt, lát nữa hoàng thượng tới sao có thể chú ý tới ngươi?"

"Hoàng thượng là đến gấp tý tý, ta chỉ là đi qua thỉnh an thôi, sao lại đoạt nổi bật làm gì. Dù sao ta cũng không thích những cái... quần áo diêm lệ, không thấy hợp cho lắm, vậy nên không mặc"

"Ôi, muội muội sao lại có những ý nghĩ này chứ? Hoàng thượng chỉ có một nửa tâm là đến gặp bốn cung thôi, rồi thuận đường ngủ lại chỗ này, về sau muội muội phải ăn mặc thật đẹp mới có thể cùng ta phụng dưỡng hoàng thượng!"

"Tỷ tỷ nói đùa, tỷ tỷ đẹp như vậy... nô ti không có cơ hội nha" Bạch Tiểu Du miễn cưỡng cười nói. Ngựa đực kia vẫn nên nhường người khác hầu hạ, nàng ưa sạch sẽ, ngựa đực suốt ngày làm, ngộ nhờ có bệnh gì thì sao?

Đang nói chuyện, chợt nghe thấy thanh âm của thái giám vang lên ở cửa điện

"Hoàng thượng giá lâm!"

Sau đó liền thấy một đội cung nữ, thái giám, kèm cả thị vệ tiến vào điện Thủy Lộ, ở giữa là một cỗ kiệu được tám người khiêng, bốn phía có buồng rèm cửa, loáng thoáng có thể thấy một nam nhân ngồi trong, vậy chắc là hoàng đế rồi.

"Khấu kiến ngô hoàng! Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Nhìn thấy tôn giá của hoàng đế, tất cả mọi người ngay ngắn quỳ xuống. Bạch Tiểu Du cũng quỳ theo, nhưng trong nội tâm thì vô cùng khinh bỉ ngựa đực. Một đại nam nhân lại để cho người khiêng ra ngoài, không phải chân bị tàn tật thì cũng là phế vật!

Đang nghĩ ngợi, tôn giá hoàng đế đã đến trước mặt, dừng lại, hạ xuống, sau đó một thái giám lập tức tiến lên vung rèm lên cho hoàng đế. Lúc này, nam nhân mới bước ra từ bên trong, một thân áo nỉng bào (lễ phục của quan lại thời nhà Thanh, Trung Quốc) màu vàng, tơ vàng thêu hình rồng kèm theo đai lưng, cao quý.

Bạch Tiểu Du vụng trộm nhìn hoàng đế, khẽ giật mình, sau đó lập tức phẫn nộ vì bất công. Đây là hoàng đế Vạn quốc Vạn Khinh Ngao? Vì sao các ngựa đực lại có bộ dáng đẹp trai như vậy? Quá lãng phí tài nguyên!

"Bình thân!" Vạn Khinh Ngao bước ra, lúc này nhẹ giọng nói một câu, rồi đến trước mặt Vũ Chiêu nghi, còn chủ động tiến lên làm bộ giúp đỡ, cười nói: "Mị nhi mau đứng lên, quý trên mặt đất đau lắm? Ngươi thích múa, lại không thích suốt ngày quý, lần sau cũng đừng quý. Nếu thân thể hư nhược, trẫm rất đau lòng"

Bạch Tiểu Du nghe được những lời này rất muốn thổ huyết. Đau lòng, đau lòng, sao ngươi không bỏ cái quý củ quý này đi? Hừ, ở đây giả mù sa mưa cái gì! Khẩu thị tâm phi (nói một đằng, nghĩ một nẻo), cũng chả tốt đẹp gì!

"Tạ ân điển hoàng thượng!" Lúc này mọi người mới tạ ơn đứng dậy.

Vũ Chiêu nghi dịu dàng nói: "Hoàng thượng đã miễn cho nô ti không phải đi thỉnh an hoàng hậu rồi, nếu ngay cả hoàng thượng cũng không quý, vậy tỳ quá, nên tuyệt không thể làm như thế!"

Vạn Khinh Ngao không tiếp tục khuyên nhủ, vỗ tay Vũ Chiêu nghi cười nói: "Được rồi, tùy ngươi, đừng làm mình mệt quá là được, cả ngày ngươi ở trong nội cung soạn điệu múa cung yến, còn phải dạy vũ nương, cũng đủ mệt"

"Nô thích múa, cũng thích biên đạo múa, một chút cũng không thấy mệt" Trên mặt Vũ Chiêu nghi ửng đỏ, cười cười làm lộ ra lúm đồng tiền, sau đó kéo cánh tay Vạn Khinh Ngao hỏi: "Sao hôm nay hoàng thượng lại có thể rảnh rỗi đến tìm Mị nhi?"

"Hôm nay trẫm xử lý xong chính sự, không có chuyện gì làm, đột nhiên rất muốn nhìn ngươi múa, sao, Mị nhi không chào đón?"

"Làm sao như thế? Nô ti cao hứng còn không kịp!" Mặt Vũ Chiêu nghi đỏ lên, mê luyến nhìn Vạn Khinh Ngao.

Bộ dáng thẹn thùng kia, Bạch Tiểu Du thấy mà không ngừng cảm thán: Ôi, lại là một người bị bề ngoài ngựa đực mê hoặc, phi từ đáng thương...

"A, đúng rồi, hoàng thượng, trong nội cung nô ti có thêm một vị muội muội, cuối cùng cũng có người làm bạn với Mị nhi rồi!" Vũ Chiêu nghi chợt nhớ tới Bạch Tiểu Du, đột nhiên lên tiếng, còn kéo Bạch Tiểu Du đến bên người, "Hoàng thượng, đây là Bạch Mỹ nhân muội muội, vừa đến hai ngày"

Phốc! Nghe được lời Vũ Chiêu nghi nói, Bạch Tiểu Du rất muốn thổ huyết. Nương nương, ngài thích ngựa đực kìa, lôi ta vào làm gì, tạm thời nàng còn chưa muốn có quan hệ với ngựa đực, còn chưa chuẩn bị tinh thần nha!

"Ồ?!" Vạn Khinh Ngao nhìn về phía Bạch Tiểu Du, đánh giá một phen, mới bình thân gật đầu nói: "Ừ, nhiều người ở cùng ngươi cũng tốt. Tên ngươi là

gi?"

Hồi lâu Bạch Tiểu Du mới cúi người trả lời: "Nô tì Bạch Tiểu Du bái kiến hoàng thượng"

"Bạch Tiểu Du?" Vân Kinh Ngao nghe được tên của nàng, suy tư một chốc, mới lại nói, "Ngươi là trưởng nữ của Ngự Sử Bạch Liễu đại nhân ---- Bạch Tiểu Du? Thật đúng là đẹp người, nhưng sao trẫm chưa từng thấy qua ngươi?"

"Gia phụ thật đúng là Ngự sử Bạch Liễu. Cấp bậc nô tì thấp, lại ít ra ngoài, hoàng thượng chưa thấy qua không có gì là lạ" Bạch Tiểu Du rất muốn mắng người. Hừ! Nếu gặp ngươi sớm, trình tiết của bốn tiểu thư còn sao?

Vũ Chiêu nghi lại bổ sung: "Hoàng thượng, nô tì nghe nói Bạch muội muội gần đây được hoàng hậu nương nương phát hiện, nâng lên Mỹ nhân, trước kia không biết sao chỉ là một Thái nữ. May mà hoàng hậu nương nương phát hiện Bạch muội muội, bằng không một giai nhân như vậy sẽ bị lãng quên"

"Ồ, thì ra là thế" Nghe được là hoàng hậu trực tiếp tấn phong Mỹ nhân, Vân Kinh Ngao cũng không nhìn Bạch Tiểu Du nhiều, lập tức hai mắt tỏa sáng. Trước kia nhìn sơ qua không thấy, hiện tại nhìn kỹ, mới phát hiện cô gái trước mắt, thanh tú mỹ lệ, còn thật sự là một mỹ nhân thanh nhã xuất trần, so với phi tử trong nội cung son phấn nồng đậm càng thêm tươi mát tự nhiên, cũng có một hương vị khác.

Nếu Bạch Tiểu Du biết vì bản thân mặc màu nhạt càng làm cho hoàng đế chú ý thêm khẳng định sẽ khắc máu trên mặt đất, sau đó lập tức chạy vội về chính cách ăn mặc bản thân so với nữ nhân trong cung càng thêm tầm thường. Nhưng mà nàng không biết, cho nên nàng còn khổ sở đứng đợi hoàng đế và Vũ Chiêu nghi tiến vào.

"Hoàng thượng, không phải ngài muốn xem Mị nhi múa sao? Vậy ngài muốn múa bài nào?" Vũ Chiêu nghi nhớ tới Vân Kinh Ngao tới xem nàng múa, kéo kéo ống tay áo của hắn, ôn nhu hỏi.

Vân Kinh Ngao bị Vũ Chiêu nghi kéo mới thu lại tầm mắt dừng trên người Bạch Tiểu Du, nhìn Vũ Chiêu nghi cười nói: "Tùy ý, chỉ cần là Mị nhi múa, trẫm đều thích"

Vũ Chiêu nghi nhẹ nhàng đánh vào tay Vân Kinh Ngao, dịu dàng nói: "Hoàng thượng trêu chọc Mị nhi! Vậy Mị nhi nhảy một điệu múa mới biên đạo được không? Ngài cũng thuận tiện đánh giá xem có đẹp hay không"

"Tốt, trẫm cầu còn không được đây!" Vân Kinh Ngao nói xong lại ngả ngón tiến đến bên tai Vũ Chiêu nghi, cắn một cái, "Nếu nhảy tốt, trẫm nhất định ban thưởng cho ngươi!"

Vũ Chiêu nghi nghe xong, đỏ mặt hờn dỗi nhìn Vân Kinh Ngao, thẹn thùng nói: "Hoàng thượng không chê là được" Nói xong, thoát khỏi vòng ôm của Vân Kinh Ngao, dịu dàng đi tới đất trống phía trước, thi lễ với Vân Kinh Ngao, bắt đầu nhẹ nhàng nhảy múa.

Làn váy cung trang phiêu dật, theo động tác của vũ đạo mà tung bay, cùng kỹ thuật nhảy câu hồn phối hợp, thật giống Hồ Điệp tiên tử hạ phàm, xinh đẹp cực kì.

Bạch Tiểu Du nhìn mê mẩn, lại nghe Vân Kinh Ngao bên cạnh than nhẹ một tiếng: "Kỹ thuật Mị nhi nhảy thật sự là thế gian hiếm có, nhìn một lần liền nhớ mãi không thôi!"

Nhờ mãi không thôi? Vậy sao ngươi cách nửa tháng mới đến chỗ nàng một lần? Bạch Tiểu Du im lặng cúi đầu bẻ ngón tay, thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, chó săn công côn bên người Vân Kinh Ngao cũng phụ họa nói: "Đúng vậy, Vũ Chiêu nghi nương nương có kỹ thuật nhảy đứng đầu nước, ngay cả thái hậu cũng thích vô cùng"

Vân Kinh Ngao khẽ gật đầu: "Đúng thế, thái hậu hay bất bệ mọi người cũng thích Mị nhi, đúng là khó có được"

Qua hồi lâu, điệu múa mới ngừng, Vũ Chiêu nghi một thân đầm đìa đi tới.

"Hoàng thượng, điệu nhảy mới của nô tì được chứ? Có gì cần sửa không?"

Vân Kinh Ngao vỗ tay, cười to: "Ha ha, điệu múa này thật đẹp. Điệu múa nào của Mị nhi cũng hoàn mỹ, trẫm đều không tìm thấy chỗ nào cần sửa"

"Hoàng hậu cứ giễu cợt Mị nhi!" Vũ Chiêu nghi làm nũng trừng mắt nhìn Vân Kinh Ngao, rồi lại hỏi Bạch Tiểu Du: "Muội muội ngươi cảm thấy thế nào?"

Bạch Tiểu Du cười nói: "Nô tì không hiểu về múa, nhưng lại cảm thấy kỹ thuật tỷ tỷ rất đẹp, ta cũng không nhìn ra có chỗ nào không ổn" 囧! Nàng không biết múa, cũng chưa bao giờ xem múa cung đình, hỏi nàng làm sao có thể trả lời?

"Đều nói đẹp, vậy hoàng thượng muốn ban thưởng cho Mị nhi cái gì?" Vũ Chiêu nghi chờ mong nhìn Vân Kinh Ngao, bàn tay nhỏ bé duỗi ra muốn nhận thưởng.

Vân Kinh Ngao cười cười, trầm giọng nói: "Thật sự muốn?"

Vũ Chiêu nghi lập tức thốt: "Đương nhiên muốn, nào có người không muốn hoàng thượng ban thưởng?"

"Tốt, trầm cho người cái này!" Vân Kinh Ngao khẽ cười một tiếng, một tay bế Vũ Chiêu nghi lên, tiến vào chủ điện. Vũ Chiêu nghi kinh hô một tiếng, đôi tay ngọc ngà ôm lấy cổ Vân Kinh Ngao.

Mọi người thấy cảnh này đều lập tức hiểu cái gì sắp xảy ra, đều yên lặng tản đi, ai trở về việc người ấy, người hoàng đế mang đến cũng đứng ở ngoài điện, chỉ có công công thân cận đi theo, cài cửa.

Mất Bạch Tiểu Du co lại, cái này là ban thưởng? Lôi mỹ nữ lên giường vận động là ban thưởng? Hừ! Sáng như vậy còn làm cái hoạt động ban đêm kia.... Nàng về sau nhất định tuyệt đối không thể đòi hoàng đế ban thưởng, đó chỉ là một cái bẫy!!

Bạn đang đọc truyện *Nương Nương, Thỉnh Thưởng Cấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Hát bài hát thiếu nhi

Editor: Vĩ Nguyên

Bạch Tiểu Du yên lặng dẫn Hương Lăng cùng Tiểu Hân Tử trở về sườn điện, sau đó an an ổn ổn ngủ một giấc.

Về phần lúc nào hoàng đế ngửa đực làm xong với Vũ Chiêu nghi rồi rồi đi, hoàn toàn không rõ ràng lắm. Chỉ biết là đợi lúc nàng tỉnh lại lúc tỉnh lại ra cửa, toàn bộ hạ nhân điện Thủy Lộ đều hôn hờ, không khí ngập tràn vui sướng. Bởi vì nếu Vũ Chiêu nghi được sủng ái, những tiểu cung nữ và thái giám cũng được thơm lây.

Vũ Chiêu nghi chỉ ở bên trong điện chủ, dù là theo thường lệ Bạch Tiểu Du ăn cơm xong đến thỉnh an, đều không gặp, chắc là bị hoàng đế giày vò.

Sau khi Bạch Tiểu Du ăn xong, trời còn sớm, hiện tại chắc chắn không ngủ được, nghĩ rằng giờ đã là thời gian ăn tối sẽ không gặp phi tử nào, dứt khoát quyết định đi ra ngoài một chút.

Ngay cả Hương Lăng cũng không mang theo, chỉ có một mình Bạch Tiểu Du đi về đường phía đông điện Thủy Lộ tản bộ. Về phần vấn đề lạc đường, dù sao cũng có côn trùng, cùng lắm thì đến lúc đó bị côn trùng khinh bỉ một cái, hiện tại nàng đã không còn cảm giác gì với việc này.

Một đường đi, chỉ thấy phía trước có một mảnh rừng trúc xanh biếc. Nhìn từ xa, chỉ thấy giống như một khối phi thủy không tỳ vết, đến gần lại cảm thấy như là đai lưng ngọc màu xanh lá. Một gốc trúc xanh cao ngất, đỉnh thiên lập địa, hình như có một cổ tích cực vươn lên, khí thế ngoan cường phấn đấu.

Bạch Tiểu Du vốn thích cây trúc, giờ phút này dừng bước. Nhìn một mảnh rừng trúc mênh mông như một mảnh đại dương xanh bao la. Gió thổi qua, trong rừng trúc bỗng vang lên tiếng "sàn sạt", khiến cho người nghe chẳng những không khó chịu mà lòng cũng càng tĩnh lặng. Đi vào bên trong, đến bên cạnh một gốc trúc, ngẩng đầu lên nhìn, Bạch Tiểu Du thấy nhớ nhà đến lạ. Ở sau nhà dưới quê cũng có rừng trúc, lúc nhỏ nàng thường vào đây chơi...

Ngồi dưới cây trúc một lúc, đột nhiên nhớ tới một bài ngày xưa bà ngoại thường xuyên hát, không nhận được xướng lên: "Cỏ ven sông xanh mượt, thời gian qua bao lâu vẫn tươi tốt, dù lửa có thiêu vẫn sống, dù mưa gió có thổi cũng không ngã, cỏ xanh ven sông trải dài tới biển, đường tới biển dài vô tận, tình cảm, tương tư không dứt. La la la la la la la la...(1)"

Càng hát Bạch Tiểu Du càng thấy ghiền, hơn nữa nàng thực ngoài ý muốn khi biết được thân thể này có giọng hát cực kì tốt, hơn bao nhiêu lần giọng hát của nàng, giờ nàng có thể hát giọng cao đi. Thấy xung quanh không có ai, giọng Bạch Tiểu Du lớn dần, hát hồi lâu, cảm thấy khô họng mới dừng lại.

Bên ngoài rừng trúc, đúng lúc Vân Kinh Ngao mang theo một phi tử mới tấn phong đi tới phía này. Lúc đi ngang qua rừng trúc, đột nhiên nghe được tiếng nữ tử hát.

Vân Kinh Ngao không khỏi dừng lại, cẩn thận lắng nghe thanh âm du dương kia, giai điệu bài hát nhanh nhẹn, không biết phi tử nào lại có giọng hát tuyệt vời như vậy, hẳn hình như chưa bao giờ thấy qua. Phi tử bên cạnh tuy có trăm ngàn cái không muốn nhưng chỉ có thể dừng lại theo, tay xoắn cái khăn, trong lòng cảm thấy không ổn, hôm nay nàng rất vất vả mới có thể đi dạo tối với hoàng thượng, tuyệt không thể để phi tử khác xuất hiện cướp đoạt cơ hội.

Vào lúc nghe đến xuất thần, lại phát hiện tiếng hát đã dừng lại, Vân Kinh Ngao ngẩn người, trong nội tâm còn có chút chưa thỏa mãn.

"Hoàng thượng?..." Phi tử bên cạnh không thể không gấp, rất sợ hoàng thượng bị phi tử hát quyến rũ, vội nhỏ giọng kêu một tiếng.

"Ừ?" Vân Kinh Ngao bị phi tử kia gọi mới khôi phục thần trí, "Chúng ta vào xem, không biết vị ái phi nào có tiếng hát như vậy, thật hiếm có" Nói xong cũng mặc kệ phi tử kia, đi vào rừng trúc. Phi tử kia cắn cắn môi dưới, dậm chân một cái, cuối cùng vẫn đi theo.

Trong rừng, Bạch Tiểu Du ngừng hát, đi mỗi nhứ chân mới tìm được một đình nhỏ, bên trong còn có một cái bàn đá và chỗ ngồi bằng đá nhỏ. Bạch Tiểu Du ngồi xuống, đặt tay lên cằm, nghĩ nghĩ.

Lúc nào không hay, nàng đã xuyên không được vài ngày, mặc dù bây giờ ăn no ngủ kĩ nhưng mà nàng vẫn rất muốn về nhà! Nàng nhớ ba mẹ, nhớ chú

chó trong nhà, nhớ cuộc sống ở thế kỉ 21, nhớ mỗi ngày đều được đọc truyện trên ngôn tình 123... Ở đây không TV không internet, nàng phải sống thế nào?

Nghĩ hồi lâu, Bạch Tiểu Du vô lực gục xuống bàn, thànht nói: "Côn trùng, ngươi nói xem bao giờ ta có thể thăng cấp về nhà?"

Trong tay áo truyền đến tiếng của côn trùng: "Lập tức có cơ hội rồi"

Bạch Tiểu Du nhất thời không kịp phản ứng: "Ách, cái gì?"

Không chờ côn trùng trả lời nàng, sau lưng truyền đến tiếng nam nhân quen thuộc.

"Người vừa hát lúc nãy... là người?"

Loảng xoảng! Bạch Tiểu Du có cảm giác như vừa bị thiên lôi đánh trúng. Giọng nói này, nàng tuyệt đối không nghe lầm. Đây là tiếng ngựa đực mới nghe hôm nay mà? Sao nàng xui xẻo vậy. Bạch Tiểu Du khóc không ra nước mắt, xoay người lại.

Quả nhiên nhìn thấy Vân Kinh Ngao một thân từ bào, cũng không phải bộ ban ngày đã thấy, đang đưa cây quạt giấy mạ vàng, đang cười nhìn nàng. Sau lưng còn có một phi tử lả lăm mặc cung trang hồng nhạt.

Phốc! Ban ngày là Vũ Chiêu nghi, buổi tối lại đổi người mới! Không hổ là ngựa đực! Bạch Tiểu Du nhìn phi tử nhìn là lạ bên cạnh Vân Kinh Ngao, nội tâm vô cùng khinh bỉ nhưng vẫn nhận mệnh quý xuống hành lễ với ngựa đực. Ôi, ai bảo hán nã trong tay quyền sinh sát nàng, còn có đường về nhà đấy!

"Nô tì khấu kiến hoàng thượng vạn suy vạn suy vạn suy!" Bạch Tiểu Du cố ý đọc "vạn tuế" giọng Đài Loan thành "vạn suy"(2), không thể công khai mắng hoàng đế, vậy thì nàng âm thầm chửi có làm sao đâu?

Vân Kinh Ngao đương nhiên là không nghe được âm điệu trong lời nói Bạch Tiểu Du khác thường, mà nếu như hán biết cũng sẽ nghĩ đến phương diện xấu kia. Thời điểm hán thấy rõ dung mạo cô gái trước mắt không khỏi lắp bắp kinh hãi, không nghĩ tới người hát lại là Bạch Mỹ nhân ban ngày vừa bá khí ở điện Thủy Lô, lập tức ngạc nhiên nói: "Không ngờ giọng hát tuyệt vời, du dương làm cho trẫm phải tới đây nghe lại là của Bạch Mỹ nhân! Hình như tên là... Bạch.. Tiểu Du, đúng không, nào, Du nhi mau bình thân"

Nghe được Vân Kinh Ngao bị tiếng hát của mình hấp dẫn tới, Bạch Tiểu Du như bị dội một gáo nước lạnh, rất muốn ôm mặt khóc. Đứng lên, treo trên mặt nụ cười ngọt ngào, Bạch Tiểu Du mới nói: "Tạ hoàng thượng khích lệ! Trong lúc rảnh, nô tì tùy ý hát thôi, để hoàng thượng chê cười"

"Trời sinh Du nhi có giọng hát tốt, trẫm phải tán dương là đương nhiên rồi, tiếng hát thực tuyệt vời" Vân Kinh Ngao lời kéo Bạch Tiểu Du, vừa nói, vừa ngồi xuống ghế đá. Phi tử kia cũng chỉ có thể ngồi xuống theo, hai mắt trừng Bạch Tiểu Du tràn đầy ghen ghét tràn trề và hận thù.

Đối diện với ánh mắt của nàng ta, Bạch Tiểu Du tỏ ra vô tội, là hoàng đế tới tìm nàng chứ nàng có đi quyến rũ đâu, trừng nàng làm gì, giỏi thì mang hoàng thượng nhà ngươi đi đi, nàng cầu còn không được đây này!

"Đúng rồi Du nhi, ngươi mới hát bài gì, sao trẫm chưa từng nghe?"

"Ách,... đây là khi nô tì còn bé nghe bà ngoại hát, tên là "Cỏ ven sông xanh xanh", xem như là một bài dân giao(ca dao dân gian), hoàng thượng chưa nghe là chuyện bình thường" Bạch Tiểu Du hơi sững sờ, tùy tiện lấy lí do.

Nghe vậy, Vân Kinh Ngao hiểu ra, gật đầu: "Ra thế, không trách được, lời ca đơn giản dễ hiểu, âm điệu cũng khác những bài ca khác nhưng mà thật làm cho người ta nghe xong khó quên"

"Hoàng thượng thích là tốt rồi" Khóe miệng co gập cười cười, Bạch Tiểu Du không quên vuốt mông ngựa.

Vân Kinh Ngao cười cười, còn nói thêm: "Không biết Du nhi có thể hát cho trẫm một khúc dân giao hay không? Trẫm rất muốn nghe, xem có êm tai giống lúc nãy không"

"Ha ha, đương nhiên có thể, chỉ là nô tì hát dân giao phổ thông, cũng không biết có hợp ý hoàng thượng không" Cho nên người vẫn là đi chỗ khác đi... Bạch Tiểu Du nghĩ thầm

Vân Kinh Ngao khẽ lay động cây quạt, thân nhiên nói: "Không sao, chỉ cần là ái phi hát trẫm tin nhất định sẽ hay"

"Khụ khụ, vậy hoàng thượng đợi một lát, cho nô tì nghĩ lại đã" Bạch Tiểu Du ho nhẹ một tiếng, đầu đầu nghĩ đủ loại ca khúc.

Trời ơi! Bài nào mới phù hợp? Tiếng anh trực tiếp vứt, quá hiện đại cũng không được, quá cổ cũng không được, đã nói là dân giao kia mà, vậy thì có mỗi nhạc thiếu nhi là...

Ngay tại thời điểm Bạch Tiểu Du nghĩ nát óc, trong đầu chợt lóe linh quang. Đã có, bài này không tệ, khá ngắn hơn nữa vừa dễ hát lại dễ nghe!

"Hoàng thượng, nô tì nghĩ tới một bài dân giao, tên là 'Côn trùng bay'. Ngài có muốn nghe hay không?"

Vân Kinh Ngao nghĩ một chốc rồi cười đáp: "Côn trùng bay(3)? Tên thật thú vị, ngươi hát cho trẫm nghe xem"

"Vâng" Bạch Tiểu Du lên tiếng, bắt đầu nhớ lại lời ca, xướng lên.

"Màn đêm buông xuống, những ngôi sao sáng cũng theo đó mà hiện ra

Côn trùng bay, côn trùng bay, người đang nhớ đến ai

Ánh sao sáng trên bầu trời kia tựa như đang khóc, dưới mặt đất hoa hồng tàn lụi

Gió lạnh có đến, gió lạnh có thổi, chỉ cần có người bên cạnh

Côn trùng bay, hoa ngủ, một đôi lại thêm một đôi mới thành

Không sợ trời tối, chỉ sợ tan nát cõi lòng

Mặc kệ chông gai thế nào, mặc kệ tương lai rồi sẽ ra sao...."

"Bốp! Bốp! Bốp!" Đội âm điệu cuối cùng phát ra, tiếng vỗ tay lập tức vang lên, Vân Kinh Ngao khen không dứt lời, "Thật tuyệt diệu, thật tuyệt vời! Lời đẹp, nhạc hay, người càng tuyệt vời! Tiếng hát Du nhi quả thực như là tiếng ngân quanh tai, tuyệt không thể tả!"

Bạch Tiểu Du đầu đầy hắc tuyến, cười cười: "Sao có thể tốt như vậy? Hoàng thượng nâng đỡ rồi, nô tì chỉ là tùy tâm hát mà thôi"

"Vậy càng đáng quý rồi, tùy tâm mà có thể hát hay nhường này, vậy nếu dụng tâm chẳng phải trở thành tiên khúc (đại khái là khúc hát chỉ có trên trời) sao?"

"Hoàng thượng nói đùa, nô tì nào có bản lĩnh ấy" Bạch Tiểu Du tiếp tục cười nhưng nội tâm rất muốn ném hoàng đế cách xa vạn dặm, người không thấy tiểu phi tử bên cạnh người oán niệm hồi lâu rồi sao? Nàng phải rời đi ngay và luôn mới được...

"Hoàng thượng, sắc trời cũng không còn sớm, nô tì sẽ không làm phiền ngài và vị tỷ tỷ này đi dạo, nô tì có chút mệt mỏi, xin cáo lui trước" Bạch Tiểu Du nhìn trời có chút tối, kiên quyết đứng lên, cúi người hành lễ, chuẩn bị cáo lui.

Vân Kinh Ngao nghe vậy cũng ngẩng đầu nhìn trời: "Ồ, không còn sớm, ta nhớ nàng ngủ ở sườn điện của điện Thủy Lộ. Trăm lần đến đó nghỉ ngơi một chút!"

Lưng Bạch Tiểu Du lập tức cứng ngắc.

* Chú thích:

(1) ; (3) : Đây là hai bài hát bên trung quốc, mọi người có thể tham khảo tại đây

(2) : vạn tuế trong tiếng Trung và vạn suy trong tiếng Đài Loan có cùng cách đọc là [wànsuì]

Bạn đang đọc truyện *Nương Nương, Thịnh Thăng Cấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thị tẩm?

Đây là muốn nàng thị tẩm sao? Mồ hôi ròng ròng. . .

"Hoàng thượng có thể đi tới chỗ của nô tỳ, nô tỳ đương nhiên vui mừng. Nhưng mà ngài đang cùng vị tỷ tỷ này dạo tới, nếu nô tỳ quấy rầy, vậy thật xin lỗi. Hơn nữa nếu hoàng thượng đi chỗ nô tỳ, vậy tỷ tỷ này phải làm sao bây giờ?" Bạch Tiểu Du giả vờ khó xử nhìn Vân Kinh Ngao nhưng trong nội tâm lại vô cùng ước hấn có thể thay đổi chủ ý.

Được Bạch Tiểu Du nhắc nhở, Vân Kinh Ngao mới nhớ tới bên cạnh mình còn có một phi tử mới tấn phong: "Aizzz, trăm quên mất mình mang An Quý nhân đi dạo tới"

Bạch Tiểu Du nghe vậy thờ dài một hơi, ngay tại lúc nàng cho rằng hoàng đế đã bỏ đi ý niệm đến chỗ mình, thật lòng thật dạ vui mừng, Vân Kinh Ngao lại chợt thốt một câu làm tan mộng đẹp của nàng.

Chỉ thấy Vân Kinh Ngao thu lại cây quạt, cười nhìn phi tử mới: "Ái phi à, không bằng tối nay nàng cứ ở đây. Nếu thích thì cứ từ từ dạo tiếp, nếu mệt thì về nghỉ đi, ngày mai trầm lại thăm, được không?"

Phi tử gọi là An Quý nhân sau khi nghe Vân Kinh Ngao nói, ngừng một lát, sắc mặt thoáng cái trầm xuống. Ngày mai? Ngày mai hoàng thượng làm sao

còn nhớ được một Quý nhân nhỏ nhỏ đây, cũng chỉ là một lời an ủi mà thôi. Nhưng hoàng thượng đã nói như thế, nàng còn có thể làm gì? Đều tại nữ nhân trước mắt này, nếu không vì nàng ta sao nàng lại bị hoàng thượng vứt bỏ chứ?

An Quý nhân nghĩ đến đây liền trừng mắt hung hăng nhìn Bạch Tiểu Du, hồi lâu mới không cam lòng quỳ xuống, nói với Vân Kinh Ngao: "Nô tì sẽ ở trong cung chờ hoàng thượng giá lâm, chúc người phúc thể an khang! Nô tì xin cáo lui trước..."

Nói xong, nàng ta chờ mong nhìn Vân Kinh Ngao, chỉ thấy hần khê gât đầu liền không phản ứng nữa, nội tâm lập tức lạnh lẽo, chỉ có thể ngượng ngùng ra ngoài, trước khi đi còn tặng cho Bạch Tiểu Du một ánh mắt oán hận.

Nội tâm Bạch Tiểu Du thật phiền muộn, tức muốn chết. Nàng có lỗi gì, trừng cũng không có tác dụng. Còn đại ca hoàng đế này, người đạo cùng An Quý nhân kia thực vui, chỗ ở nhỏ bé nghèo khó của ta không thú vị đâu... hơn nữa người làm vậy sẽ hại chết ta đấy! A... cái vị tỷ tỷ nhìn nàng chăm chăm rất đáng sợ đó nha!

Lúc Bạch Tiểu Du còn oán thầm, Vân Kinh Ngao vẽ mặt nhẹ nhõm, phẩy quạt: "Du nhi, trước tiên chúng ta đi nội cung nàng ngồi một chút, sau đó lại hát mấy bài cho trầm nghe?"

"Nô tì tuân lệnh"

Một tay Vân Kinh Ngao để ra sau lưng: "Vây ái phi à, chúng ta mau đi thôi"

Quý mới là ái phi người! Bạch Tiểu Du thầm mắng một tiếng, vẫn cúi đầu "vâng" một tiếng, sau đó ngoan ngoãn đi phía trước dẫn đường.

Qua bảy, tám khúc quanh men theo đường nhỏ đi ra rừng trúc, vừa đi đến bìa rừng, Bạch Tiểu Du dừng bước, bởi vì --- ---- nàng lại lạc đường. Thật xui xẻo! Vì sao lại không giống lúc nàng đi vào? Đây là nơi nào vậy?

Thật ra lạc đường không phải là vấn đề, vấn đề là nàng còn mang theo hoàng đế nên không thể hỏi côn trùng, làm sao bây giờ?

"Sao ái phi dừng lại?" Vân Kinh Ngao bên cạnh thấy Bạch Tiểu Du dừng lại, hỏi.

Bạch Tiểu Du không trả lời, tuy rằng cảm thấy rất mất mặt nhưng cuối cùng vẫn nói: "Hoàng thượng, chúng ta lạc đường!"

"Khụ khụ!" Vân Kinh Ngao nghe xong sắc nước miếng, thật vất vả mới dừng được, cười to nói: "Không nghĩ rằng ái phi nhìn rất lanh lợi lại lạc đường? Hơn nữa hình như nơi này cách điện Thủy Lộ không xa?"

Aizz... quả nhiên bị cười nhạo. Cười đi cười đi, cười chết luôn đi! Lạc đường rất mất mặt à? Ta chỉ không biết đường thôi, có gì đáng cười.

Bạch Tiểu Du nhìn trời, áp ứng: "Nô tì tiến cung chưa bao giờ tới gần điện Thủy Lộ, hơn nữa nô tì không biết đường, cho nên rất dễ lạc..."

"Ha ha! Được rồi, nàng chỉ cần đi theo trẫm là được" Vân Kinh Ngao buồn cười, đi trước dẫn đường. Bạch Tiểu Du bĩu môi, đi theo.

Trở lại điện Thủy Lộ, thái giám, cung nữ ở cửa điện thấy hoàng đế tới cùng Bạch Tiểu Du, vừa mừng vừa sợ quỳ xuống nghênh đón: "Nô tì (nô tài) khấu kiến hoàng thượng vạn tuế vạn tuế! Bạch Mỹ nhân cát tường!"

"Bình thân"

"Tạ hoàng thượng!" Lúc này, chúng nô tài mới đứng dậy.

Một quản sự thái giám vội vàng tiến lên hỏi: "Hoàng thượng, ngài đến gặp Vũ Chiêu nghi nương nương sao? Nương nương đang nghỉ ngơi trong nội điện, có muốn nô tài đi thông báo một tiếng không?"

"Không cần, trẫm tối nay là tới nghe Bạch Mỹ nhân hát, Mị nhi đã nghỉ ngơi thì đừng quấy rầy nàng, hôm nay nàng cũng mệt mỏi rồi, để cho nàng nghỉ ngơi đi"

Trên mặt thái giám kia có hơi cứng ngắc, một lát liền khôi phục, cười nói: "Dạ, nô tài đã hiểu, mời hoàng thượng"

Bạch Tiểu Du thấy sắc mặt thái giám kia, thầm nghĩ một tiếng "không xong"! Loại thái giám này chắc chắn là hay nói huyền thuyên, nếu như nói gì đó với Vũ Chiêu nghi, nàng làm sao có thể bình yên sống? Không được, tuyệt không thể thị tẩm! Nhưng phải làm sao bây giờ... Đúng rồi, tí hỏi côn trùng xem!

Tại lúc Bạch Tiểu Du nghĩ cách không phải thị tẩm, Vân Kinh Ngao đã đi về phía sườn điện. Nàng đành đi chậm chậm phía sau.

Đợi đến chỗ không có ai, thấy Vân Kinh Ngao không chú ý tới mình, nàng vội vàng giắt tay áo nhỏ giọng nói: "Côn trùng, cứu mạng! Ta không muốn thị tẩm, nhanh nghĩ biện pháp cứu ta!"

"Đã biết đã biết, ta sẽ có biện pháp, người yên tâm đi vào, pha trà, sau đó nói chuyện với hoàng đế câu thời gian"

Nghe được giọng côn trùng, lúc này Bạch Tiểu Du mới nhẹ nhàng thở ra, lông mày nhíu chặt cũng buông lỏng, tâm tình thực tốt, bước chân cũng nhanh hơn.

Vào trong, Hương Lăng và Tiểu Hân Từ đang dọn dẹp, thấy Vân Kinh Ngao cùng Bạch Tiểu Du tiến vào, hoảng sợ, vội quỳ xuống van an: "Nô tài khấu kiến Hoàng Thượng, Bạch Mỹ nhân kim an!"

"Hãy bình thân" Vân Kinh Ngao thoáng giờ tay lên, đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống.

"Tạ hoàng thượng!" Hương Lăng và Tiểu Hân Từ tạ ơn xong mới lần lượt đứng lên.

Nhớ tới cơn trùng bão đi ngâm trà, Bạch Tiểu Du vội vàng phân phó: "Hương Lăng, người đi pha ấm trà tới đây. Tiểu Hân Từ người cũng đi cầm chút ít điểm tâm tới."

Hương Lăng và Tiểu Hân Từ nhận được mệnh liền vội vàng đi ra ngoài. Chốc lát đã bùng lên, lúc này mới yên lặng lui xuống.

"Hoàng Thượng trước ngài uống ngụm trà cho nhuận họng, đi nhiều chắc khát lắm" Bạch Tiểu Du chân chó chủ động rót cho hoàng đế một ly trà, nói.

Vân Kinh Ngao nâng chén uống một ngụm, hai mắt tỏa sáng: "A? Trà này thơm quá nha. Là trà gì?" Nói xong, không nhịn được uống thêm mấy ngụm mới bỏ chén xuống.

"Ha ha, nô tì cũng không biết đây là trà gì, có lẽ Hương Lăng không cẩn thận pha lẫn lá trà khác vào" Bạch Tiểu Du cười khan.

"Hỗn hợp trà? Ta chưa uống qua loại này" Vân Kinh Ngao lắc cái chén, để xuống, nhỏ giọng lầm bầm một câu. Sau đó nghĩ đến bản thân tới để nghe hát, lại nói, "Du nhi, còn có bài gì nghe hay sao? Trẫm chưa nghe đã đâu đấy?"

"Ách, có. Chỉ là nô tì cần nghĩ lại đã" Bạch Tiểu Du vội đáp một tiếng, hiện tại nàng cần kéo dài thời gian.

Suy nghĩ hồi lâu, Bạch Tiểu Du rốt cục nghĩ ra một bài bản thân khá quen thuộc, "Hoàng Thượng nô tì đã nghĩ ra, hiện tại hát cho người nghe nha?"

Nghe được Bạch Tiểu Du nói đã có, Vân Kinh Ngao lập tức ngồi thẳng, cười nói: "Được, hát đi, trẫm rửa tai lắng nghe"

Bạch Tiểu Du lên tiếng, hắng giọng một cái rồi bắt đầu hát.

“Hãy để em nhẹ nhàng nói anh

Ánh sao sáng trên cao đang chờ đợi

Chia sẻ với anh khi cô đơn, vui vẻ

Còn gì hơn thế?

Hãy để em bước đến gần anh

Ôm anh thật chặt

Anh và em cùng nhận lời chúc phúc của mọi người

Cuộc sống chúng ta tràn đầy ánh nắng ấm áp nhất

Đừng hỏi em có yêu anh thật không

Em sẽ trả lời tình cảm em là chân thật

Đừng hỏi em yêu anh đến nhường nào

Em sẽ trả lời rất nhiều rất nhiều” (1)

"Hay hay hay! Khúc này càng tuyệt hơn hai bài trước!" Hát xong, Vân Kinh Ngao lại khen không dứt miệng.

"Hoàng thượng quá khen!" Bạch Tiểu Du cười cười, khiêm tốn đáp, đáy lòng lại nghĩ làm thế nào tiếp tục kéo dài thời gian. Nội tâm không khỏi lo lắng, cơn trùng sao lẽ mà chậm chạp vậy, còn chưa nghĩ ra biện pháp sao?

Lúc này, Vân Kinh Ngao đột nhiên đứng lên, cười nhẹ nói với Bạch Tiểu Du: "Ái phi, hiện tại cũng không sớm, không bằng sớm đi nghỉ ngơi đi."

Bạch Tiểu Du thầm kêu "xong rồi!", ngựa đực quả nhiên là ngựa đực, chỉ biết làm cái đó! Nàng vội bày ra vẻ mặt tủi thân, trách móc nhìn hoàng đế: "Hoàng Thượng, tại nô tì hát dở nên người ghét bỏ sao?"

"Sao lại thế? Ái phi hát thật giống như tiếng tiên nữ hát, trẫm lần nghe trẫm cũng không ghét, chỉ là hiện tại trẫm muốn làm việc có ý nghĩa hơn với ái phi thôi" Bạch Tiểu Du ôm eo Bạch Tiểu Du, giọng điệu mập mờ nói.

"Hoàng Thượng thật đáng ghét!" Khóe miệng Bạch Tiểu Du rút một cái, vội vàng ra vẻ thẹn thùng đánh hoàng đế thoáng một cái, bất động thanh sắc

thoát khỏi cánh tay hoàng đế.

"Ái phi ghét thật hay ghét giả? Hừm?" Vân Kinh Ngao cúi xuống nói bên tai Bạch Tiểu Du, nhìn nàng ngượng ngùng xấu hổ, còn muốn nói thì đột nhiên bụng quặn lên, có cảm giác như ruột gan bện lại với nhau.

Vân Kinh Ngao nhận không được cúi người, một tay vịn vai Bạch Tiểu Du, một tay che bụng, trên trán bốc lên tầng tầng mồ hôi lạnh, vẻ mặt đau khổ.

Bạch Tiểu Du chứng kiến sắc mặt Vân Kinh Ngao đột nhiên đại biến, cả người run rẩy, lại càng hoảng sợ, đang tốt sao lại đau bụng rồi, vội hỏi: "Hoàng thượng, người làm sao vậy? Có đau lắm không? Hiện tại nó ỉa liền đi gọi thái y cho ngài?" Nói xong, định bước ra ngoài gọi người.

Vân Kinh Ngao nghe nàng muốn đi tìm thái y, sắc mặt lập tức cứng đờ, kéo Bạch Tiểu Du đang định đi ra, thời điểm hoàng đế sắp sùng hạnh phi tử thì bị tiêu chảy lại còn đi mời thái y, quả thật là muốn hấn xấu hổ chết mất.

"Hoàng thượng?" Bị giữ chặt, vẻ mặt Bạch Tiểu Du nghi hoặc nhìn Vân Kinh Ngao. Hoàng đế cổ đại không phải đều rất sợ chết, mỗi đầu đầu như óc hay bệnh vật đều tìm thái y à? Sao hiện tại nàng muốn đi tìm, tên ngựa này lại ngăn cản?

"Ừm, ái phi... đỡ trầm đi.... nhà xí.... là được,... không cần... tìm thái y" Hình như Vân Kinh Ngao rất đau, tuy cảm thấy vô cùng mất mặt nhưng vẫn gượng cười đứt quãng nói.

Đau bụng? Nhà xí? Phụt! Có vẻ ngựa đực bị tiêu chảy! Phụt ha ha! Ông trời quả thật tốt với nàng! Bạch Tiểu Du cố gắng lắm mới không bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Nương Nương, Thịnh Thăng Cấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thăng Quý nhân

Editor: Vĩ Nguyên

"Như vậy có sao không? Nó ỉa thấy hình như ngài rất đau, thật sự không cần gọi thái y?" Không ngừng kiềm chế cảm xúc hưng phấn, Bạch Tiểu Du tái mặt, đỡ Vân Kinh Ngao về mặt lo lắng hỏi.

"Không có gì đáng ngại, đợi lát nữa trầm sẽ ổn thôi, ái phi tranh thủ thời gian đỡ ta đi là được" Vân Kinh Ngao kiên trì không muốn gọi thái y.

Bạch Tiểu Du đành phải giả làm một bộ dạng khó xử, cố ý trì hoãn trong chốc lát mới nói: "Vậy được rồi, nó ỉa đỡ ngài đi. Nếu nhận không được nhất định phải nói cho nó ỉa, nó ỉa ngay lập tức đi tìm thái y."

Thấy Vân Kinh Ngao nhẹ gật đầu, lúc này Bạch Tiểu Du mới đỡ trong nội điện, sau đó lui ra ngoài, chờ ở bên ngoài.

Thấy Vân Kinh Ngao ở lâu trong đó, Bạch Tiểu Du vội giặt tay áo, tóm lấy côn trùng.

Nàng cầm lấy cái đầu nhỏ, giận dữ hét: "Này, người nói sẽ nghĩ phương pháp xử lý cho ta mà? Sao không thấy? Nếu không phải đột nhiên hoàng đế đau bụng, có phải người chuẩn bị nhìn ta thị tẩm? ! Hà ?!"

Côn trùng gầy khô ma trảo Bạch Tiểu Du, vỗ cánh bay đến trước mặt nàng, mắt chọi mắt rồi vô tội nói một câu: "Ta đã sớm nghĩ ra biện pháp! Người tương tự nhiên hoàng đế đau bụng chắc? Đùa à? Đó là tại ta hạ trong trà thuốc xổ đặc biệt. Chỉ gây tiêu chảy, không độc, không có tác dụng phụ, làm sạch ruột, giải nhiệt tốt nhất, cho dù thầy thuốc giỏi nhất cũng không biết loại này"

"Hóa ra là người hạ được, ta đang nghĩ sao đang tốt lại cần vào WC. Nhưng mà cổ đại còn có loại thuốc xổ này?" Bạch Tiểu Du tròn mắt há hốc mồm.

"Không có nhưng mà ta đây có nha"

"Oa! Cái này hay nha, người có thể tự chế được!"

"Tiểu tinh linh số mười tám không gì không làm được" Côn trùng lung lay râu, vênh vao nói.

Nghe vậy, khoe mắt Bạch Tiểu Du hơi giật, hình như côn trùng càng ngày càng tự kiêu rồi, dám nói cái gì mình cũng làm được.

Vừa định châm chọc côn trùng hai câu, bên trong truyền tới một trận tiếng vang, biết Vân Kinh Ngao sắp ra, Bạch Tiểu Du tranh thủ thời gian chỉnh lại quần áo, côn trùng cũng biết điều bay vào chốn kĩ trong tay áo nàng.

Không lâu sau liền thấy Vân Kinh Ngao đi ra, sắc mặt có vẻ không được tốt, tái xanh.

Thấy hoàng đế đi ra, Bạch Tiểu Du lập tức quan tâm hỏi thăm: "Hoàng thượng thế nào rồi? Có nặng lắm không?"

Vân Khanh Ngao cười lớn một tiếng, nói: "Trẫm không có gì đáng ngại rồi, hại ái phi lo lắng"

"Không có việc gì là tốt rồi, hù chết nô tì" Bạch Tiểu Du thở dài một hơi, một mặt dưới đáy lòng thì lớn tiếng gào thét hoàng đế lại đi tiếp, chỉ cần nàng không phải thị tẩm, đi đến khi hạ đường huyết do mất nước cũng không sao.

"Ái phi thật quan tâm trẫm" Vân Khanh Ngao ôm vai Bạch Tiểu Du, cười, dùng một tay nâng mặt nàng, hôn một cái trên mặt.

Bạch Tiểu Du như bị sét đánh, trên mặt hết đen lại xanh. A, nàng bị ngựa đực sỗ sàng rồi, không biết có virus lây bệnh hay không? Hơn nữa... hình như hần... vừa đi ra từ WC... Có rửa tay không vậy? A! A! A!

"Ái phi làm sao vậy? Sắc mặt khó coi như thế, chẳng lẽ cũng không thoải mái?" Vân Khanh Ngao thấy sắc mặt Bạch Tiểu Du thay đổi không ngừng, không khỏi hỏi.

"Ha ha, nô tì không có việc gì, chỉ là nô tì đang lo lắng sức khỏe hoàng thượng" Bạch Tiểu Du nghe Vân Khanh Ngao hỏi, vội thu lại thần sắc trên mặt, tùy ý nói lý do, dù sao lời nói này chắc chắn ngựa đực thích nghe.

"Ái phi có lòng. Sắc trời không còn sớm, chúng ta nên đi ngủ" Vân Khanh Ngao vỗ vỗ bả vai Bạch Tiểu Du, sau đó xoay người đi về phía tẩm điện.

Phốc! Hiện tại Bạch Tiểu Du không thể không bội phục! Bị tiêu chảy thế kia còn có thể nghĩ đến chuyện chăn gối, thể lực ngựa đực quả nhiên là cực kỳ cường hãn đi?

Vừa định tìm chủ đề nói chuyện với Vân Khanh Ngao để kéo dài thời gian, lại trông thấy Vân Khanh Ngao đã đi được nửa đường đột nhiên dừng lại, chạy về phía Bạch Tiểu Du, sau đó chạy qua nàng, trực tiếp xông đến ---- WC.

Bạch Tiểu Du thấy Vân Khanh Ngao chạy về phía mình thì hoảng sợ, cứng đờ đứng tại chỗ, bất động. Sau hoàng đế chạy qua nàng, thần kinh căng thẳng mới thả lỏng dần, sau đó cực kỳ kinh ngạc kiểm ánh nhìn có chút hạ hê nhìn bóng lưng hoàng đế chạy nước rút, cảm thán: Tốc độ ngựa đực nhường này mà không tham gia Thế vận hội Olympic thật sự là lãng phí tài nguyên...

"Côn trùng, hoàng đế còn đi bao nhiêu lần? Có thể nào bất tỉnh không, như vậy thì to chuyện rồi, không tốt đâu?" Bạch Tiểu Du thừa dịp tóm côn trùng hỏi.

"Hần đi nốt lần này chắc là đủ rồi, cam đoan đêm nay tuyệt đối an phận ngủ. Bây giờ ngươi đi chuẩn bị chén giải thuốc xổ, đợi chút nữa cho hần uống là được. Như thế sẽ không to chuyện, một điểm hiệu quả cũng không giảm" Côn trùng nói xong, bay đến bên tai Bạch Tiểu Du, nhỏ giọng nói một vài câu.

Bạch Tiểu Du nghe xong sững sốt, kinh ngạc nói: "Như thế thật sự có hiệu quả?"

"Đương nhiên, tại nói hữu dụng là hữu dụng. Ngươi đi làm là được"

Vì vậy Bạch Tiểu Du hấp tấp đi làm, một lát đã cầm một cái chén có nước ấm và hoa cỏ vô danh quay lại.

"Ngươi xác định uống hết cái này thì hần khá lên? Hơn nữa tuyệt đối không động tay động chân với ta?" Bạch Tiểu Du vẫn có chút hoài nghi, hoa cỏ này ngâm nước có thể trị tiêu chảy, hiện đại còn làm giải thuốc xổ làm gì? Lãng phí tiền, còn có tác dụng phụ...

"Không cần hoài nghi năng lực tiểu tinh linh!"

"Được rồi. Nếu như vô dụng ta nhất định đánh ngươi toi tã!"

Bạch Tiểu Du thở dài, nửa tin nửa ngờ, đặt chén lên bàn. Vừa đặt xuống, đã nghe thấy tiếng ai đó té ngã ở bên trong.

Có cần vào xem một chút không? Vạn nhất hần đang đi thì làm sao? Nhưng nếu như không vào xem, vạn nhất hoàng đế kia vì hạ đường huyết do mất nước mà té xỉu ở bên trong, thì xong rồi...

Do dự một chút, Bạch Tiểu Du vẫn quyết định vào xem. Đến trước cửa phòng, nghe động tĩnh bên trong thấy không có tiếng gì mới hỏi một câu: "Hoàng thượng? Người có nặng lắm không?"

Qua hồi lâu, ngay tại lúc nàng cho rằng hoàng đế đã ngất đi, bên trong truyền ra một thanh âm suy yếu.

"Du nhĩ, tiến vào... đỡ... trẫm"

May mắn chưa ngất! Bạch Tiểu Du nhẹ nhàng thở hắt ra, sau đó mới lên tiếng đi vào. Phản ứng đầu tiên là ----- thật sự là thối kinh khủng!!! Sau đó nín thở, lúc này mới nhìn hoàng đế, cũng may, không còi quăn áo.

Lúc này Vân Khanh Ngao đau đớn nửa quỳ trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch không có chút huyết sắc nào.

Vốn Bạch Tiểu Du còn nghĩ hỏi một câu nhưng cân nhắc đến hoàn cảnh ác liệt bây giờ, nàng đều không có cách nào nói chuyện, cuối cùng quyết định trước tiên mang hoàng đế bị giày vò ra ngoài rồi nói sau. Vì vậy trực tiếp tiến lên, nâng hoàng đế dậy, để một tay hần vòng qua vai, cố hết sức kéo hần ra ngoài.

Có điều, nàng rất muốn nói một câu: Mã đại ca, người có thể vận động nhiều chút ít, bớt mập một chút không? Để cho nàng, một đứa con gái yếu ớt mới 1m6 cân nặng 45 kg gầy thế này kéo một nam nhân cân nặng to hơn mình, cao 1m8 đi quá không có nhân đạo!

Bỏ ra sức lực thật lớn, cuối cùng Bạch Tiểu Du cũng kéo hoàng đế ra bên ngoài, diu hấn vào giường êm còn bản thân đầu đầy mồ hôi ngã ngồi ở một bên, hai cánh tay quặt quật.

Nhớ tới chén hoa cò ngâm nước trên bàn, nàng lại rùm rà chạy đi, bụng đồ vật kia tới.

"Hoàng thượng, nô tì nghĩ đến biện pháp có thể trị tiêu chảy, ngài có muốn thử một chút hay không?" Bạch Tiểu Du nói với Vân Kinh Ngao.

"Biện pháp... thế nào?" Giờ phút này Vân Kinh Ngao từ từ nhắm hai mắt lại, uể oải hỏi đảo, trong giọng nói có thể nhận ra, qua hai chuyến đi toa-lét kia hấn mệt mỏi.

"Ách, chỉ dùng vài loại hoa nấu nước, hơn nữa nô tì cũng từng uống cái này, tuyệt không có hại thân thể" Bạch Tiểu Du vội vàng nói. Quý mới biết thật sự là thuốc này chỉ dùng nước sôi rót vào mà thôi, hơn nữa nàng sẽ không uống loại đồ linh tinh lang tang này.

"Hữu dụng sao?" Vân Kinh Ngao mở mắt ra nhìn Bạch Tiểu Du, có chút hoài nghi.

"Hoàng thượng người yên tâm, thật sự hữu dụng, nếu như sau khi uống ngài vẫn khó chịu, nô tì lập tức gọi thái y đến" Bạch Tiểu Du lập tức cam đoan. Sau đó nhìn Vân Kinh Ngao hình như không phản đối, đỡ hấn dậy, cầm cái đệm để hấn ngồi tựa vào giường, lúc này mới bụng chén thuốc dứt cho hấn.

Vừa mới bắt đầu Vân Kinh Ngao chỉ uống thử một ngụm, về sau cảm thấy trong người ấm lên, trong bụng cũng đỡ đau mới đánh bạo uống trọn chén nước.

"Hoàng thượng, thế nào rồi? Khá hơn chút nào không?" Buông chén, Bạch Tiểu Du lại hỏi một câu. Vân Kinh Ngao không nói chuyện nhưng gật đầu nhẹ. Thấy hoàng đế gật đầu, nàng lập tức yên tâm, ha ha, không thể biết biện pháp của cô tròng rất linh nha!

Khôi phục tinh thần hoàng đế đột nhiên cau mày, thấp giọng nói một câu: "Quái lạ, sao trẫm đột nhiên tiêu chảy chứ? Đồ ăn ngự thiện phòng đưa tới đều đã ăn thử rồi mà, tại sao có thể như vậy?"

Bạch Tiểu Du thoáng chột dạ, ngượng ngùng cười cười: "Ách, đại khái là hoàng thượng ăn đồ tương khác cho nên mới dẫn đến tiêu chảy"

"Đồ tương khác?... Bữa tối hôm nay trẫm chỉ ăn hết chút ít của biển tiến công mà thôi..."

Bạch Tiểu Du nghe xong, hai mắt vụt sáng, lập tức có thể tìm được lý do trốn tránh trách nhiệm: "Cua biển? Ôi trời ạ! Cua biển tương khác với nhiều thứ lắm, ví dụ như đậu phộng này, mật ong này, thịt thỏ này, cây dưa hồng, cây lựu, lê... những món này không thể ăn một lúc! Hoàng thượng có ăn cái nào không?"

Vân Kinh Ngao nghe vậy sững sờ: "Nhiều như vậy... Hình như trẫm còn ăn một chén canh mật ong ngân nhĩ còn có tuyết lê, chẳng trách tiêu chảy rồi. Ái phi thật sự học rộng tài cao"

"Chẳng qua là nô tì nhớ lời bà ngoại nói khi còn nhỏ, không gọi là học rộng tài cao" Bạch Tiểu Du vội lắc đầu khiêm tốn nói, sau đó nhìn hấn vẫn còn yếu liên hỏi, "Hoàng thượng, chi bằng để nô tì đỡ người lên giường nghỉ ngơi?"

Thấy Vân Kinh Ngao gật đầu nhẹ, Bạch Tiểu Du mới cố gắng đỡ hấn lên giường nằm xuống, lại đắp thêm một tầng chăn mỏng, đợi hoàng đế cực kỳ mệt mỏi nằm ngủ, nàng mới đến sạp ngủ.

Thật ra ban đầu Bạch Tiểu Du định để hấn ngủ ở sạp một đêm nhưng ngắm lại, để một hoàng đế nằm ở sạp nhỏ, nàng - một phi tử lại nghênh ngang nằm trên giường lớn, hình như không hợp lý lắm. Cho nên vẫn quyết định để ngựa đực giường ngủ, bản thân ủy khuất ngủ tại sạp một đêm, cùng lắm thì ngày mai kêu Hươu đi giặt sạch ga giường...

Ngày hôm sau, canh bốn, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, Bạch Tiểu Du mơ màng tỉnh lại, choàng áo khoác đi mở cửa.

Người đến là một công công, Bạch Tiểu Du nhận ra người này, là một thân cận đi bên cạnh hoàng đế, thoáng chốc liền thanh tỉnh. Biết người ta đến gọi hoàng đế rời giường vào triều, vội vàng cho vào.

"Bạch Mỹ nhân cát tường! Không biết hoàng thượng tỉnh chưa?"

"Công công khách khí, hoàng thượng còn đang ngủ, ngài vào đi" Bạch Tiểu Du thập phần khách khí hồi đáp. Trong hoàng cung ngoài phi tử, hoàng đế là không thể đắc tội còn có đại thái giám bên người hoàng đế.

"Vậy nô tì mạn phép quấy rầy" Công công nói xong thì tiến vào, Bạch Tiểu Du theo sau. Sau lưng còn có hai thái giám cầm triều phục và rèm che tiến đến.

Đến trước giường, công công kia dừng lại, cách màn trướng nhẹ giọng hô: "Hoàng thượng, canh bốn rồi, vào triều thôi"

Sau một lúc lâu chỉ nghe thấy một mảnh tiếng vang rồi nghe được giọng Vân Kinh Ngao: "Ừ, Tiểu công công hầu trẫm thay quần áo đi"

Tiểu công công bước về phía trước, vén màn lên, dẫn hai tiểu thái giám tới. Chỉ trong chốc lát đã thấy Vân Kinh Ngao một thân triều phục đi ra.

Lúc thấy Bạch Tiểu Du, mỉm cười một cái, thấy nàng còn mặc quần áo ngày hôm qua, tưởng rằng bởi vì coi chừng mình suốt đêm nên chưa thay, nói một câu: "Đêm qua ái phi vất vả rồi, xem ra cực nhọc lắm, không nghỉ ngơi mà ngồi chăm sóc trẩm một đêm"

"Nô tì không cực khổ" Bạch Tiểu Du sững sờ, sau đó đáp. Quý mới cực nhọc ngày đêm, không nghỉ ngơi mà chăm sóc người một đêm, đó là nàng sợ có người nửa đêm ngồi dậy, dùng tay heo còi quần áo đấy chứ? Tất cả là hiểu lầm hiểu lầm, hình như cũng không có chỗ xấu...

Vân Kinh Ngao nở nụ cười, quay lại phân phó Tiểu công công, mới sai bước đi ra ngoài.

"Bạch Mỹ nhân thủy mị hiền lành, thông tuệ nhiều tài, tinh thông khúc nghệ (nghệ thuật nói hát mang màu sắc địa phương lưu hành trong dân gian), tấn thăng Bạch Quý nhân, ban thưởng gấm xanh da trời Giang Nam tiến cống, một bộ ngọc châu phi thúy Linh Lung"

Bạch Tiểu Du sững sờ, sau đó vội vàng quỳ xuống tạ ơn: "Nô tì cảm tạ long ân!"

Đội không thấy bóng dáng hoàng đế và bọn Tiểu công công, nàng mới nhảy cẫng lên, hưng phấn nhảy vài cái. Ôi cha, như vậy cũng thăng cấp! Còn trủng, người quả nhiên là vạn năng, ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Nương Nương, Thịnh Thăng Cấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Trở mình, kiêu ngạo

Editor: Vĩ Nguyên

Bạch Tiểu Du được tấn phong thành Quý nhân, Hương Lăng và Tiểu Hân Từ cũng thật cao hứng, trên mặt vui vẻ lui xuống. Dù sao nếu chủ tử thăng cấp, người làm nô tài như bọn họ mới sống dễ chịu.

Sáng sớm, theo lệ cũ, đi thỉnh an hoàng hậu. Đội đổi một thân cung trang màu tím nhạt xong mới mang theo Hương Lăng cùng đi cung Phụng Tề.

Đến lúc thỉnh an, chúng phi vừa định cáo lui thì nghe thấy hoàng hậu gọi tên nàng trước mặt mọi người.

"A, đúng rồi, hôm qua hoàng thượng nghỉ ở chỗ Bạch Mỹ nhân hả? À không đúng, hiện tại hẳn là Bạch Quý nhân"

Hoàng hậu vừa dứt lời, tất cả ánh mắt các phi tử đều tập trung trên người Bạch Tiểu Du, có hâm mộ, có ghen ghét, có nhìn bằng ánh mắt hình viên đạn, có xem thường, có cao hứng khi người gặp họa,... Cái gì cũng có.

Sát (ý là đồ mờ hồ)! Bạch Tiểu Du nghe xong lập tức muốn đập đầu vào tường! Hoàng hậu đang đề mọi thù hận nhắm vào nàng sao? Muốn nàng bị những nữ nhân như lang như hổ dùng ánh mắt lăm lăm trì sao? Ngài còn cố ý nhắc nhở nàng đã thăng Quý nhân, là muốn nhắc nhở nàng tai mắt ngài rất nhiều sao? Buổi sáng hoàng đế vừa phong hào tới giờ cũng chỉ có một canh giờ, ý chỉ còn chưa hạ, ngài có thể nhất thanh nhị sở (rõ ràng rành mạch), hoàng hậu, xin bái phục!

Ra sức kiềm chế kích thích muốn giết người ở bản thân, Bạch Tiểu Du tỏ vẻ mặt e lệ rụt rè, khom người nói: "Đêm qua là nô tì may mắn được hoàng thượng chú ý, hát hoàng thượng nghe mấy khúc, người cực kì vui mừng, cho nô tì ân điển: thăng lên Quý nhân"

Hoàng hậu cười khanh khách: "Ha ha, vậy cũng tốt. Ta còn sợ người quá e lệ rụt rè, một mực trốn tránh, hoàng thượng không thấy điểm tốt của muội muội. Có điều muội vừa hát đã hấp dẫn tâm của hoàng thượng, chắc chắn tiếng ca vô cùng động lòng người. Nếu không phải hôm nay bồn cung mệt mỏi, thật đúng là muốn nghe người hát một chút"

"Phượng thể nương nương quan trọng hơn, về sau nếu hoàng hậu nương nương muốn nghe, nô tì lại hát cho nương nương nghe" Chỉ mong vĩnh viễn không có ngày này... Bạch Tiểu Du vừa nói xong liền yên lặng cầu nguyện dưới đáy lòng.

"Người có tấm lòng này là được rồi" Hoàng hậu nhẹ gật đầu mới lại nói với mọi người: "Được rồi, bồn cung mệt mỏi, lát nữa còn phải xử lí sổ sách trong nội cung, các người đều về hết đi, nên làm cái gì thì làm cái đó" Nói xong đứng dậy, vịn tay cung nữ, đi xuống bậc thang, tiến vào nội điện.

"Chúng nô tì cung tiễn hoàng hậu nương nương, nguyện (mong) phượng thể nương nương an khang!"

Chúng phi cung kính quỳ xuống, đợi bóng dáng hoàng hậu biến mất mới đứng lên, lần lượt rời đi. Bạch Tiểu Du cũng chỉnh lại quần áo đi ra ngoài.

Vốn định trở về hưởng thụ một ngày tốt lành, kết quả vừa ra cửa cung liền gặp hai phi tử nàng chứng kiến mất nhất ---- Thiệu Mỹ nhân, Trang Mỹ nhân không biết đang xì xào bàn tán cái gì, ngẫu nhiên còn liếc mắt nhìn nàng, ánh mắt thập phần khinh thường!

Ta nán! Đi ra ngoài xui xẻo, gặp phải cặn bã! Ánh mắt hai người đó là gì, bản thân cặn bã lại còn khinh bỉ nàng? Có làm hay không! Bạch Tiểu Du liếc mắt, nội tâm dần khó chịu.

Vốn nàng không có ý định tìm hai người kia tính sổ nhưng nếu bọn họ đã chặn đường vậy thì đừng trách ai hết. Hừ! Tuy rằng hiện tại nàng chỉ là Quý nhân nhưng nàng vẫn cao hơn một bậc, thấy nàng còn phải quỳ đây!

Bạch Tiểu Du nghĩ thế liền thả chậm cước bộ đi về phía hai nữ nhân Thiện, Trang.

"Ồ hay, đây không phải là hai vị Mỹ nhân tỷ tỷ sao?" Dừng lại trước mặt hai người, Bạch Tiểu Du kinh ngạc nói, sau đó lại vội vàng sửa lại, "Ồi, ta quên mất, hiện tại phải gọi là hai vị muội muội rồi!" Những cái xưng hô tỷ tỷ muội muội trong cung chỉ là dựa theo phân vị mà chia ra cho nên giờ Bạch Tiểu Du là Quý nhân gọi hai Mỹ nhân là muội muội cũng không sai.

Thiện Mỹ nhân và Trang Mỹ nhân thấy Bạch Tiểu Du đi tới, sững sờ ngơ ngác một chút, sau đó mới hồi phục tinh thần. Nghe lời Bạch Tiểu Du rõ ràng đang giễu cợt các nàng mà, trong mắt bốc lên vô số lửa giận. Nhưng lại ngại hiện tại thân phận Bạch Tiểu Du cao hơn các nàng một bậc cũng chỉ có thể dè dặt, sau đó dù trong lòng bất bình cũng cúi người hành lễ với Bạch Tiểu Du.

"Thiếp thân bái kiến Bạch Quý nhân!"

"Hai vị muội muội à, chúng ta tốt xấu gì cũng nhận thức nhau lâu rồi, cần gì Quý nhân đi Quý nhân đến, không cần thiết" Bạch Tiểu Du che miệng cười nói

Thiện, Trang Mỹ nhân nghe vậy rõ ràng khoe miệng co giật một cái. Qua một lúc mới thấy Trang Mỹ nhân ngượng ngùng nói: "Tỷ tỷ nói rất đúng, bọn muội đã hiểu, về sau sẽ không khách khí như vậy"

"Vậy thì tốt. Trước kia hai vị muội muội chiếu cố bản cung rất nhiều, về sau bản cung nhất định sẽ hảo hảo mà báo đáp hai vị muội muội. Dù sao trong cung nhiều phi tử như vậy, có thể thân như chúng ta không có nhiều" Bên ngoài Bạch Tiểu Du cười nói nhưng bên trong lại hận nghiêng rằng nghiêng lợi.

Thiện, Trang Mỹ nhân cũng không phải người ngu, nghe lời nàng nói cũng không thật cho rằng Bạch Tiểu Du sẽ bỏ qua hiềm khích lúc trước, thân thể không khỏi run lên. Trong cung, lòng người khó phòng, đặc biệt một người thấp hơn mình dù chỉ một bậc cũng không được, không dám chắc rằng ngày khác người kia sẽ có quyền thế rồi quay lại trả thù.

Lúc trước hai người chọn thời điểm tuyển tú động tay chân, khiến dung mạo Bạch Tiểu Du dù xuất sắc hơn các nàng cũng không trúng tuyển lại thấy hơn nửa năm Bạch Tiểu Du cũng không tấn chức mới châm chọc. Không thể tưởng tượng mới có mấy ngày gần gũi, nàng một đường lên tới vị trí Quý nhân, có thể đè đầu các nàng.

Nghĩ đến đây, hai người đều hồi hận nhưng oán hận lại càng nhiều hơn, dựa vào cái gì mà Bạch Tiểu Du, một con gái Ngũ phẩm Ngự Sứ lại có thể leo nhanh như vậy mà các nàng có phụ thân quan chức cao lại mãi không thăng tiến. Nhưng dù hận các nàng cũng không dám thể hiện ra ngoài, nếu Bạch Tiểu Du mượn đề tài đó để nói chuyện, dù chỉ bị nói vài lời, các nàng đương nhiên càng không dễ chịu gì.

"Đa tạ tỷ tỷ còn nhớ đến chúng ta, bọn muội muội thật sự vô cùng cảm kích" Thiện Mỹ nhân cười một tiếng, đáp.

"Muội muội không cần khách khí, bản cung luôn luôn là người dễ kết giao" Điều kiện đầu tiên là các người không được chọc đến ta bằng không đợi đến lúc nàng nổi bão rồi... Sẽ để côn trùng hành hạ chết các người! Ha ha! Về sau Bạch Tiểu Du nói thầm trong lòng sau đó nàng ngẩng đầu nhìn trời lại chỉ vào đình nghi mát cách đó không xa nói, "Hai vị muội muội, đứng ở chỗ này nắng quá, không bằng chúng ta tới lương đình (đình nghi mát) ngồi một chút nhé?"

Tuy rằng hồi nhưng Bạch Tiểu Du không đợi hai người trả lời đã đi trước. Hai người Thiện, Trang thoáng liếc nhau một cái, cuối cùng đành hậm hực đuổi theo.

Bạch Tiểu Du đi thẳng, nội tâm thầm nghĩ muốn giày vò hai nữ nhân đằng sau như thế nào. Chẳng lẽ lại để côn trùng hạ thuốc xổ như tối hôm qua? Không được, được kia rất lợi hại, vạn nhất hai người kia "đi" đến ngất xỉu thì nàng phiền lắm, dù là ai cùng nghi ngờ nàng đây. Vậy phải làm sao bây giờ?

Bạch Tiểu Du buồn bực, trước sau không nghĩ ra biện pháp, đành cầu côn trùng giúp đỡ lần nữa. Giật nhẹ tay áo, tóm lấy côn trùng, một tay giả như quạt quạt, sau đó nháy mắt ra hiệu cho côn trùng: Nghĩ biện pháp giúp ta thu thập cặn bã đằng sau!

Cũng may côn trùng hiểu, cái loại nháy mắt của Bạch Tiểu Du nhìn giống như co mắt, nếu là người khác chắc tưởng nàng bị thần kinh.

Côn trùng liếc mắt nhìn trời, lại liếc nhìn hai Mỹ nhân đằng sau, rất bất đắc dĩ bay đến bên cạnh hai người kia, thừa dịp các nàng không chú ý, cắn một cái trên mu bàn tay, sau đó bay về trong tay áo Bạch Tiểu Du.

"A!"

"A!"

Trên tay Thiện, Trang Mỹ nhân hình như bị cái gì đó cắn một cái, lập tức kêu lên đau đớn, sau đó không ngừng phát tay bị cắn.

Bạch Tiểu Du đi phía trước nghe thấy hai nữ nhân kêu đau, cười trộm chốc lát mới kinh ngạc xoay người: "Ồ, hai vị muội muội làm sao vậy?"

"Hình như chúng ta bị côn trùng cắn, đau quá!"

Thiện, Trang hai người cẩn thận từng li từng tí nâng tay bị cắn, trên tay đã bắt đầu sưng đỏ, lại còn nổi lên một đống xung quanh, hơn nữa hình như rất đau, trên đầu hai người đều bốc lên không ít mồ hôi lạnh.

"Ôi, cái gì đó cắn à? Sao lại thành như vậy? Thật đáng sợ! Không được, mau tranh thủ thời gian gọi thái y đến..." Nhìn cái tay sưng đỏ kia, Bạch Tiểu Du không khỏi thấy hoảng sợ, trong lòng còn sợ hãi lần trước bản thân bị côn trùng cắn một ngụm vào tay. Má ơi, chẳng lẽ côn trùng có độc? Bọn họ bị cắn một cái đã bị như thế, lần trước nàng có phải là rất may mắn mới không bị côn trùng phóng độc khi cắn?

Nuốt nước bọt, Bạch Tiểu Du vội gọi Hương Lăng: "Hương Lăng, mau tìm thái y đến nhìn tay hai vị Mỹ nhân!" Hương Lăng đáp rồi vội vã rời đi.

"Hai vị muội muội nhìn một chút, đợi chút nữa thái y liền tới rồi" Đợi Hương Lăng rời khỏi, Bạch Tiểu Du xoay người an ủi hai người Thiện, Trang.

"Tạ tỷ tỷ quan tâm" Hai người Thiện, Trang thấy Bạch Tiểu Du gấp gấp cho người mời thái y, trong nội tâm cả kinh, sau đó cúi đầu đáp.

Chốc lát, đã có thái y đến, vừa hạ hòm thuốc xuống liền bắt mạch cho hai người Thiện, Trang nhưng từ đầu đến cuối cũng không tra ra là côn trùng gì cắn chỉ xác định độc tính không lớn, đắp thuốc mỡ lên, qua mười ngày nửa tháng liền không sao. Hai người Thiện, Trang lúc này mới yên lòng, sau đó sắc mặt tối sầm. Mười ngày nửa tháng mới khỏi, không phải là bảo trong thời gian này hoàng thượng sẽ không điểm bài(1) các nàng sao?

(1): Cái này các nàng xem phim cổ trang cung đình chắc biết, thường thì trước khi đến chỗ một phi tử nghỉ ngơi, sẽ có một công công cầm thẻ có ghi tên các phi tử để hoàng thượng xem rồi lựa chọn đó.

Trong lòng Bạch Tiểu Du cười trộm, côn trùng chính là chả giống bất cứ loài nào mà là tiểu tinh linh hệ thống, thái y nguoi tra được mới là lạ! Ha ha, mặc dù chỉ tay sưng nhưng mười ngày nửa tháng hai người kia chắc cũng chả vui về gì.

"Haizz, vốn còn muốn nói chuyện một chút nhưng giờ xem ra không được, được rồi, lần sau chúng ta họp mặt. Bọn muội muội nhanh về đắp được nghỉ ngơi đi" Về mặt Bạch Tiểu Du tiếc nuối, cảm thán nói

Đợi hai người đi xa, Bạch Tiểu Du mới không nhịn được bật cười, sau đó mang theo tâm tình thật tốt trở về điện Thủy Lộ.

Trở lại sùan điện, Bạch Tiểu Du không nhịn được hỏi côn trùng: Vì sao lúc nàng bị cắn không bị sưng đỏ?

Côn trùng đáp: "Tại ta không hạ độc thôi, làm sao, nguoi muốn thử hả?"

Bạch Tiểu Du nghe xong vội vàng chạy cách xa côn trùng mấy trượng, "tukt" vẽ vòng tròn tại chỗ. Ôi, côn trùng quả nhiên không đáng yêu chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Nương Nương, Thịnh Thăng Cấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thánh chỉ đến...

Editor: Vĩ Nguyên

"Côn trùng, nguoi nói ta có cần đi giải thích việc ta không thị tẩm với Vũ Chiêu nghi không, vạn nhất nàng có khoảng cách với ta, ngày nào đó chính chết ta thì sao?" Bạch Tiểu Du xoa cằm, suy nghĩ xem có đi giải thích cho Vũ Chiêu nghi hay không.

"Nguoi tự tìm mất mặt sao?" Mất số 18 cũng không thêm mờ, dùng hai chân trước nghịch nghịch hai cái râu nhỏ.

"Ta tự tìm mất mặt ?" Bạch Tiểu Du không nhịn được mặt đen như đất nòi.

"Hiện tại tất cả mọi người đều nghĩ nguoi đã thị tẩm rồi, nguoi đi giải thích cái gì? Càng giải thích càng như che dấu, hơn nữa rất giống hành vi khoe khoang. Cùng lắm thì trong lòng Vũ Chiêu nghi khó chịu một chút, nguoi mà thật đi nói đồng nói tây, nàng mới thật sự chán ghét nguoi. Đến lúc đó bị nguoi ta đuổi ra khỏi cửa, không phải mất mặt thì là gì? Đương nhiên nếu như nguoi thật sự không cần thể diện, nguoi có thể đi..."

"Ách, vậy ta không đi nữa..." Nghe côn trùng nói như vậy, Bạch Tiểu Du cũng biết càng tỏ càng đen, mang đến hiệu ứng ngược. Nản lòng úp sấp trên bàn, sau đó liền trùm mặt, mắt to (mắt Bạch Tiểu Du) trũng mắt nhỏ (mắt số 18), phát ngốc thật lâu.

Đang tại thời điểm Bạch Tiểu Du nhàm chán, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một hồi tiếng ầm ĩ. Lúc này nàng mới đứng lên, tò mò đi ra ngoài xem. Sau đó, sừng sốt đứng đờ nguoi.

Chỉ thấy Tiểu công công dẫn theo nhiều tiểu thái giám, tiểu cung nữ đang cầm đồ vật đứng bên ngoài, trên tay ông ta còn cầm một cuộn màu vàng sáng chói, hình như là thánh chỉ. Mà tiếng ầm ĩ kia là do tiểu cung nữ, thái giám ở điện Thủy Lộ tới gây ra.

"Bái kiến Tiểu công công, không biết công công tới là?" Bạch Tiểu Du kì quái đi đến trước hỏi, tán phong một Quý nhân hình như không dùng đến thánh chỉ, trong tay hoàng đế chỉ nói một câu liền OK rồi.

"Bạch Quý nhân cát tường. Nô tài là phụng ý chỉ thánh thượng tới đây. Hoàng thượng truyền khẩu dụ đưa tới phần thưởng tán phong cho ngài" Tiểu công công cười cười nói, sau đó vung tay lên thì có hai cung nữ bưng hai cái khay tới, một cái để sợi dây ngọc phi thúy, một cái để gấm thêu hoa văn.

"Làm phiền Tiểu công công rồi." Bạch Tiểu Du cảm ơn một tiếng, để Hương Lăng mang xuống, nội tâm vẫn nghi hoặc tầng tầng lớp lớp. Đến đưa phần thưởng tán phong, có cần mang thánh chỉ sao? Khẳng định còn cái gì tiếp... Nhưng vì sao nàng luôn có dự cảm không tốt thế này?

"Ha ha, Bạch Quý nhân khách khí" Tiểu công công khách sáo nói một câu, sau đó mới giơ tay nhắc thánh chỉ lên, "Nô tài còn có một đạo thánh chỉ dành cho ngài và Vũ Chiêu nghi nương nương, làm phiền Bạch Quý nhân đi cùng nô tài đến điện chủ một chuyến, nô tài liền tuyên chỉ ở đó"

Mắt Bạch Tiểu Du co lại, thầm nghĩ: Quả nhiên còn có việc! Haizzz, chỉ hi vọng là không phải sự tình hãm cha gì đó...

Thu hồi tâm tư, nàng tranh thủ thời gian đổi một khuôn mặt tươi cười: "Công công nói gì vậy, chỉ là đi một chuyến mà thôi, làm gì có cái gì mà mệt mỏi nhọc ở đây. Công công, chúng ta đi thôi"

"Dạ, mời Bạch Quý nhân" Tiểu công công làm bộ đáng mời, sau đó chủ động lui sang một bên, để cho nàng đi trước.

Bạch Tiểu Du nhìn động tác Tiểu công công, không khỏi thở dài, quả nhiên không hổ là đại thái giám có thể ở lại bên người hoàng đế, nhìn cử chỉ lễ nghi chuẩn mực này, đối với ngay cả một Quý nhân nhỏ nhỏ như nàng cũng khách khí như thế, quả thật không tìm ra một lỗi nhỏ, đúng thật là lão hồ ly.

Nàng khẽ gật đầu, đi về phía điện chủ. Lúc này Tiểu công công mới dẫn người theo.

Đến điện chủ, Vũ Chiêu nghi vừa vịn ở đó, đang ngồi bên cạnh bàn, cầm một tập thơ xem, ngẫu nhiên nhìn hoa đang nở rộ ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng cười.

"Thiếp thân bái kiến Vũ Chiêu nghi nương nương, nương nương cát tường." Bạch Tiểu Du nhẹ giọng đi qua quỳ xuống hành lễ. "Ôi!" Vũ Chiêu nghi kinh ngạc nhìn Bạch Tiểu Du, vội thả tập thơ xuống, nâng Bạch Tiểu Du dậy, miệng hỏi, "Sao muội muội không nghỉ ngơi cho tốt mà đến chỗ ta rồi?"

Bạch Tiểu Du đứng dậy, cười cười đáp: "Tiểu công công nói có thánh chỉ muốn tuyên đọc, nô tì đi theo tới"

Nghe Bạch Tiểu Du vừa nói như vậy, Vũ Chiêu nghi mới nhìn thấy Tiểu công công đi sau, trên mặt hơi kinh ngạc: "Tiểu công công, ngài cũng tới à!"

"Ha ha, nô tài bái kiến Vũ Chiêu nghi nương nương. Nô tài đến tuyên chỉ" Tiểu công công vội cúi người nói, sau đó nắm thánh chỉ trên tay nói, "Hai vị nương nương, mời tiếp chỉ. Tuyên xong, nô tài còn phải về phục mệnh"

"Vậy làm phiền công công rồi" Vũ Chiêu nghi cười nói rồi dịu dàng quỳ xuống. Bạch Tiểu Du vừa thấy Vũ Chiêu nghi quỳ, tự nhiên cũng vội làm theo.

Tiểu công công đợi hai người đều quỳ mới bắt đầu tuyên đọc thánh chỉ: "Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Tết Trung nguyên có sứ giả ngoại bang đến, bẩm giao cho Liễu thị Vũ Chiêu nghi và Bạch thị Bạch Quý nhân cùng biên tập một màn múa hát tuyệt thế, thể hiện Văn quốc ta dân giàu nước mạnh, khâm thờ!"

Phốc! Nghe xong nội dung thánh chỉ, Bạch Tiểu Du muốn chết quá. Quả nhiên dự cảm thành sự thật rồi, hoàng đế bảo nàng cùng Vũ Chiêu nghi biên tập múa hát.... Để Vũ Chiêu nghi biên đạo múa thì không nói. Nhưng mà ối, nàng thậm chí không biết nhạc cũng không biết, nhạc khí gì cũng đều không tinh thông, để cho nàng biên soạn bài hát? Sao không bảo nàng nhảy xuống sông chết luôn đi cho rồi!?

Vũ Chiêu nghi cũng sững sốt, những năm qua Tết Trung nguyên tuy có bảo nàng biên đạo múa nhưng bảo nàng cùng một phi tử khác biên soạn múa hát thì là lần đầu.

Tiểu công công tuyên đọc xong, thu thánh chỉ, đi về phía trước, vừa cười vừa nói: "Hai vị nương nương, tiếp chỉ đi. Hi vọng hai vị đồng tâm hiệp lực, đừng làm cho hoàng thượng thất vọng. Lần này Tết trung nguyên sẽ có hai sứ giả Phong quốc đặc biệt phái đến, cho nên hoàng thượng cực kì coi trọng. Hai vị nương nương cần phải suy nghĩ cho kĩ, nếu chuẩn bị tốt không chừng sẽ có phần thưởng lớn"

Vũ Chiêu nghi hơi ngơ ngác một chút, đưa tay nhận thánh chỉ, cười nhạt: "Tiểu công công nói rất phải, nô tì sẽ dụng tâm bố trí, sẽ không làm mất thể diện hoàng thượng. Tiểu công công có thể trở lại nói hoàng thượng yên tâm"

Nghe vậy, Tiểu công công cười hài lòng: "Đã như vậy, nô tài xin cáo lui trước"

"Tiểu công công đi thông thả"

"Tết Trung nguyên là mười lăm tháng bảy... Còn thời gian một tháng nữa, chắc là kịp rồi" Vũ Chiêu nghi cúi đầu nhỏ giọng nói, một lát sau mới xoay người nói với Bạch Tiểu Du: "Muội muội, không ngờ người có thể biên soạn bài hát? Chẳng trách đêm qua hoàng thượng nghỉ ở chỗ của người"

Tuy là Vũ Chiêu nghi cười dịu dàng nhưng trong mắt vẫn có một tia cô đơn. Cũng phải, hôm qua ban ngày hoàng đế vẫn cùng bản thân "làm", ban đêm đã đến chỗ phi tử khác ở cùng điện với mình, chuyện như vậy bất cứ phi tử nào gặp phải cũng đều cảm thấy chua xót trong lòng.

Bạch Tiểu Du nhìn về mặt Vũ Chiêu nghi, trong nội tâm cũng có chút bồn chồn, haizzz, nàng cùng ngựa đực cái gì cũng không có, vì ngựa đực chết tiệt mà bị người ghi hận thực không đáng. Haizz, tuy không biết hữu dụng hay không nhưng nàng cứ thử xem, cùng lắm thì lúc về bị côn trùng cười nhạo

"Ha ha, nương nương nói đùa, hoàng thượng chỉ ở chỗ ta nghe hát thôi, sau đó bắt tri bắt giác ngủ thôi. Với cả người nhìn ta xem có giống bộ dáng được sủng hạnh sao?" Quyết định xong, Bạch Tiểu Du thập phần bất đắc dĩ nói, xong còn đi một vòng, nhảy vài cái. Dù sao hoàng đế cũng không có khả năng nói tại thời điểm hẳn định sủng hạnh phi tử thì chạy đến WC "giải quyết", cho nên chỉ cần là hợp lý, nàng tùy tiện bịa như thế nào cũng được.

Vũ Chiêu nghi nhìn Bạch Tiểu Du nhảy nhót, một chút cũng không giống bản thân sau khi được sủng hạnh đau nhức, không có sức lực mới kinh ngạc mở to đôi mắt, trong nội tâm giật mình đồng thời cũng sáng tỏ rất nhiều, qua hồi lâu thì "Phi phi" bật cười: "Ha ha, có thể để hoàng thượng lưu lại chỉ để nghe hát, còn được tẩm phong, muối muối, có thể coi là người là người đầu tiên trong cung đấy"

"Ách... ha ha, không dám nhận, chỉ là gặp may thôi" Bạch Tiểu Du thấy Vũ Chiêu nghi không còn khúc mắc thì nhẹ nhàng thở ra, may mà Vũ Chiêu nghi đáng yêu, lương thiện hơn phi tử khác, không thì dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Cười đủ, cuối cùng Vũ Chiêu nghi mới nhớ ra cái gì đó, thu lại nụ cười, nói nghiêm túc: "Muối muối, việc này người cũng chỉ có thể nói với ta, ra ngoài ngàn vạn lần không được nói mình chưa được sủng hạnh. Trong cung ai cũng tâm tư khó dò, nếu như bị người biết, rất có thể người sẽ là tiêu điểm của mọi sự chỉ trích"

"Dạ, muối muối đã biết, sẽ không nói lung tung, tự rước phiền phức vào thân. Hiện tại việc đầu đầu nhất là soạn khúc kia kia..."

Hiện tại cả người Bạch Tiểu Du đều run đến lợi hại, trong đầu đều là việc biên khúc. Trời biết nàng chỉ hát những bài có sẵn, sáng tác cái nổi gì...

"Ta còn đang muốn hỏi muối muối định soạn bài hát thế nào? Ta nghĩ là nên chờ người soạn xong khúc mới biên đạo múa, bằng không e là bất đồng"

Bạch Tiểu Du cười khan một tiếng, nói: "Ách, vậy cũng được, chỉ là tỷ tỷ đợi ta về suy nghĩ một chút, hiện tại trong đầu ta rất loạn" Nàng có biết soạn ca khúc gì đâu....

Haizzz, xem ra lại chỉ có thể về hỏi côn trùng xem có biện pháp nào không rồi. Haizzz, thời gian này có lẽ phải dựa vào côn trùng mới sống được trong cung... Đành chịu thôi, một mình nàng có thể làm tốt cái gì đây?

Vũ Chiêu nghi nghe vậy gật gật đầu: "Ừ, cũng được, muối muối về trước suy nghĩ thật kỹ soạn ca khúc thế nào, ta cũng muốn đi đôi một ít động tác múa"

"Tỷ tỷ, vậy muối muối cáo lui trước" Bạch Tiểu Du khom người cáo từ Vũ Chiêu nghi, trực tiếp trở về sùng điện

Bạn đang đọc truyện *Nương Nương, Thịnh Thăng Cấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Nghĩ bài hát

Editor: Vĩ Nguyên

Vừa về tới sùng điện, Bạch Tiểu Du trực tiếp trở về phòng.

"Côn trùng, mau giúp ta nghĩ biện pháp! Soạn bài hát như thế nào bây giờ?!" Bạch Tiểu Du đặt móng ngời xống, thả côn trùng trong tay áo ra, vò đầu bứt tai, "Nhạc khí cổ đại ta chịu thua, vả lại ngay cả khúc phổ (sách tập hợp các làn điệu để người soạn nhạc tham khảo) ta cũng bó tay, sáng tác bài hát như thế nào đây? Còn có..."

"Dừng! Stop ồn ào " Số 18 không thể kiên nhẫn nghe được nữa, râu giật giật, bay đến trên mặt bàn đứng, nói tèm, "Nhạc khí giao cho nhạc sư diễn tấu là được, người chỉ cần nghĩ ra bài hát thôi"

Bạch Tiểu Du nghe vậy gật gật đầu, nhạc khí xác thực có thể giao lại cho nhạc sư, dù sao trong hoàng cung có một đồng nhạc sư, nhưng vấn đề bây giờ là --- ---- nàng không biết làm bản nhạc!

"Không được, cho dù có nhạc sư giúp về phần nhạc khí nhưng mà ta có biết làm bản nhạc đâu? Cái khuôn nhạc gì đấy, nó biết ta nhưng mà ta không quen nó, soạn nhạc kiểu gì? Vả lại có quý mới biết bản nhạc cổ đại như thế nào, ta đã thấy bao giờ đâu!"

"Nương nương thân yêu, người có thể sử dụng đầu óc hay không? Người sẽ không cần làm việc đó, ta sẽ làm. Người chỉ cần nghĩ kĩ bài muốn hát, ta sẽ viết cả bản nhạc cho xem, sau đó bản thân người luyện hát cho tốt là được rồi" Số 18 thật bất lực, có nó - tinh linh hệ thống vạn năng ở chỗ này, chẳng lẽ là vật trang trí sao?

"Ôi, tại sao ta có thể quên người nhỉ? Côn trùng, người biết viết bản nhạc, quá tuyệt vời, cuối cùng ta cũng được thả tự do, ha ha!" Bạch Tiểu Du vừa nghe côn trùng nói như vậy mới nhớ lại bên cạnh mình còn có công cụ giúp ăn gian, tâm tình lập tức tốt lên, phiền não đều tan biến. Côn trùng liếc nhìn Bạch Tiểu Du, sau đó yên lặng tiếp tục chải râu.

"Lại nói côn trùng, ta đã thăng lên một cấp rồi, người không phải sẽ tiến hóa sao ta chẳng thấy có gì cả?" Bạch Tiểu Du nói xong ngồi xồm xuống, nhìn từ trên xuống dưới côn trùng một lượt, chả thấy có gì thay đổi cả.

"Có đấy, ta cao to lên, mắt người có vấn đề không?" Côn trùng hất cái đầu tròn, trừng to mắt nhìn Bạch Tiểu Du.

"Ách... có sao?" Lòng Bạch Tiểu Du thoáng nghi ngờ, sau đó lấy bàn tay đo côn trùng mới trợn mắt nói, "Đúng nha, cao to thêm không ít, cũng đã đến nửa bàn tay rồi, thật thần kì"

Số 18 vốn chỉ có cao đại khái bốn centimet, vừa rồi nàng lấy tay đo mới phát hiện đến nửa bàn tay rồi, chắc khoảng bảy, tám centimet, mới có một khoảng thời gian mà cao lên gấp đôi! Cái tiến hóa này cũng thật là có ý nghĩa, không biết đợi đến thời điểm cuối cùng côn trùng sẽ biến thành cái gì? Ác, sẽ không thành trùng khổng lồ chứ? Nàng muốn nó thành một em gái nhỏ cơ... Bạch Tiểu Du bị ý nghĩ của mình dọa cho hoảng sợ, vội thu lại suy nghĩ.

"Hắt xì!" Lúc này, muỗi trùng đang vui vẻ vì bản thân cao lên đột nhiên hắt hơi một cái, nhìn quanh một vòng rồi đặt tầm mắt trên người Bạch Tiểu Du, hằm hừ nói, "Người vừa suy nghĩ bậy bạ gì thế hả?"

"Ách ách ách... Không có, ta làm sao nghĩ xấu về người? Bây giờ người là bùa hộ mệnh của ta mà..!" Bạch Tiểu Du ha ha nói, thầm nghĩ: Có cần linh như vậy không, nàng chỉ nghĩ thôi mà cũng có người hắt xì? Hình như cả ngày nàng đều nguyên rùa ngựa đực, có thể nào hắt "bất lực" thật rồi không? Ô, cứ thử xem? Thử xem? Hoàng đế ngựa đực ngày ngày hắt xì, hàng đêm bất lực, ha ha!

Tại ngự thư phòng, hoàng đế đang định hạ bút phê chỉ thị vào tấu chương chợt cảm thấy lạnh cả người, liên tục hắt hơi ba cái, tay run lên, tấu chương liền thành một bức tranh thủy mặc.

Khỏe miệng Vân Kinh Ngao giật giật, tấu chương đã bị hủy đành phải thay cái khác, vừa định hạ bút, mũi lại có chút ngứa, hắt xì lần nữa, tấu chương lại bị một vết mực lớn quệt vào...

Sau đó cái thứ ba, cái thứ tư... Cuối cùng Vân Kinh Ngao nổi giận: Tiểu công công, truyền thái y!

Bên này Bạch Tiểu Du không hề hay biết hoàng đế bên kia bị nàng nguyên rùa bi ai thế nào, như cũ vụng trộm cười, hồi lâu mới nhớ tới chính sự, vì vậy bắt đầu lôi kéo côn trùng nghiên cứu ca khúc bản thân có thể dễ nhớ.

"Côn trùng, người nói bài hát ở tiệc trong cung có nên thiên về cổ phong không?"

Số 18 khẩu khí lạnh lạnh đáp: "Chẳng lẽ người lôi bài hiện đại ra hát à? Coi chừng bị cho là tên điên..."

Bạch Tiểu Du trừng côn trùng, cả giận nói: "Ta tự nhiên làm việc không đâu làm gì?"

Số 18 nhìn nàng một vòng: "Không có á? Ta thấy người toàn làm việc không đâu còn gì"

"Mười —— tám! Người thử lặp lại xem!" Bạch Tiểu Du hét lớn một tiếng, bỏ nhào qua, cầm côn trùng lắc lắc, lắc đến đầu óc côn trùng choáng váng mới ném lại trên bàn.

"Người một chút cũng không giống nữ nhân... Trong sách hệ thống đều là lừa gạt, người xuyên không rõ ràng bạo lực như vậy!" Số 18 chóng mặt đứng lên, kinh sợ ngồi xuống, đợi cho hết văng đầu.

Bạch Tiểu Du hừ một tiếng, vuốt tóc dài ngồi xuống, vô nhân đạo nói một câu: "Sao ta lại bạo lực chứ, rõ ràng là vô cùng ôn nhu mà..."

Số 18 nghe xong mặt lập tức tái xanh, toàn thân rung mình một cái.

"Được rồi, đừng lộn xộn nữa, mau cùng ta nghĩ xem bài nào thích hợp nhất" Bàn tay trắng nõn phẩy phẩy gió mới nói tiếp, "Đã muốn nếp xưa, lại còn êm tai... Giang Nam thì sao? Bài hát này thịnh hành nhiều năm rồi đấy, tuyệt đối là bài hát hay!"

Côn trùng liếc Bạch Tiểu Du: "Giang Nam? Có cần thêm chữ "Style" không? Vừa vặn có thể thành thần khúc"

"Phốc! Giang Nam là bài thiên cổ phong cơ? Hát Giang Nam Style mấy người cổ đại nghe hiểu tiếng Hán à, hát được sao?"

Côn trùng báy đặc đi ngẩng đầu, không kiên nhẫn nói: "Bởi là nghe không hiểu nên mới miễn cưỡng sử dụng, người đến cùng có biết Tết Trung Nguyên là làm gì hay không?"

"Ách, Tết Trung nguyên? Hình như trong sách có đề cập. Nhưng mà ta không nghiên cứu về ngày lễ cổ đại, hữu dụng sao?" Bạch Tiểu Du suy nghĩ một chút, hỏi.

"Tết Trung nguyên là 15 tháng 7, nghe nói là thời gian quỷ môn mở ra, sau một ngày là Tết Quý. Người ở yến tiệc trong cung ngày Tết Quý hát về tình yêu, người tương là ngày thất tịch hay lễ tình nhân chắc, hay là người muốn chết?"

"Ách, Tết Quý? Không phải ngày 13 tháng 7 sao? Nhà của ta 13 tháng 7 hàng năm là qua rồi!" Haizz... Bạch Tiểu Du bó tay thôi, nhà nàng 13 tháng 7 là qua Tết Quý rồi, ở đây 16 tháng 7 mới là Tết Quý, "Vậy 15 tháng 7 là thời gian quý môn mở cửa, hoàng cung này còn muốn tổ chức cung yến lớn làm gì, chiêu quý sao? Hoàng đế điên rồi?"

"15 tháng 7 tổ chức cung yến để tế điện liệt tổ liệt tông, danh tướng công thần..." Côn trùng lắc đầu cúi thấp đầu, trong nội tâm thở dài: Không có tri thức thật đáng sợ...

"Ách, là thế à..." Bạch Tiểu Du lúc này mới như có điều suy nghĩ gật gật đầu, nói như vậy, Giang Nam không thích hợp. Vậy hát gì? Muốn cô phong lại không quan hệ đến tình yêu, còn phải mang ý nghĩa tốt đẹp, có thể là bài gì nhỉ...

A! Dứt khoát hát thuần chất trung thành đền nợ nước là OK! Haizz, nhưng mà bài này nàng chưa biết, một bài cũng chưa nhớ... Được rồi nghĩ đến cái khác xem. Bạch Tiểu Du nhứt chí úp sấp trên bàn, bắt đầu vắt hết óc suy tưởng.

Nguyệt quang ái nhân? Không được, không cần nghe đã biết rõ hát về tình yêu.

Đường lê tiên tuyết? Cũng không được, đó là nói về tình bạn, dùng cho Tết Quý quá là lộn xộn...

Phi vũ? Có vẻ như cũng không được! Cái này ca từ quá làm kiêu, còn có thiên sứ gì đấy, cổ đại ở đâu ra thiên sứ?

Không thì Thục tú? Hình như càng không được, lại về tình yêu. A A A, muốn điên quá! ! !

Bạch Tiểu Du bực bội kéo tóc, quần vào tay, mãi không nghĩ ra. Đang chuẩn bị tiếp tục vỗ đầu bứt tai, đột nhiên trong đầu xuất hiện một giai điệu bài hát, nội tâm sáng ngời.

Ha ha! Rốt cuộc nàng cũng nghĩ ra ca khúc thích hợp rồi! Sao lúc trước không nghĩ tới nhỉ? Bài Vi long của Hà Đồ được mà.

"Côn trùng, ta nghĩ ra rồi! bài Vi long có thể à nha! Chỉ cần sửa cái từ Viêm Hoàng đi là được" Tinh thần Bạch Tiểu Du lập tức tốt, vỗ bàn đứng lên, hưng phấn nói.

Số 18 nghiêng đầu suy nghĩ một chút, mới gật đầu nói: "Cái này không tệ, hát ở Tết Trung nguyên cũng không mất lễ, hơn nữa giai điệu không cao, đoán chừng người có thể hát. Được, chọn bài này. Ta đi viết khúc" Nói xong vỗ cánh bay đến bên bàn học, duỗi tiểu chi nhỏ còn dính mực nước, viết lên giấy Tuyên Thành.

Khỏe miệng Bạch Tiểu Du co lại, vừa rồi côn trùng khinh bỉ nàng? Đúng không! Lại còn nói —— đoán chừng nàng có thể hát. . . Ý là: Bởi vì khúc dễ cho nên loại trình độ như nàng cũng có thể hát. Bình thường nàng có hát khó nghe ư!

Tức giận ngồi xuống, trừng mắt nhìn côn trùng đang chuyên tâm ghi khúc phổ. Qua hồi lâu côn trùng mới dùng hai cái chân trước cầm một tờ giấy Tuyên Thành bay tới, giao cho Bạch Tiểu Du.

Bạch Tiểu Du hiếu kỳ cảm nhìn thoáng qua, mắt rút rồi. Bởi vì —— nàng căn bản xem không hiểu! Ca từ đều là chữ phồn thể, nàng còn có thể đại khái nhìn ra, nhưng là phía trên này có kí hiệu tiết tấu gì đó, một cái nàng đều chưa từng thấy...

"Đây là nhạc phổ cổ đại? tốt... thần kì..."

"Ừ, người chỉ cần kêu nhạc sĩ đến, để họ dùng nhạc khí hợp tấu ra hiệu quả tốt nhất là được. Sau đó, người lại dựa vào bản hợp tấu luyện hát"

"Loại bản nhạc này thật có thể xem hiểu? Có thể diễn tả?" Bạch Tiểu Du hoài nghi.

Côn trùng liếc Bạch Tiểu Du, lại bắt đầu kéo râu nhỏ: "Người cứ nói đi? Đừng tưởng ai cũng không nhìn hiểu được như người?"

"Được rồi, hiện tại ta liền để cho Tiểu Hân Từ đi tìm nhạc sĩ đến"

Nói xong, Bạch Tiểu Du đứng lên, đi ra khỏi cửa phòng, gọi Tiểu Hân Từ tới, bảo hắn đi tìm mấy nhạc sĩ trong cung đến.

Bạn đang đọc truyện *Nương Nương, Thịnh Thăng Cấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tập luyện

"Đánh đàn, thổi tiêu, đàn tỳ bà, tìm cho ta mấy người đó tới!" Bạch Tiểu Du đột nhiên nhớ ra hợp tấu cần không chỉ một nhạc sư, vội bồi thêm một câu với Tiểu Hân Từ. Lúc này mới trở lại bên trong, chờ đợi.

Đại khái sau nửa nén hương, ba nhạc sư mới khoan thai bước đến.

“Chúng thần khấu kiến Bạch Quý nhân”

“Miễn lễ, bình thân” Bạch Tiểu Du khoát tay, lại nói, “Hôm nay bốn cung mời các người đến là vì bữa tiệc Tết Trung nguyên trong cung sắp tới. Hoàng thượng đề ta soạn một bài hát mới, hi vọng mấy vị có thể hợp tấu giúp bốn cung”

Ba nhạc sư đều đồng loạt chấp tay nói: “Chúng thần sẽ dốc sức vì nương nương phân ưu”

“Vậy làm phiền ba vị nhạc sư rồi, đây là khúc ta mới soạn, các người nhìn qua xem” Bạch Tiểu Du hơi gật đầu, mặt dày nói bản nhạc còn trùng soạn nói thành của bản thân đưa cho ba nhạc sư.

Ba nhạc sư tiếp nhận khúc phổ, vốn định chỉ xem qua vài lần, không có biện pháp, bình thường khúc phổ nương nương trong cung đưa cho bọn họ chỉnh sửa cũng không ít, cũng chỉ là một bản thô ráp không lên được mặt bàn, ngẫu nhiên mới có bài dễ nghe, vì vậy bọn họ không ôm bao nhiêu hi vọng mới bài Bạch Tiểu Du soạn, chỉ hy vọng đừng quá không giống bình thường, đến lúc đó tại bữa tiệc làm cho long dung giận dữ liền thắm.

Trong nội tâm nghĩ thế nhưng khi nhìn kĩ khúc phổ, cả đám đều ngây người. Bài này tiết tấu nhẹ nhàng, thanh bằng thanh trắc khá tuyệt, một điểm cũng không giống giai điệu du dương, bài hát gần như phổ thông, lại không có vẻ thô bỉ, quả nhiên là khúc phổ kì lạ!

Một nhạc sư đứng ra, kích động nói: “Nương nương, đây quả thật là do ngài sáng tác? Thật sự là quá mỹ diệu, bọn thần rõ ràng có thể thấy khúc phổ kì diệu tuyệt luân thể này thật sự là nhờ phúc của nương nương!”

“Là bốn cung... sáng tác... Ha ha, các người quá khen rồi, ta chỉ tùy ý viết...” Bạch Tiểu Du cười nhạt, ôm hết tất cả công lao vào. Haizz, cũng không thể nói là nằng copy bài hát của Hà Đồ ở thời không khác chứ? Cũng không thể nói một cơn trùng giúp nằng viết khúc phổ mà nhỉ? Nói ra để người ta coi là tên điên chắc?

“Nương nương khiêm tốn, vì thần đã từng nhìn thấy rất nhiều khúc phổ nhưng đây là khúc tuyệt nhất. Nhạc khúc nương nương tài hoa, chỉ sợ toàn bộ hoàng cung người có thể giống nương nương chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, bọn thần cảm thấy không bằng...”

“Đúng vậy, thần cũng biết lối suy nghĩ của nương nương kì diệu, giai điệu nhẹ nhàng ưu mỹ, đúng là tác phẩm xuất sắc hiếm thấy!”

Ba nhạc sư thảo luận khúc phổ cùng một chỗ, thay nhau tán thưởng.

Thấy vậy, Bạch Tiểu Du chỉ có thể xấu hổ cười cười, tuy được các nhạc sư khen một phen nhưng trong nội tâm chẳng có gì vui sướng ngược lại có một loại cảm giác tội lỗi khi copy. Haizz, quả nhiên chỉ có việc mình tự làm mới thấy yên tâm thoải mái...

” Vậy ba vị nhạc sư này, hiện tại chúng ta trước hết thử hợp tấu một chút. Mau hợp tấu bài hát này bốn cung và Vũ Chiêu nghi còn phải phối hợp biên soạn vừa ca vừa múa, đến trước cung yến cần làm phiền các người rồi”

“Nương nương khách khí, đây là việc chúng thần nên làm. Chúng thần liền bắt đầu hợp tấu thử”

Bạch Tiểu Du nghe vậy gật đầu, bai vị nhạc sư liền ở một bên bắt đầu chuẩn bị dựa theo bài của nằng thử hợp tấu cùng một chỗ.

Ba nhạc sư đều từng người lấy nhạc khí của bản thân ra, cái gì thất huyền cầm (đàn cầm), đàn triều tiên (một loại đàn giống như đàn tranh), ống tiêu, cây sáo, tỷ bà, đàn nhị... , đủ loại. Xem ra, cơ hồ mỗi người không chỉ am hiểu về một loại nhạc khí. Nhạc sư trong nội cung quả nhiên càng “trâu bò” hơn hiện đại...

Một buổi chiều, ba người không ngừng thổi nhạc khí trên tay, thử rất nhiều loại nhạc khí khác nhau hợp tấu. Dựa vào âm thanh hợp tấu, cuối cùng quyết định sử dụng thất huyền cầm, ống tiêu và đàn nhị.

Đối với kết quả này, Bạch Tiểu Du khá hài lòng.

Giải quyết hợp tấu, tiếp đến là phần hát của Bạch Tiểu Du rồi. Bình thường không có âm nhạc hát lung tung, dù có sai âm điệu cũng không là vấn đề nhưng giờ có người đệm nhạc cho nằng, nằng lại khần trương, chỉ sợ hát sai.

Hít sâu một hơi, Bạch Tiểu Du hạ quyết tâm nói: “Các người hợp tấu lại một lần, bốn cung muốn hát thử một lần, xem thử có thể hát không” Hát hát hát, cùng lắm nếu sai thì tập luyện là được

“Vâng!”

Ba vị nhạc sư gật đầu, triển khai tư thế chuẩn bị hợp tấu. Đội Bạch Tiểu Du chuẩn bị sẵn sàng, làm tư thế bắt đầu diễn tấu.

“Vinh viễn cát giáng ánh trăng trong lòng

Nụ cười nhuốm bi lương, cười đến thê lương

Đứng lặng một phương trông ngóng về người

Người từ khi sinh ra đã định làm vua chính trực, ngông cuồng

Khắc ghi tên người là Văn Hoàng

Chiều tà trên chiến trường đầy khói lửa

Chém giết dần biến mất theo năm tháng

Mười hai chương văn tế người đọc vang động bốn bề

Bao nhiêu máu đỏ xuống Hoàng Hà, xuống Trường Giang

Đề bảo vệ những người thân đang sống ở quê nhà... (1)”

Ở lời bài hát, côn trùng đã đổi “Viêm Hoàng” thành “Văn Hoàng”. Tuy nhiên Bạch Tiểu Du vẫn thích hai chữ “Viêm Hoàng” nhưng là không phù hợp với bối cảnh Văn quốc, cũng đành chịu.

Một lần hát thử, tuy vẫn có chỗ khác giai điệu nhưng tổng thể tạm được, chỉ cần tập luyện nhiều hơn liền không thành vấn đề. Trong nội tâm Bạch Tiểu Du tràn đầy tin tưởng.

Lại tiếp tục luyện hai lần, nhìn sắc trời đã dần tối mới dừng lại. Lại đề cho Tiểu Hân Tử tiến ba nhạc sư, hơn nữa phân phó bọn họ ngày mai lại đến.

Ngày hôm sau, lại luyện một buổi sáng, Bạch Tiểu Du đã hát hợp giai điệu, cả bài đều có thể thuận lợi hát.

Đợi đến khi luyện đến tình trạng có thể lên đài, nàng mới thật sự nhẹ nhàng thở ra.

“Má ơi, luyện hát thật sự rất mệt mỏi! Về sau ta sẽ không bao giờ... nói ca sĩ rảnh rồi, người ta luyện hát cũng không dễ gì...” Vượt qua kiểm tra, Bạch Tiểu Du mệt mỏi gục xuống bàn.

Số 18 bay ra, ngồi trên bàn, vỗ cánh tạo gió: “Cũng biết mệt đấy, ai bảo người không có việc gì tự nhiên hát làm chi?”

“Việc đấy có thể trách ta sao? Cũng không phải ta tự nhận hát...” Bạch Tiểu Du vô cùng oán niệm cào mặt bàn.

Côn trùng nhìn Bạch Tiểu Du, nhướn mày: “Có khác sao?”

Bạch Tiểu Du đáp trả: “Chẳng lẽ không khác? Tự nguyện và bị ép khác nhau rất nhiều đấy? Tối thiểu là không giống về tính tích cực”

Côn trùng đánh giá Bạch Tiểu Du một lượt, sau đó rút ra một kết luận: “Ta thấy người từ đầu đến cuối rất là tích cực!”

Phốc! Nàng rất tích cực? Nàng là không có biện pháp khác, còn từng có ý muốn chết sớm siêu sinh sớm đây... Bạch Tiểu Du ủy khuất nhìn côn trùng.

Đang muốn vuốt ve côn trùng vài cái thì bụng kháng nghị. Không có biện pháp, nàng sắp chết đói. Vì vậy nàng tạm thời thu lại oán niệm với côn trùng, kêu Hương Lăng mang đồ ăn tối, trước giải quyết vấn đề ẩm no đã.

Ăn cơm, nghỉ ngơi xong Bạch Tiểu Du lại bắt đầu mắt to trừng mắt nhỏ với côn trùng, rốt cuộc dù có căng mắt vẫn không thắng nổi.

Bạch Tiểu Du bỏ ý định này, xoa xoa mí mắt còn run rẩy, cảm thán một tiếng: Haizz, luyện hát của ta OK rồi. Nhưng mà còn phải mang khúc phổ cho Vũ Chiêu nghĩ để nàng ấy biên đạo múa. Đợi nàng ấy múa xong còn phải cùng tập luyện mấy lần. Phiền quá à”

Số 18 bay lên, rung đuôi đặc ý nói: “Tự gây nghiệt, không thể sống!”

“Người cái đồ côn trùng phản chủ!” Bạch Tiểu Du nổi giận gầm lên một tiếng, cầm cái đầu nhỏ ném vào trong tay áo, dùng sức phẩy phẩy cánh tay mới thờ phỉ phò đi ra ngoài.

Ra ngoài gặp ba vị nhạc sư cũng vừa dùng cơm xong, vì vậy Bạch Tiểu Du thu lại giận dữ, đổi vẻ mặt cười nhạt đi về phía trước.

“Ba vị sư phó, bọn cung đã luyện hát khá được rồi. Chỉ là Vũ Chiêu nghĩ nương nương còn cần biên đạo múa, lại vất vả cho các vị theo ta đi đến chỗ Vũ Chiêu nghĩ nương nương tiếp tục diễn tấu rồi”

Ba nhạc sư đồng loạt cúi người nói: “Bạch Quý nhân khách khí, chúng thần không khổ cực, chúng ta liền theo nương nương đi. Mời nương nương!”

Bạch Tiểu Du gật đầu một cái, trực tiếp bước về phía điện chủ. Trong điện chủ, Vũ Chiêu nghĩ vừa dùng cơm trưa, đang nghỉ ngơi.

“Tỷ tỷ, muội muội đã soạn nhạc xong, mang tới cho ngài nghe” Hành lễ, Bạch Tiểu Du vội nói cho Vũ Chiêu nghĩ.

Nghe vậy Vũ Chiêu nghĩ lấp bắp kinh hãi: “Ôi, nhanh như vậy? Mới có hai ngày người đã soạn nhạc xong?!”

“Dạ, chỉ là đột nhiên có cảm hứng mới làm ra, có thể còn chút ít thô ráp. Trước người tạm nghe thử chút?”

Vũ Chiêu nghi gật gù đầu: “Ừ, vậy trước tiên nghe một chút. Nhưng mà ta nghĩ, ca khúc muội muội làm sẽ không kém”

Bạch Tiểu Du thoáng cười nhạt, không nói thêm, để ba nhạc sư tiến lên, hợp tấu “Vi long”

Tiếng nhạc cất lên, Vũ Chiêu nghi rất hào hứng, cẩn thận lắng nghe.

Cái bài này so với những khúc truyền thống kia nhẹ nhàng hơn một ít, nhưng mà vẫn uyển chuyển trữ tình, lời cuốn. Hơn nữa hợp tấu giữa ống tiêu, đàn nhị kéo, thất huyền cảm biến ảo, cả bài hát mỹ diệu tuyệt luân!

Hết, Vũ Chiêu nghi không tự giác vỗ tay: “Muội muội, thật hay! Cho tới bây giờ ta cũng chưa nghe qua loại bài này! Không biết cái đầu nhỏ của muội nghĩ gì mà có thể nghĩ ra giai điệu mỹ diệu như thế này?”

“Tỷ tỷ phóng đại rồi, ta chỉ là tùy ý làm. Tỷ tỷ cảm thấy thế nào? Bài này thích hợp người biên đạo múa sao?”

Vũ Chiêu nghi kéo tay Bạch Tiểu Du nói: “Thích hợp, vô cùng thích hợp! Giai điệu nhẹ nhàng, uyển chuyển, cực kì hợp bộ múa ta đang nghĩ trong đầu. Muội muội người thật sự rất tài hoa!”

Bạch Tiểu Du cũng cười theo: “Thích hợp là tốt rồi. Vậy tỷ tỷ có thể phối hợp để múa, đợi tỷ tỷ biên đạo tốt rồi chúng ta sẽ cùng nhau tập một thời gian ngắn”

Vũ Chiêu nghi gật đầu một cái, lôi kéo Bạch Tiểu Du đi về phía tây điện Thủy Lộ, ba nhạc sư cũng theo sát phía sau.

Vào lầu múa, Bạch Tiểu Du nhìn xung quanh một lượt: phát hiện bên ngoài tòa lầu này tuy rằng kì lạ nhưng bên trong lại càng thú vị hơn. Trên tường gỗ lim khắc một nữ tử đang múa, một thân cung trang phiến phức, dung mạo nàng kia hiển nhiên là của Vũ Chiêu nghi.

Ngừa được quả thực bỏ ra rất nhiều tâm tư cho Vũ Chiêu nghi. Có điều, nàng thật không hiểu, chẳng lẽ hoàng đế cổ đại đều có bệnh chung? Ngay cái thói quen ban thưởng đấy! Càng nói nàng càng khinh bỉ ngựa đực!

Đang đánh giá lầu múa, chợt nghe phía trước truyền đến tiếng nhạc quen thuộc, Bạch Tiểu Du thu hồi ánh mắt nhìn sang. Chỉ thấy, giờ đây Vũ Chiêu nghi đang đứng ở giữa sân khấu, mà ba nhạc sư ở một bên đã bắt đầu vòng hợp tấu mới.

Theo tiếng nhạc, cánh tay Vũ Chiêu nghi chậm rãi nhẹ giơ lên, mềm mại không xương, cả người linh hoạt giống như nước. Hoa sen nở rộ theo từng bước chân, giống như bướm bướm bay múa, như dòng nước chảy róc rách. Nếu như trắng sáng nơi núi sâu xinh đẹp sáng ngời thì người múa lại tựa tia nắng ban mai nơi hành lang nhỏ, giống như lá sen tròn đựng nước, khiến người như ẩm rượu ngon, không thể tự kiềm chế.

Một lần nữa, Bạch Tiểu Du bị kĩ thuật Vũ Chiêu nghi nhảy làm cho chấn kinh. Múa như thế, không chỉ là múa, mà càng giống là nàng đang giải thích tính mạng của mình là vì múa mà sinh ra.

Một màn múa hết, Bạch Tiểu Du không nhịn được vỗ tay, thật là đẹp.

“Tỷ tỷ, người nhảy thật đẹp! Cho tới bây giờ ta chưa từng thấy điệu múa nào như vậy!”

Vũ Chiêu nghi dùng khăn lau mồ hôi, đi xuống đài: “Ha ha, ta chỉ là nhảy theo âm nhạc thôi, thấy thế nào?”

Bạch Tiểu Du gật đầu: “Ừ, đẹp lắm! Tỷ tỷ người có thể lấy điệu múa vừa rồi biên đạo”

Vũ Chiêu nghi cười gật đầu: “Ừ, ta cũng tính như thế, chỉ là ta mới chỉ làm động tác một lần, sẽ còn phải chỉnh sửa lại một số chỗ, đại khái qua mấy ngày chúng ta có thể cùng tập luyện”

“Cũng được, vậy đến lúc đó tỷ tỷ nhớ phái người nói cho ta biết một tiếng, ta lập tức tới luyện tập cùng tỷ tỷ” Bạch Tiểu Du cười, giữ chặt tay Vũ Chiêu nghi mà nói. Nàng bây giờ càng ngày càng thích Vũ Chiêu nghi, người xinh đẹp dễ nói chuyện, hơn nữa tính tình cũng tốt. Hiện tại nàng cũng bắt đầu cảm tạ hoàng hậu phân nàng tới điện Thủy Lộ này!

Sau khi quyết định, hai người rời khỏi lầu múa. Đi đến bên ngoài điện chủ, Bạch Tiểu Du cảm thấy có chút khốn đốn mới tách khỏi Vũ Chiêu nghi, trở về sùan điện nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Nương Nương, Thịnh Thăng Cấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Ba vương gia một hoàng đế

Bảy ngày sau, cuối cùng Vũ Chiêu nghi cũng biên đạo múa xong, vì vậy Bạch Tiểu Du và Vũ Chiêu nghi bắt đầu tập luyện chung. Trong khoảng thời gian

này, Vũ Chiêu nghi luôn khen nàng hát hay khiến ai kia đỏ mặt xấu hổ.

Hàng ngày đều luyện, mười ngày sau mới cảm thấy toàn bộ đã thạo toàn thạo mỹ (hoàn hảo), hai người mới thả lỏng, nhưng sáng sáng vẫn luyện mấy lần để đảm bảo động tác không vì lười tập mà cứng ngắt, không quen tay.

Hôm nay đi thỉnh an hoàng hậu, sau khi trở về lại cùng Vũ Chiêu nghi luyện hai lần, Bạch Tiểu Du không có việc gì làm, nghĩ muốn ra ngự hoa viên dạo chơi. Nghĩ là làm, Bạch Tiểu Du liền giao việc cho Hương Lăng, Tiểu Hân Từ rồi một mình đi tới ngự hoa viên.

Bây giờ, Bạch Tiểu Du đã biết sơ sơ về một số chỗ trong hoàng cung, đường đi từ điện Thủy Lộ đến ngự hoa viên nàng đã nhớ kỹ, điều này làm nàng khá vui mừng, ít nhất đã có điểm nàng không cần còn trùng rồi.

Đi vào ngự hoa viên, Bạch Tiểu Du rảnh rỗi đi vào thủy tạ.

Bồn bề là nước chảy róc rách, trên nóc có bóng cây che, toàn bộ thủy tạ đều không bị ánh mặt trời chiếu đến, là nơi tốt để hóng mát.

Bạch Tiểu Du đặt mông ngồi xuống, thả côn trùng trên bàn đá, để cho nó tự chơi. Sau đó nàng mới thích ý nằm xuống, thường thức cây cỏ xung quanh.

Ngồi im trong chỗ lát, đột nhiên phát giác có chút mệt mỏi, nghĩ rằng chắc có lẽ không có ai đến đây, liền trực tiếp úp sấp trên bàn đá ngủ.

Tại cửa vào ngự hoa viên khác, Vân Kinh Ngao đang cùng ba vị huynh đệ Đoan Vương Vân Kinh Phong, Duệ Vương Vân Kinh Liệt, Mẫn Vương Vân Kinh Cáp vừa nói chuyện phiếm vừa bước về phía này.

Vân Kinh Ngao nói với Đoan Vương đứng bên cạnh: “Nhị đệ, lần này cung yến Trung nguyên còn có sứ giả Phong quốc đến, chi bằng chú ý nhiều một ít”

Đoan Vương cười nhạt một tiếng: “Hoàng huynh yên tâm, thần đệ sẽ chú ý”

“Ừ, xưa nay đệ làm việc trầm đều yên tâm” Vân Kinh Ngao gật gật đầu, thập phần khen ngợi. Một lúc sau mới nói với Duệ Vương đi cuối cùng, “Tam đệ, đệ cần học tập nhị ca đệ một ít, đừng suốt ngày tầm hoa vấn liễu (chơi bời, trêu hoa ghẹo nguyệt) nữa!”

Ai ngờ Duệ Vương một điểm sai cũng không biết, khẽ cười một tiếng, một tay phui nhẹ hoa rơi trên vai: “Có hoàng huynh cùng nhị ca ở, Vân quốc an khang ôn hòa, đệ làm vương gia nhân rồi là được rồi, tự làm tổn hại đầu óc làm chi?”

“Tam ca, sao huynh lười vậy? Khi còn bé huynh rất là chăm chỉ mà” Mẫn Vương ở một bên không nhịn được trêu ghẹo Duệ Vương.

Về mặt Duệ Vương đương nhiên, giờ quạt giấy ra, một bộ dáng phong lưu: “Ha ha, anh hùng nan vì tình, ôn nhu hương đứng đầu. Không thừa dịp còn tuổi tác để nhìn mỹ nhân thì quá phụ lòng mình rồi? Ta không có như hoàng huynh, hàng năm đều có rất nhiều mỹ nhân được đưa vào cung, ta phải tự mình tìm mà”

Bốn người một đường cười cười nói nói, bắt tri bắt giác đi vào sâu trong ngự hoa viên. Vì vậy định đi tìm đình tạ ngồi xuống nói chuyện.

Vừa đi vào đã thấy một nữ tử nằm úp sấp trên bàn đá ngủ say. Khuôn mặt trái xoan nhỏ bé thanh tú dựa vào trên cánh tay, lông mi dài nhỏ cong cong như cánh bướm, môi anh đào hồng phấn khẽ nhếch, trông thập phần đáng yêu.

Bốn người đều ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới trong thủy tạ lại có mỹ nhân ngủ. Lông mày Vân Kinh Ngao có chút nhăn lại, thầm nghĩ: Sao Bạch Tiểu Du lại ở chỗ này?

Vân Kinh Phong bên cạnh cũng nhận ra nữ tử này là cung phi ngẫu nhiên gặp hôm đó ở ngự hoa viên —— Bạch Tiểu Du. Không ngờ còn có thể gặp lại, đúng thật là duyên phận. Khóe mắt đảo qua, hình như nhìn thấy côn trùng nhỏ tướng mạo kì quái thập phần buồn cười, Vân Kinh Phong sùng sốt một chút, lập tức nhìn kĩ lại, cũng không có thấy côn trùng nào. Lập tức lại cười cười, chỉ cho là bản thân hoa mắt, trên đời nào có côn trùng ly kì vậy chứ.

“Chắc chắn, một mỹ nhân đang ngủ! Hoàng huynh, chẳng lẽ đây cũng là một trong 3000 mỹ nữ hậu cung của huynh sao?” Duệ Vương nhìn Bạch Tiểu Du không son phấn mà vẫn thanh lệ, không khỏi cảm thán một câu, sau đó nghĩ đến có thể là phi tần của hoàng huynh, giọng điệu lập tức có chút oán niệm.

“Khụ khụ, đây là Bạch Quý nhân, Bạch Tiểu Du” Vân Kinh Ngao ho nhẹ một tiếng, đáp. Hẳn quả thực không có cách nào với tam đệ, quả thực người đệ đệ này không có sức chống cự với mỹ nhân.

Bạch Tiểu Du vốn đang ngủ say, chợt nghe tiếng líu ríu không ngừng truyền đến làm phiền đến mộng đẹp của nàng, tức điên người. Cũng không cần biết bản thân đang ở hoàn cảnh nào, từ từ nhú mày kêu một tiếng: “Côn trùng, mau đưa mấy con chim đang kêu đuổi đi, ồn ào lắm!”

“Ha ha!” Vân Kinh Phong vừa nghe tiếng của Bạch Tiểu Du lập tức bật cười, Bạch Tiểu Du này vẫn thú vị như vậy, rõ ràng coi một hoàng đế ba vương gia thành chim chóc. Có điều, côn trùng? Côn trùng có khả năng giúp nàng đuổi chim?

Về mặt Duệ Vương và Mẫn Vương đều ngạc nhiên nhìn chằm chằm mỹ nhân đang ngủ trên bàn, thật lâu sau cũng chưa hồi thần. Mà mặt Vân Kinh Ngao thì tràn ngập hắc tuyến, khóe miệng không ngừng run rẩy, đây... cũng quá mất mặt hán à nha!

Nghe được tiếng chim bên tai biến mất, tâm tình Bạch Tiểu Du tốt hẳn lên, vừa mới chuẩn bị tiếp tục ngủ, bỗng dưng ý thức hoạt động. Không đúng! Côn trùng nhỏ như vậy sao đuổi được chim trên cây? Càng chủ yếu là, côn trùng cần bản sẽ không giúp nàng đuổi chim! Vậy nàng mới nghe cái gì?

Nghĩ vậy, Bạch Tiểu Du lập tức thanh tỉnh, mở mắt, ngồi dậy. Lắc lắc đầu còn hơi chóng mặt, nhìn xung quanh, tròn tròn mắt.

Chỉ thấy trước mặt nàng có bốn nam tử phong cách khác nhau đang đứng, đều kinh dị nhìn chăm chăm nàng. Một là hoàng đế ngựa đực, một là Vân Khinh Phong, ba người kia... chưa từng thấy. Có điều, tất cả đứng chung một chỗ tuyệt đối để lại cho người xem kinh diễm, đều là mỹ nam à nha!

Bạch Tiểu Du nhìn nhìn ngó ngó, bắt đầu tái phát bệnh mê trai nhưng mà nghĩ đến vừa rồi bản thân ở trước mặt trai đẹp nói cái gì, thực muốn đánh bản thân thật xui xui tiếp... A A A, quả thật là xấu hổ, côn trùng chết tiệt sao không gọi nàng dậy chứ? Hu hu, thời điểm nàng gặp chuyện không may côn trùng đều không đáng tin cậy...

Nàng không biết rằng kỳ thật, côn trùng cũng ngủ giống nàng, đợi thời điểm nó phát hiện thì chỉ kịp bay lại trong tay áo, nào quản được nàng. Đương nhiên, nếu nàng biết, phản ứng đầu tiên tuyệt đối là móc côn trùng ra dằm bẹp ngay tại chỗ!

“Ha ha, ờ ờ... Chào hoàng thượng, chào vương gia... Các ngài cũng tới đi dạo ngự hoa viên à?” Dưới tình trạng khăn trương, xấu hổ, cái gì mà hành lễ cái gì mà kính ngữ Bạch Tiểu Du đều quên, ngu ngơ nói một câu như vậy. Sau khi nói xong, nàng đột nhiên có loại suy nghĩ muốn khóc, ôi, vừa rồi nàng nói cái gì, ngay cả kính ngữ cũng không có...

“Ha ha! Thực thú vị! Hoàng huynh, phi tử này của huynh quá thú vị, lần đầu tiên ta nghe được có người nói như vậy! Ha ha!” Sau khi Duệ Vương nghe xong câu thứ nhất thì bật cười. Mẫn Vương và Đoan Vương bên cạnh cũng cười theo. Chỉ có sắc mặt Vân Khinh Ngao càng ngày càng đen, đây... Thật sự quá mất mặt hẳn rồi!

Nam tử trước mặt cười không thể dứt, Bạch Tiểu Du cũng muốn đào hồ chôn mình, sao nàng có thể mất mặt như vậy?

Vân Khinh Ngao nhú mày nói: “Bạch Quý nhân, không phải nàng nên ở điện Thủy Lộ cùng Vũ Chiêu nghi chuẩn bị ca múa à, sao lại có rảnh rỗi ở chỗ này ngủ? Không cần soạn ca khúc?”

“Ách, đã soạn xong rồi ă!” Bạch Tiểu Du sững sốt thốt. Thấy sắc mặt Vân Khinh Ngao không vui, trong nội tâm tự mắng bản thân chết tiệt, tại sao quên mất kính ngữ.

“Nhanh như vậy? Tất cả hơn đều xong rồi?” Nghe vậy, Vân Khinh Ngao không khỏi kinh ngạc hỏi. Bình thường trong cung, nhạc sư soạn khúc cần một tháng mới cho ra bài mới, Bạch Tiểu Du này vài ngày đã làm xong?

”Bây giờ, Vũ Chiêu nghi nương nương cũng đã biên đạo múa xong, chúng nô tì đã luyện tập hơn mười ngày rồi. Không có việc gì, nô tì mới đi ra hít thở không khí” Lần này, Bạch Tiểu Du mới nhớ dùng kính ngữ.

Nghe được những lời này, sắc mặt Vân Khinh Ngao mới dễ nhìn, khẽ gật đầu nói: “Ừ, nhanh như vậy có thể hoàn thành, các nàng dụng tâm rồi”

Thấy sắc mặt Vân Khinh Ngao chuyển biến tốt, Bạch Tiểu Du mới thở phào nhẹ nhõm. Má ơi, cái ngựa đực nguoi đừng có bày ra loại mặt đen dọa người này không?

“Oa, tiểu tẩu tử tài vậy, có thể tự mình soạn ca khúc?” Duệ Vương nghe tới hào hứng, dứt khoát ngồi xuống đối diện Bạch Tiểu Du.

Nghe được nam tử gọi bản thân là “tiểu tẩu tử” lập tức đã biết lại là một vương gia, Bạch Tiểu Du khiêm tốn nói: “Thiếp thân chỉ là chột có mạch suy nghĩ mà thôi, không dám tự xưng có tài”

“Ài, mới vừa rồi nguoi còn rất thú vị, sao lúc này lại giống các cung phi kia, mở miệng xưng nô tì, thiếp thân là sao?”

“Ách, cấp bậc lễ nghĩa không thể bỏ” Tuy nàng thật sự muốn bỏ... Nhưng mà, ở dưới mắt hoàng đế không thể không cúi đầu!

Vân Khinh Ngao trừng mắt: “Biết không thể bỏ, vừa rồi nguoi còn bỏ!”

Bạch Tiểu Du thấy hoàng đế vẫn chưa buông tha, dứt khoát quỳ xuống, dù sao giờ nàng có bí bảo (bảo bối bí mật) không sợ quỳ: “Hoàng thượng tha tội, là nô tì ngu hồ đồ” Nàng thật sự muốn chặt hoàng đế thành nhiều khúc, một đại nam nhân keo kiệt như vậy, thế mà có thể làm hoàng đế!

Vân Khinh Ngao hừ lạnh một tiếng, quay người ngồi xuống, không để Bạch Tiểu Du đứng lên.

“Hoàng huynh, cũng không có gì to tát, coi như xong đi. Bạch Quý nhân không phải còn chuẩn bị ca múa sao? Nếu quý làm xảy ra sự cố, đến lúc cung yến Trung nguyên phải làm thế nào?” Vân Khinh Phong ôn hòa cười cười, ngồi xuống theo, lên tiếng khuyên.

Vân Khinh Ngao nghe vậy, cảm thấy có lí mới thu mặt đen: “Đoan Vương đã vì nguoi cầu tình, lần này trăm cho qua, bình thân đi. Nếu có lần sau, tuyệt không tha thứ!”

“Dạ, nô tì tạ hoàng thượng khoan dung! Tạ Đoan Vương cầu tình!” Bạch Tiểu Du vội tạ ơn, sau đó đứng dậy, cũng không dám ngồi xuống. Đùa à, tâm tình ngựa đực bất định, vạn nhất đeo cho nàng cái tội danh gì đó thì làm sao bây giờ?

“Ha ha, nhìn hoàng huynh làm Bạch Quý nhân sợ tới mức không dám ngồi kia” Mẫn Vương vốn ngồi trên ghế Bạch Tiểu Du, sau đó nhìn bộ dáng nàng

nom nóp lo sợ, không khỏi cười nói.

”Đúng vậy, hoàng huynh cần ôn nhu hơn với mỹ nhân mới được, như nhị ca là loại mỹ nhân thích nhất đấy. Bằng không giống đệ cũng được mỹ nhân hoan nghênh này!” Duệ Vương phụ họa nói theo.

Vân Kinh Ngao lập tức đen mặt, nhưng lần này không phải tức giận mà là im lặng chịu đựng. Hắn chưa đủ ôn nhu, chưa đủ sẵn sàng với những nữ nhân hậu cung kia sao?

Vân Kinh Phong bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Được rồi, các đệ dừng lại đi. Hoàng huynh nào có như các đệ nói?”

Duệ Vương không sợ chết như trước, tiếp tục nói: “Ai bảo thế, đệ thấy hoàng huynh ấy, không đủ sẵn sàng, vừa nhìn thấy hoàng huynh thì như chuột thấy mèo vậy, sợ chết khiếp”

“Ta đồng ý kiến với tam ca, ha ha!”

...

Bạch Tiểu Du đứng một bên nhìn bốn đại nam nhân ngồi chỗ kia, người này một câu người nọ một câu, hướng dẫn chế phục phi tử, bảo vệ phi tử, xây dựng một nam nhân anh hùng, trên mặt không khỏi co giật. Có thể đùa giỡn ba nữ nhân cùng một lúc, tình cảm bốn nam nhân này cũng có thể vừa nói vừa hát rồi, người này so với người kia càng hát tốt hơn! Quả là sản phẩm hoàng gia có khác, toàn vật phi phạm!

Đứng một chỗ, nhàm chán nghe bọn hắn nói cả buổi mới bắt đầu đổi chủ đề, nói đến chuyện khác. Nhưng cẩn thận nghe thì phát hiện toàn là việc lung tung. Một hoàng đế, ba vương gia rõ ràng thảo luận việc nước thì ít nhưng việc cưới vợ, nạp thiếp, phong lưu thì nhiều.

Bạch Tiểu Du vừa nghĩ tới mình đứng đây nghe bọn hắn nói toàn việc không đâu là muốn đập đầu vào tường. Được rồi, nàng vẫn nên tìm thời cơ thích hợp chuẩn bị! Nhưng bọn hắn đang nói hăng say, đánh gãy khẳng định không được, lại bị mắng thì sao?

Vì vậy, nàng chỉ có thể tiếp tục đứng đấy, đợi cơ hội bọn hắn dừng lại, sau đó nàng sẽ lập tức cáo lui.

Đợi đã lâu, bốn người mới dần dần đình chỉ chủ đề đó, thừa dịp lúc mấy người nói ít, Bạch Tiểu Du vội vàng thi lễ với hoàng đế: “Hoàng thượng, nô tì muốn trở về luyện thêm với Vũ Chiêu nghị, xin cáo lui trước”

Nghe được tiếng Bạch Tiểu Du, cả bốn người đều quay lại nhìn.

Vân Kinh Ngao càng sùng sốt, ngạc nhiên nói: “Ồ, hóa ra nàng còn ở đây à? Vừa đúng lúc chúng ta khát rồi, đi pha trà mang đến”

Bạch Tiểu Du lập tức có cảm giác muốn chết, tên ngựa này không nhớ nàng ở đây, sớm biết như vậy nàng đã trực tiếp chuẩn bị! Còn bảo nàng đi pha trà! Haizz, biết thế mang Hương Lăng theo, như vậy sẽ không có tình huống mất mặt, cũng không bị người ta sai khiến... Hôm nay thật sự là tính sai!

“Đạ, nô tì liền đi” Dù không cam lòng, không tình nguyện thì Bạch Tiểu Du vẫn lĩnh mệnh.

Đi đến bên ngoài ngự hoa viên, Bạch Tiểu Du tùy tiện kéo một cung nữ mang bản thân đi chỗ pha trà, châm một bình.

Bưng trà quay lại ngự hoa viên, bốn đại nam nhân vẫn đang nói, về phần nội dung ———— trực giác Bạch Tiểu Du cho biết là không phải chính sự gì. Nếu là chính sự sao có thể nói ở ngự hoa viên?

Đặt khay ở một góc bàn đá, Bạch Tiểu Du làm tròn bốn phần rót trà ra chén cho bốn người mới thối lui đến một bên. Vừa định lại nói cáo lui thì nghe thấy Vân Kinh Ngao đột nhiên nói với nàng.

“Bạch Quý nhân, trẫm cùng ba vị vương gia đang nói về tài nữ Vân quốc. Nghe nói nàng từ nhỏ tinh thông kỳ nghệ, Duệ Vương cũng nghiệm cò, không bằng nàng tới chơi cùng Duệ Vương điện hạ một ván? Giờ người mau đi mang bộ cò đến”

Bạch Tiểu Du nghe xong, mồ hôi lập tức rơi như mưa. Nàng chơi cò ca rô cũng thua thê thảm lắm rồi còn bảo nàng chơi cò cổ đại? Nhất định nàng sẽ thua thảm bại!

Bạn đang đọc truyện *Nương Nương, Thịnh Thăng Cấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Đánh cò

“Ừm... Trình độ đánh cò của nô tì không tốt lắm, hay hoàng thượng chơi cùng mấy vị vương gia đi, nô tì không muốn bêu xấu”

Mắt Duệ Vương trừng lớn, chắc chắn lừa: “Không đúng, sao bốn vương nghe người ta nói người đánh cò không tệ, hiếm nữ tử nào sánh bằng?”

“Ha ha, nhất định là người đó nói vậy rồi, nó thì chỉ biết sơ thôi” Đổ mồ hôi ! ©,® ! Rốt cuộc là ai nói, lão nương đi khâu mồm kẻ đó, lột sạch quần áo mang đến nơi đồng không mông quạnh!

“Tiểu tử từ khiếm nhường rồi, thua cũng không sao, không có gì mà bêu xấu cả, kỳ nghệ Duệ Vương chúng ta tốt lắm!” Mẫn Vương cười lớn nói.

Mắt Bạch Tiểu Du trắng dã, thua không sao nhưng nàng không biết chơi, nàng chỉ biết chơi cờ ca rô, cờ vây hay cờ gì đó cũng chỉ nghe được trong miệng lưỡi thiên hạ thôi...

Vừa định mở miệng cự tuyệt thì Vân Kinh Ngao xen vào: “Được rồi, ái phi mau đi lấy bàn cờ”

“Vâng” Roi vào đường cùng, Bạch Tiểu Du đành cúi người, đi ra ngoài.

Vừa đến chỗ khá xa thủy tạ, Bạch Tiểu Du không nhịn được phát hỏa.

“A A A, sao ta không sớm về điện Thủy Lộ mà la cà ở đây chứ? Bưng trà, rót nước không nói... lại còn phải hầu cờ người ta! Oa, muốn điên!”

“Ngươi rốt cuộc cũng biết bản thân ngu ngốc thế nào?!” Số 18 cất lời, chẳng biết đã bay đến trước mặt nàng từ lúc nào.

“...” Nàng lại bị côn trùng khinh bỉ? A A A!

“Ta nào biết mỗi lần ra ngoài dạo sẽ gặp mấy chuyện này đâu?! Hu hu, ta sẽ không bao giờ... ra ngoài một mình nữa... Không đúng, lần gặp được Đuan Vương kia may đấy chứ, quá đẹp trai lại còn ôn nhu nữa!” Bạch Tiểu Du khóc không ra nước mắt, thầm than bản thân vận khí không tốt. Chợt nghĩ đến lần nọ gặp được Đuan Vương, thói mê trai bắt đầu trỗi dậy.

“A! Đau chết ta!” Đang nhớ đến người kia, trên tay bỗng cảm thấy đau lợi hại, lập tức la lên, cúi đầu xem xét thì thấy côn trùng đang cắn trên tay nàng, lập tức giận điên người, “Côn trùng chết tiệt, ngươi cắn ta làm gì? Ta có làm gì ngươi đâu! Bị điên à!”

Thấy Bạch Tiểu Du hồi phục thần trí số 18 mới thu miệng nhỏ lại, bay sang một bên, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đoàn, mắt mở hết cỡ trừng nàng: “Nhiệm vụ của ngươi là thắng cấp! Để ý đến mấy vương gia kia cũng vô dụng, lãng phí thời gian! Ta chỉ làm cho ngươi tỉnh mộng thôi!”

“Ngươi bị câm à, sao không nói? Sao cắn ta? Còn cắn ác như vậy!” Bạch Tiểu Du méo mặt, nhắc nhở thì nói đi, sao cắn người ta chứ? Ôi, lại là một loạt dẫu rằng sâu, lần trước còn chưa biến mất hết đâu...

“Hừ! Không cho ngươi chịu đau đớn ngươi không biết tỉnh mộng!” Côn trùng xem thường nói, sau đó cảm thấy chưa đủ, lại nói thêm, “Ngươi chỉ cần nghĩ về việc thăng cấp là được, nam nhân ở đây ngươi với không tới đâu!”

Bạch Tiểu Du không phục: “Hừ! Ta ở đây một khoảng thời gian tương đối dài, chẳng lẽ ngay cả tướng tượng bản thân có một nam thần hoàn mỹ cũng không được?”

“Không!” Côn trùng không suy nghĩ đã đáp, sau đó giải thích thêm, “Ngươi để ý nhiều sẽ dần sinh ra cảm giác không nổi rồi xa, ngộ nhờ đến lúc phải về ngươi không buông xuống được thì sao? Cho nên không để ý là tốt nhất!”

“Ngay cả nam thần cũng không thể nghĩ tới, ta đây không phải sẽ nhảm chán mà chết?!”

Côn trùng chớp chớp mắt nhìn Bạch Tiểu Du: “Không phải còn có ta chơi cùng ngươi sao?”

“...” Bạch Tiểu Du im lặng nhìn côn trùng. Một người một trùng thì chơi thế nào? Được rồi, không chấp côn trùng, vẫn nên tranh thủ thời gian đi lấy bàn cờ thôi.

Nghĩ đến đó, Bạch Tiểu Du trực tiếp quay người đi, để một mình côn trùng ở giữa không trung. Dù sao côn trùng này vô cùng tự giác, lập tức sẽ tự bay đến trong tay áo nàng, một chút cũng không cần lo lắng.

Như cũ đến bên ngoài ngự hoa viên tùy ý tìm tiểu cung nữ chỉ dẫn, rất nhanh Bạch Tiểu Du đã cầm bàn cờ quay lại.

Trên đường trở lại, Bạch Tiểu Du càng thêm rối rắm.

“Côn trùng, làm sao bây giờ? Ta căn bản không biết chơi cờ!”

“Ừa.. không phải là cờ vây sao? Khó gì đâu? Ta thấy rất dễ chơi mà” Côn trùng lại bay ra, đậu trên vai Bạch Tiểu Du.

“Ngươi biết không có nghĩa là ta cũng biết! Ta cảm thấy rất khó, OK ?!” Bạch Tiểu Du nghe côn trùng nói đơn giản, bĩu môi, nàng làm sao so được với tinh linh hệ thống chứ!

Số 18 bất đắc dĩ nói: “Được rồi. Thật ra chơi rất dễ mà...”

Thấy côn trùng còn định lừa nhảm, Bạch Tiểu Du vội cất lời: “Này, đừng lòi thôi nữa... nhanh nghĩ cách đi?”

“Ách, dễ thôi, ta chỉ, ngươi làm theo là xong”

Bạch Tiểu Du lập tức trừng côn trùng: “Có bốn người nhìn đấy, ngươi nói với ta kiểu gì?”

”Ta ản trong đầu tóc ngươi, dùng tiếng chỉ ngươi nghe thấy, được chưa?” Côn trùng vỗ vỗ cánh bay đến bên cạnh đồng tóc tản mạn rủ xuống, rất tự giác né vào đó, tiếp theo dùng giọng rất nhỏ nói, “Như thế nào? Nghe được không?”

Bạch Tiểu Du nghe được tiếng côn trùng nói, tuy yếu nhưng lại rõ ràng: “Nghe được. Có điều ngươi nhớ trốn kỹ, nếu như bị phát hiện là không liên quan đến ta đâu đấy!” Nói xong nàng thoải mái đi về phía trước. Trốn trong đám tóc, côn trùng rất ủy khuất, ngồi “tủi” về vòng tròn.

Trở lại thủy tạ, Bạch Tiểu Du vừa vào liền phát hiện bên trong đã có thêm Hi Tần nương nương đang vui vẻ nói chuyện phiếm cùng hoàng đế và ba vị vương gia. Thấy Bạch Tiểu Du tiến vào, nàng ta cũng có chút kinh ngạc nói: “Bạch muội muội cũng tới à?”

“Vâng. Thiếp thân bái kiến Hi Tần nương nương” Bạch Tiểu Du lấy lại tinh thần, tranh thủ thời gian thì lễ, lại nói với hoàng đế, “Hoàng thượng, nô tì đã mang bàn cờ đến”

Vân Khinh Ngao gật nhẹ đầu, chỉ “ừ” một tiếng.

“Ài, cuối cùng cũng mang tới, chúng ta chờ cả buổi rồi” Duệ Vương thấy Bạch Tiểu Du cầm bộ cờ tới, lập tức nở nụ cười, nhận lấy bàn cờ trong tay Bạch Tiểu Du đặt lên bàn.

“Duệ Vương lại nổi hứng chơi cờ? Đây là muốn đánh cùng hoàng thượng hay luận bàn cùng vị vương gia nào?” Hi Tần thấy bộ dạng Duệ Vương sốt sáng, lập tức cười sáng lạn.

Bạch Tiểu Du nhìn Hi Tần cười thì sững sốt hồi lâu. Hi tần này không phải mỗi ngày đều một vẻ lạnh nhạt, tịch mịch sao? Sao hôm nay lại khác mọi ngày như thế...

Bên kia Duệ Vương cười nói: “Không phải, ta là cùng chơi với tiểu tử tử!”

Hi tần sững sờ, “Cùng nô tì? Nô tì làm sao có thể hạ được Duệ Vương điện hạ?”

“Hả? Không phải ngươi, ta nói là đánh cờ cùng vị Bạch Quý Nhân này này. Hi hi!” Duệ Vương sững sốt một chút rồi giải thích.

Nụ cười trên mặt Hi Tần đông cứng, sau đó mới khôi phục, không rõ thâm ý nhìn Bạch Tiểu Du: “Vậy sao? May quá, nô tì còn đang sợ xấu mặt đây! Nhưng cũng chưa từng nghe Bạch muội muội biết đánh cờ?”

Chẳng biết tại sao bị Hi Tần nhìn như vậy, trên lưng Bạch Tiểu Du đã cảm thấy lạnh lạnh, kiên trì nói một câu: “Nô tì cũng chỉ biết sơ sơ, đến lúc đó Hi Tần tỷ tỷ cũng đừng chê cười muội”

Hi Tần che miệng cười nói: “Ha ha, kỳ nghệ của Duệ Vương trong kinh ai mà không biết? Muội muội thua cũng không phải chuyện to tát gì, sao ta lại cười muội được”

Bạch Tiểu Du còn muốn khách sáo với Hi Tần hai câu thì nghe Duệ Vương không kiên nhẫn xen vào: “Tiểu tử tử, chớ lải nhải nhiều, tranh thủ thời gian tới đánh cờ! Bốn vương cũng đã chờ lâu lắm rồi!”

Nghe vậy, Hi Tần lại sững sờ, cuối cùng cười nhạt một tiếng, nhã nhặn lịch sự nhìn về bàn cờ.

Bạch Tiểu Du đành “Dạ” một tiếng. Sau đó đi qua, ngồi đối diện Duệ Vương.

Duệ Vương đặt hộp cờ đưa cho Bạch Tiểu Du nói: “Tiểu tử tử là quân trắng, nhường tử đi trước”

“Vậy đa tạ vương gia” Bạch Tiểu Du cười tạ ơn, cầm một quân cờ, nghĩ nghĩ rồi đặt ở giữa bàn. Quân đầu tiên không có gì đặc biệt, về phần quân tiếp theo đặt tại đâu nàng cũng chỉ có thể dựa vào côn trùng.

Bạch Tiểu Du vừa hạ, Duệ Vương cũng hạ xuống một quân, nằm ở phía trước quân Bạch Tiểu Du vừa đặt.

Tại lúc Bạch Tiểu Du cầm quân cờ suy nghĩ, bên tai truyền đến giọng nói côn trùng. Con mắt lóe lên, trong lòng khẽ động, quân cờ trong tay hạ xuống. Sau đó Duệ Vương cũng đặt một quân xuống.

Bạch Tiểu Du thoáng dừng lại, hạ tiếp. Duệ Vương kì quái nhìn Bạch Tiểu Du, cũng không suy nghĩ nhiều, tiếp tục hạ một quân xuống.

Nghe lời côn trùng, Bạch Tiểu Du vui sướng đặt xuống, trong nội tâm vô cùng cảm thán: Côn trùng, ngươi quả nhiên là lợi khí để ăn gian! Ha ha!

...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, quân cờ đã đầy hơn phân nửa bàn, hai người đã đến lúc phân thắng bại. Xung quanh đều yên tĩnh, mọi người đều chú tâm vào ván cờ.

Sau mấy lần hạ cờ, Duệ Vương quăng quân cờ ra, cười to một tiếng: “Bỏn vương thua! Ha ha, không ngờ ngoài miệng tiểu tẩu tử nói kì nghệ không tinh, nhưng cứ nhìn quân cờ hạ xuống kì dị khác thường đều nhận thấy có tính toán tinh vi. Bỏn vương bội phục!”

Bạch Tiểu Du thấy kết cục đã định, thờ phào một cái, cười khan: “Vương gia nói đùa, nô tì chỉ là vận khí tốt mà thôi”

Duệ Vương thập phần cười mở khen ngợi: “Ha ha. Tiểu tẩu tử lại khiêm tốn. Trong kinh có thể thắng ta trừ nhị ca cũng chỉ có người! Ta thấy trong kinh người mới là đệ nhất tài nữ, chỉ sợ ngay cả Hi Tần nương nương cũng không bằng!”

Lời nói vừa dứt, sắc mặt Hi Tần tối thêm vài phần, nụ cười vốn âm áp cũng trở nên gượng ép.

“Vương gia khen nhầm! Nô tì xấu hổ không dám nhận!” Bạch Tiểu Du thấy sắc mặt Hi Tần khó nhìn, vội khiêm tốn đáp.

Vân Khinh Ngao nghe Duệ Vương khen ngợi, trên mặt ý cười bao trùm: “Ha ha, Du nhi đã có thể soạn nhạc, hát, lại có kì nghệ thể này xác thực có thể có danh tài nữ”

Bạch Tiểu Du nghe mà muốn ói, ngựa được trở mặt nhanh như chớp á! Sặc! Bỏn tiểu thư là sủng vật của người à? Cao hứng thì khen, mất hứng thì độc ác hành hạ!

Lúc này, Tiểu công đột nhiên vội vã chạy tót, cúi người thì thầm vài câu với hoàng đế. Chỉ thấy sắc mặt Vân Khinh Ngao trở nên nghiêm túc, sau đó nói gì đó cho Đoan Vương, hai người đứng dậy muốn rời khỏi.

“Tam đệ tử đệ, trăm cùng lão nhị đi xử lí triều vụ, hai người không có việc gì thì có thể đánh cờ, Hi Tần, Bạch Quý nhân chiếu cố hai vị vương gia cho tốt”

“Vâng!” Hi Tần và Bạch Tiểu Du vội quỳ xuống, cung kính tiễn hoàng đế.

Bạn đang đọc truyện *Nương Nương, Thịnh Thăng Cấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hi Tần ghi thù

Edit: Vĩ Nguyên

Bạch Tiểu Du và Hi Tần quỳ trên đất khá lâu, đợi đến lúc bóng dáng Vân Khinh Ngao đã khuất mới thả lỏng dần. Đang định đứng dậy đã được ai đó kéo lên, quay đầu lại thì thấy là Duệ Vương.

“Được rồi, đừng quỳ. Hoàng huynh đã đi xa rồi, đứng lên đi thôi! Cả ngày quỳ đến quỳ đi có mệt hay không?”

Ừay, người trông ta thích quỳ à? Nghe được lời Duệ Vương nói, Bạch Tiểu Du không đáp, chỉ nhìn trời, thầm oán trong lòng.

Hi Tần bên cạnh cũng chậm chậm đứng dậy, cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì, chỉ là sắc mặt vui vẻ đã tiêu tan, chỉ còn lại nồng đậm tịch mịch cùng bi thương.

Bạch Tiểu Du thấy, lần nữa thở dài trong tâm: Lại thêm một nữ nhân vì hoàng đế mà tiêu tụy! Xem ra Hi Tần này chỉ khi ở bên hoàng đế mới có thể cười đến rục rịch, hoàng đế vừa đi liền trở thành oán phụ thâm cung, haizzz. ...

Trở lại ngồi trên ghế đá, Duệ Vương lại lôi kéo Bạch Tiểu Du, la hét còn phải chơi tiếp ván nữa, hẳn muốn gỡ hòa.

Bạch Tiểu Du không thích, lập tức khoát tay nói: “Không được không được, mới chơi một ván ta đã mệt chết rồi, vương gia hãy tha cho ta đi. Không thì ... để Hi Tần nương nương chơi cùng người một ván? Kì nghệ Hi Tần nương cũng rất tinh xảo”

Nghe vậy, Hi Tần sùng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn về phía Duệ Vương.

Ái ngờ Duệ Vương chỉ lắc đầu cười nói: “Bỏn vương biết Hi Tần tử nhỏ, tài đánh cờ của nàng bỏn vương biết rõ, cho tới giờ cũng sẽ thua dù chưa hạ được nửa bàn, chơi cùng nàng không có ý nghĩa!”

Hi Tần khẽ giật mình, môi mấp máy, tay cầm khăn xiết chặt, im lặng không lên tiếng, hình như có chút cô đơn nhìn chân của mình.

Bạch Tiểu Du tưởng lòng tự trọng của Hi Tần bị Duệ Vương đá kích nên sắc mặt mới khó nhìn, vội giảng hòa: “Hi Tần tử tử dù sao cũng là tài nữ nổi danh trong kinh, dù kì nghệ vương gia có tốt cũng không được nói Hi Tần tử tử như thế!”

Hi Tàn nghe vậy mắt khẽ nhếch, vẫn cứ cúi mặt, chỉ là trong mắt nhiều hơn một tia hàn quang. Hay cho một Bạch Quý nhân, hôm nay được Duệ Vương khen ngợi ưu ái, chiếm danh hào đệ nhất tài nữ trong kinh của nàng ta thì thôi lại dám cười nhạo nàng ta hơi có tiếng tăm, muốn nói nàng chỉ là hữu danh vô thực sao?

“Ồi dào, không nói là được! Mau đến chơi tiếp cùng bốn vương” Duệ Vương không kiên nhẫn được nữa, vẫy tay ra hiệu.

Bạch Tiểu Du không có biện pháp, đành ngồi xuống, dưới sự trợ giúp của côn trùng, lại chơi cùng Duệ Vương một ván. Mẫn Vương không có việc gì cũng đi theo hai người xem đánh cờ.

Hi Tàn nhìn bốn họ người tới ta đi, một quân tiếp một quân, hoàn toàn bỏ nàng ta ra khỏi đầu, tâm trầm xuống. Nàng cùng Duệ Vương quen biết từ nhỏ, sau khi gả vào cung, dù bất ngờ gặp Duệ Vương cũng chưa từng đối xử thế này, còn thường xuyên lôi kéo bản thân đánh cờ. Hiện tại có thêm một Bạch Quý nhân, nàng ta liền trở thành người thừa thãi sao? Ngay cả hoàng thượng cũng hạ chỉ đề Bạch Tiểu Du cùng biên ca múa với Vũ Chiêu nghi. Bạch Tiểu Du này rốt cuộc có cái gì tốt?

Càng nghĩ càng không cam lòng, Hi Tàn giương mắt nhìn chằm chằm sau lưng Bạch Tiểu Du, hàn quang lóe lên.

Bạch Tiểu Du đang đánh cờ đột nhiên cảm thấy sau lưng ớn lạnh, không khỏi sợ run người, tay run lên, quân cờ rơi xuống, làm hai quân khác phân tán.

Duệ Vương thấy quân cờ rơi xuống, kì quái hỏi: “Làm sao vậy? Sao lại bất cẩn như vậy?”

“Ách, vừa rồi tự nhiên thấy lạnh lạnh, run tay, chắc là cảm nhẹ thôi” Bạch Tiểu Du sờ sờ mũi, cảm giác có khả năng mình cảm mạo rồi.

Nhe Bạch Tiểu Du nói lạnh, Duệ Vương lập tức quan tâm nói: “Cảm lạnh rồi hả? Có khó chịu không, có nóng không, có dấu hiệu thân nhiệt tăng lên không? Chi bằng ta gọi thái y đến xem cho người?” Nói xong, vươn tay muốn chạm vào trán Bạch Tiểu Du.

Tay mới giờ lên một nửa đã thấy một bóng đáng đột nhiên đứng dậy, là Hi Tàn. Thấy nàng ta như thế, mọi người không khỏi đưa mắt nhìn sang.

Chỉ thấy giờ phút này sắc mặt nàng ta âm trầm, giận dữ nhìn hai người Bạch Tiểu Du và Duệ Vương, một thân sát khí kia làm tim Bạch Tiểu Du đập thành thịch.

Trong chốc lát, mới thấy Hi Tàn khom người qua loa hành lễ: “Thiếp thân cảm thấy không thoải mái, xin cáo lui trước, Duệ Vương, Mẫn Vương cứ tự nhiên!” Nói xong cũng không đợi mọi người phản ứng liền xoay người vội vàng ra khỏi thủy tạ.

Bạch Tiểu Du bị hành động này làm cho choáng váng, Hi Tàn đang êm đẹp làm sao lại đột nhiên tức giận rồi, hơn nữa cứ vậy mà đi sao? Thật ngạo mạn!

Nàng xoay người lại, thấy sắc mặt Duệ Vương và Mẫn Vương cũng trầm xuống, cho là bọn họ vì hành động của Hi Tàn nên tức giận. Vừa định nói với hai người mấy câu thay Hi Tàn giải vây đã thấy Mẫn Vương thở dài một hơi, vỗ vỗ bả vai Duệ Vương rồi đứng lên, đi ra ngoài.

Duệ Vương cầm quân cờ trong tay, im lặng một lúc đột nhiên cười tiêu sái, mắt hoa đào trời sinh mỉa mai: “Tiểu tẩu tử, ván này bị hỏng, nên dừng tại đây thôi. Hôm nay bốn vương về trước, lần sau nhất định tới lãnh giáo”

Nói xong đứng dậy cất bước đi nốt.

Bạch Tiểu Du tròn tròn mắt, những người này cứ đi như vậy, để một mình nàng thu thập cái đồng lõa xôn này! Thật quá đáng! Khóc không ra nước mắt, một lần nữa Bạch Tiểu Du hối hận tại sao bản thân đi một mình, về sau ra điện Thủy Lộ nhất định phải mang Hương Lăng theo, đi một mình thật quá nhọc nhằn!

Nhận mệnh bắt đầu thu dọn tàn cục trên bàn, vừa dọn một nửa đã thấy côn trùng bay đến đỉnh đầu Bạch tiểu Du, từ trên cao quất nàng.

“Này, người không biết loại người gọi là cung nữ sao? Người ra ngoài gọi người đến thu thập là được rồi còn gì?”

Bạch Tiểu Du sửng sốt, dừng lại: “Đúng ha!” Đúng thật là, sao nàng đột nhiên quên đây là hoàng cung? Nơi đâu cũng có cung nữ thái giám có thể sai sử. Nàng cần gì thu thập, trực tiếp ra ngoài tìm cung nữ thái giám đến dọn dẹp là được.

Nghĩ đến đó, Bạch Tiểu Du ném con cờ trong tay xuống, xoay người rồi đi. Côn trùng bắt đầu đi lác đác, đuổi theo Bạch Tiểu Du, chui vào trong tay áo ngủ, vừa rồi trốn ở tóc thật không dễ chịu.

Đến bên ngoài ngự hoa viên, vừa vặn gặp một thái giám đi ngang qua, Bạch Tiểu Du gọi hắn lại, sai hắn đến dọn trong thủy tạ. Phán phó xong mới thoải mái về điện Thủy Lộ.

“Hi Tàn kia có vấn đề, người coi chừng!” Trở lại điện Thủy Lộ, côn trùng hiếm khi nghiêm túc nhắc nhở.

“Hi Tàn ấy à, ta cảm thấy hôm nay nàng ta là lạ nhưng ta đâu trọc vào nàng ta?”

Côn trùng nghĩ nghĩ: “Không biết, cha nàng ta là Đại học sĩ, chức quan cao hơn phụ thân người, uy hiếp người cũng rất dễ dàng. Cần thận một chút”

Bạch Tiểu Du gật đầu: “Ồ, về sau nếu gặp nữ nhân âm tình bất định này liền đi đường vòng”

images

Quay lại với Hi Tần, nàng ta đi một mạch ra khỏi ngự hoa viên, cố nhẫn nại lấy lại cảm xúc bình thường cho đến khi trở lại cung của mình, cho nội thị lui xuống, con thịnh nộ mới tràn ra.

“A..!” Hi Tần buồn bực nắm lấy tóc, trên mặt thanh tú mỹ lệ lộ vẻ tức giận, không cam lòng, oán hận hô ra tiếng, trong mắt là sương mù mờ mịt, hai hàng nước mắt chảy xuống. Chưa phát tiết đủ, bàn tay trắng nõn nắm một cái liễn đầy sách vở còn đang mở trên bàn, đồ thù chưa xong, ly trà, đĩa đựng trái cây... rơi hết xuống đất tạo thành tiếng vang thật to, đồ vật nằm ngổn ngang trên đất.

Hai mắt đầm lệ mông lung nhìn đồng tán loạn kia, Hi Tần ngã ngồi, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, vừa khóc vừa tìm trong đồng đồ vật một chiếc khăn gấm chưa thù xong, tham lam ngắm nghía hồi lâu rồi nắm chặt trong tay.

Ba năm rồi, từ đó đến giờ nàng ta chưa bao giờ thích chốn thâm cung, đã ba năm rồi, mỗi một ngày ở nơi đây đều là dày vò vô tận. Năm đó nàng ta ngây thơ, hồn nhiên thực tin tưởng vào câu thiên trường địa cửu ấy, kết quả chỉ nhận được là sự cô độc.

Hắn nói hắn muốn thiên hạ, cần nàng ta tiến cung, cho nên nàng ta mặc kệ tất cả tiến cung, tại nơi thâm cung cùng một đám nữ nhân tranh giành một nam nhân mình không yêu, không oán không hối hận ba năm. Lúc trước hắn từng nói, đợi hắn làm chủ thiên hạ, chắc chắn dành tình cảm cho nàng ta cả đời, không rời không xa.

Thế mà hiện tại hắn ngay cả liếc mắt nhìn nàng ta một cái cũng không muốn? Chẳng lẽ hết thảy từ đầu đến cuối đều là lừa gạt? Nàng ta tình nguyện chưa bao giờ yêu hắn, chưa bao giờ tiến cung... Nếu như nghe mệnh phụ mẫu, chỉ làm hiền thê một nhà giàu, sao nàng lại đến tình trạng như bây giờ?

Vì sao?

Vì sao!

Vì một Bạch Tiểu Du đột nhiên xuất hiện? Vì một Quý nhân thấp kém nhỏ nhoi?

Nàng ta không cam lòng, thật sự rất không cam lòng! Bạch Tiểu Du, đứng, tại nàng mà Duệ Vương chán ghét nàng ta, Bạch Tiểu Du, nhất định phải chết!

Khuôn mặt oán hận đột nhiên nở nụ cười âm lãnh tàn nhẫn. Cất ki khăn gấm, chậm rãi đứng dậy, lau hết nước mắt, đến trước bàn trang điểm tô chút son phấn để không ai nhìn thấy bản thân đã khóc mới chậm rãi bước ra cửa gọi cung nữ phục thị và nha đầu hồi môn thân cận. Lấy cơ mình không cẩn thận làm rơi đồ trên bàn, sai cung nữ vào thu dọn sạch sẽ.

Sau đó trở lại bàn sách, cầm bút viết phong thư, giao cho nha hoàn, sai nàng xuất cung về nhà một chuyến, tự tay giao cho phụ thân. Nha hoàn đã hầu hạ Hi Tần nhiều năm lập tức hiểu, nhận lệnh ra ngoài.

Làm xong mọi thứ, Hi Tần chậm rãi dựa vào ghế quý phi, khoan thai chải mái tóc dài mượt. Vốn là một bức mỹ nhân kiều ngạo độ nhưng lại bị ngoan độc trong mắt "mỹ nhân" phá hư phong cảnh.

“Bạch Tiểu Du, đừng trách ta, muốn trách thì trách người không biết thu liễm tài năng, hấp dẫn ánh mắt của hắn!”

Bạn đang đọc truyện *Nương Nương, Thịnh Thăng Cấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Tết Trung Nguyên, tế trời

Thời gian trôi thật nhanh, chớp mắt đã đến tết Trung nguyên. Sáng sớm Bạch Tiểu Du đã bị Hương Lăng đánh thức, trang điểm, chọn đồ mặc.

Hôm nay không cần đi thỉnh an hoàng hậu nhưng mà tất cả phi tử hậu cung lại muốn đi theo hoàng đế tới thái miếu cầu phúc, tế trời. Đương nhiên chỉ có một người là hoàng hậu có thể đi vào trong miếu cùng hoàng đế, những phi tử khác phải quỳ ngoài điện đốc lòng cầu nguyện. Bạch Tiểu Du lại xui xẻo là một trong các phi tử đó.

Nghĩ tới điều này, Bạch Tiểu Du muốn thổ huyết, vì sao bọn nàng phải quỳ đến khi hoàng đế ra? Hờ, không biết phải quỳ bao lâu?

“Hương Lăng, thời gian hoàng thượng tế trời là bao nhiêu?” Bạch Tiểu Du để Hương Lăng hầu hạ mặc một váy màu xanh lá sen, cổ áo thêu bách điệp, ống tay áo có hoa lan trắng, vẻ mặt nghi hoặc hỏi Hương Lăng.

Bàn tay nhỏ bé đang chỉnh sửa váy cho Bạch Tiểu Du dừng lại, nghĩ nghĩ mới trả lời: “Tế trời? Lúc tết mới phiền phức, hình như là hai canh giờ. Có điều hôm nay chỉ là tết Trung nguyên, nghi thức tế trời sẽ không phức tạp lắm, chắc khoảng một canh giờ”

Lúc nghe Hương Lăng nói đến hai canh giờ, cả người đều không thoải mái, suýt nữa thì ngã ngồi, về sau nghe được một canh giờ sắc mặt mới dễ nhìn

một chút. Haizz, tuy một canh giờ cũng lâu nhưng tốt hơn nhiều hai canh giờ.

Mọi việc đã thỏa đáng, Bạch Tiểu Du mang theo Hương Lăng ra cửa điện, đúng lúc gặp Vũ Chiêu nghi chuẩn bị đi. Hôm nay nàng ấy một thân gấm hồng phấn tươi đẹp, phù hợp với áo choàng đỏ son, dây ruy băng màu vàng ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, đầu chải Lăng Vân kế, tôn lên cổ dài nhỏ trắng nõn, làn da trong suốt, cực kì giống tiên tử hạ phàm.

“Tỷ tỷ, hôm nay tỷ thật xinh đẹp” Vừa thấy, hai mắt Bạch Tiểu Du đã tỏa sáng, mặt mày hớn hở bước về phía trước.

Vũ Chiêu nghi mỉm cười, nắm tay Bạch Tiểu Du: “Hôm nay muội muội cũng rất đẹp”

“Nhưng nào bằng tỷ tỷ, đẹp hết như người trong tranh, cực kì tuyệt lệ”

“Miệng muội thật ngọt!” Vũ Chiêu nghi bật cười, ngón tay điểm nhẹ trán Bạch Tiểu Du, “Được rồi, không nên tán gẫu nữa, chúng ta tranh thủ thời gian đến thái miếu thôi, đi trễ là bị phạt đấy!”

“Được rồi, được rồi, nào thì đi” Bạch Tiểu Du sờ sờ trán, kéo tay Vũ Chiêu nghi, đi về phía trước. Chợt nghĩ đến Vũ Chiêu nghi ít khi quý, hôm nay phải quý hai giờ có phải cực kì mệt sao, vì vậy mở miệng: “Tỷ tỷ, hôm nay có khi phải quý hồi lâu, tỷ vốn không ưa quý, có thể chịu đựng chứ?”

Vũ Chiêu nghi lắc đầu đáp: “Đừng lo, những năm trước tỷ cũng quý mà, không quá sức đâu. Huống hồ hôm nay quý cũng không lâu lắm, vào ngày Tết, thời gian quý còn tăng gấp đôi cơ! Hơn nữa chúng ta quý trên nệm êm, muội tưởng là quý trên đất hả?”

Bạch Tiểu Du chu cái miệng nhỏ nhắn, vỗ ót: “Đúng ha, quý lâu như vậy không có khả năng cho chúng ta quý trên đất, đương nhiên là quý trên nệm êm! Muội quên mất chuyện này!”

Hai người vừa đi vừa nói ra khỏi điện Thủy Lộ, đi về phía thái miếu, cuối cùng cũng tới nơi. Chỉ thấy bên ngoài miếu đã có một đông người, phía trước là cung phi điểm lệ, tươi đẹp, xuân sắc, phía sau là văn võ bá quan.

Bạch Tiểu Du tùy ý nhìn qua một lượt, theo Vũ Chiêu nghi đến bên cạnh chúng cung phi.

“Vũ Chiêu nghi muội muội tới rồi! Thật hiếm khi thấy muội muội nha!” Hiền Phi đang nói đùa với Huệ Phi thấy Vũ Chiêu nghi khoan thai tới chậm, liền vui vẻ đi tới, những phi tử phẩm cấp thấp hơn đứng dọc đường tự giác tản ra.

“Thỉnh an Huệ Phi nương nương. Hôm nay tỷ tỷ ăn mặc thật lộng lẫy, diễm lệ” Vũ Chiêu nghi dịu dàng phúc thân, cười nói. Bạch Tiểu Du đi phía sau cũng theo đó mà thi lễ.

Huệ Phi vẫn tiếp tục cười, tựa tán dương lại tựa như trào phúng nói: “Tỷ tỷ sao vượt được muội muội linh động, tùy ý nhảy múa đã có thể vượt qua vũ cơ Văn quốc, mê hoặc tâm trí hoàng thượng, làm ngài sùng muội lên trời?”

Bạch Tiểu Du nghe được câu này, trong nội tâm phần nộ, đây là ám chỉ Vũ Chiêu nghi thị sùng mà kiêu, không để ý lễ nghi trong cung, chưa bao giờ đi thỉnh an tần phi như nàng ta sao? Á đù! Lại còn lôi vũ cơ ra nói? So sánh Vũ Chiêu nghi tỷ tỷ so sánh với vũ cơ đề tiện à? Thật buồn nôn!

Ngược lại, Vũ Chiêu nghi nghe được những lời này cũng thấy bình thường, nghe nhiều rồi nên quen. Nàng ấy chỉ cười nhạt, cũng không tức giận, dịu dàng nói: “Muội muội ngu dốt, cũng chỉ biết múa, nào so được với Huệ phi nương nương tinh thông văn tài vũ lược (ý nói giỏi bắn giỏi võ)”

Nghe được ý lấy lòng trong lời Vũ Chiêu nghi nói, Huệ Phi che miệng, ra vẻ khiêm tốn đáp: “Ha ha, bản cung đâu tinh thông, chỉ là tất cả đều hiểu sơ một điểm thôi”

Ọe! Điều hiểu sơ? Vờ lờ! Khoe khoang bản thân mình tài cao? Cũng quá là tự kiêu rồi! Bạch Tiểu Du xem thường nhìn Huệ Phi, bình thường cũng không có cảm xúc gì đặc biệt với nữ nhân này, giờ nghĩ đến là muốn ói mửa!

Nghe Huệ Phi nói, Vũ Chiêu nghi vẫn giữ nụ cười trên môi. Huệ Phi này thích nói xia xoi, liền kệ nàng ta đi, dù sao bản thân cũng không mất đi miếng thịt nào.

Lại nói hồi lâu nhưng vẫn thấy Vũ Chiêu nghi không cảm xúc, tự nhiên cảm thấy không thú vị, liền nói có việc với Hiền Phi, xoay người rời đi.

Huệ Phi vừa đi, Bạch Tiểu Du rất bất bình cầm tay Vũ Chiêu nghi nói: “Tỷ tỷ, nàng ta nói tỷ như vậy, tỷ không tức giận?”

Vũ Chiêu nghi lắc đầu: “Ta nghe quen rồi, coi như gió thoảng bên tai, thổi qua là hết. Tức giận cũng chỉ làm bản thân không thoải mái, lại còn càng khiến người khác lấn tới”

“Vậy cũng quá ngọt ngào!”

“Muội muội, hậu cung là thế, nhìn một lúc gió êm sóng lặng, không nhìn vạn kiếp bất phục. Về sau ngươi phải nhớ kĩ lấy câu này: có thể không cần đắc tội liền đừng chọc vào”

Bạch Tiểu Du gật đầu nhưng vẫn mang bộ dáng thập phần phiền muộn. Vũ Chiêu nghi thấy vậy, bắt đắc dĩ cười cười.

Đội ước chừng nửa nén hương, hoàng đế và hoàng hậu mới xuất hiện. Đây là một thân long bào phượng trang vàng sáng, càng uy nghiêm hơn ngày

thường, cũng nhiều thêm vài phần khí thế để vương, để hậu.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế! Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

Sau khi hoàng đế xuất hiện, chúng cung phi, đủ loại quan lại nhao nhao quỳ xuống. Toàn bộ trước thái miếu cũng chỉ có đế hậu là đứng.

Im lặng một ít mới nói: “Các khanh bình thân!”

“Tạ ân điển ngô hoàng!”

Chúng cung phi cùng các quan lúc này mới tạ ơn đứng dậy, tự giác thối lui sang hai bên, lộ ra đường đến thái miếu.

Hoàng đế lập tức dắt hoàng hậu đi tới trước thái miếu, Tiểu công công đi theo sau, còn có một hàng dài cung nữ thái giám bưng đủ loại tế phẩm.

Đội đế hậu bước vào trong, thì có một công công phụ trách quá trình lễ nghi tề trời gào to trước điện.

“Hoàng thượng, hoàng hậu cầu phúc tề trời trong thái miếu, chúng cung phi, quan lại mau quỳ cùng tề!”

Công công kia vừa nói xong tất cả mọi người đều đi về phía nệm êm đã sớm chuẩn bị, theo thứ tự quỳ xuống. Bên phải là của cung phi, trái là quan lại.

Bởi vì theo phân vị đã xếp sẵn cho nên Bạch Tiểu DU chỉ có thể ngoan ngoãn quỳ một chỗ với các Quý nhân còn lại, bề ngoài bộ dạng thành kính, kì thực trong lòng không ngừng đếm: một con dê, hai con dê, ba con dê, bốn con dê...

Đếm đến khi bản thân càng ngày càng buồn ngủ, lắc lắc đầu, nháy mắt mấy cái, trừng to mắt để bản thân thanh tỉnh. Haizz, mới quỳ được 10' nàng đã buồn ngủ rồi, phải quỳ hai canh giờ chắc chết quá!

Bạch Tiểu Du vụng trộm giương mắt nhìn phi tử khác, thấy họ cơ hồ đều là chấp tay trước ngực, cúi đầu nhắm mắt, trong miệng đều nói lầm bầm, lại không nghe được đang niệm cái gì. Chợt cảm thấy chán đành rầu rĩ quay lại. Chợt trong đầu lóe lên, nàng cũng có thể học theo từ từ nhắm hai mắt ngủ, còn có thể thuận tiện thay ngựa đực ân cần hỏi thăm 18 đời tổ tông nhà hần!

Nghĩ vậy, Bạch Tiểu Du giả vờ giả vệt làm bộ dạng cầu phúc, nhắm mắt dưỡng thần, miệng mấp máy. Hoàng đế ngựa đực, nô tì chúc ngài sớm ngày thay đổi giới tính, trở thành nô dịch làm trâu làm ngựa để chuộc tội; cha ngựa đực à, chúc ngài ở âm tào địa phủ cũng biến thành nô dịch; bố của cha ngựa đực à, chúc ngài sớm thăng thiên, từ đó về sau thanh tâm quả dục, gặp nữ bắt lặc...

Cứ thế Bạch Tiểu Du tự làm bản thân hôn mê bởi không biết nói đến ông nào rồi, đành phải dừng lại, ngoan ngoãn ngủ quỳ, đương nhiên chỉ có thể chọn mất, nếu thật ngủ, e là ngày mai nàng có thể nhắm nghĩa thi thể mình rồi.

Mơ mơ màng màng không biết qua bao lâu, vào lúc Bạch Tiểu Du say giấc thì nghe được tiếng hét to của thái giám, sợ tới mức nàng giật mình một cái, suýt ngã sấp xuống.

“Hoàng thượng tề xong, các khanh bình thân, dời đến điện Khánh Hoan!”

Nghe được câu này, tất cả đều lần lượt đứng dậy. Bạch Tiểu Du nhẹ nhàng hờ ra, chập choạng đứng dậy, cuối cùng cũng xong! Vừa định đứng dậy giãn gân cốt không ngờ chân nàng đã tê rần, căn bản dậy không nổi.

Nguyên một đám phi tử lần lượt đi ra, trong Quý nhân rất nhanh chỉ còn Bạch Tiểu Du đang quỳ. Nàng cảm thấy khổ quá, thật vất vả đợi đến lúc thoát nạn thì đứng không được...

Vũ Chiêu nghi bên kia thân nhiên đứng dậy, quay đầu muốn tìm bóng dáng Bạch Tiểu Du lại thấy nàng vẫn quỳ ở nơi đó, vẻ mặt thống khổ. Lập tức hiểu nàng quỳ lâu nên chân tê rần, vì vậy không nhìn được bật cười.

“Ha ha, không phải muội ngoan ngoãn một mực quỳ nên giờ tê chân?”

“Đúng vậy!” Bạch Tiểu Du gắng đứng dậy, bỗng nhiên ngẩng mặt lên, “Cái gì gọi là ngoan ngoãn quỳ? Chẳng lẽ quỳ mãi còn có thể đứng dậy hoạt động?”

“Đương nhiên không phải, nhưng tuy không thể đứng nhưng ngẫu nhiên duỗi chân một ít thì được, cũng không ai trách tội. Nếu chúng ta thật quỳ một canh giờ thì ai mà đứng dậy cho nổi?”

Bạch Tiểu Du méo miệng: “Haizz, muội quên mất không duỗi chân với cả không ngủ gật đã tốt lắm rồi”

Vũ Chiêu nghi lắc đầu cười: “Được rồi! Tranh thủ thời gian đi thôi, chúng ta còn phải đến điện Khánh Hoan” Nói xong vươn tay đỡ Bạch Tiểu Du, chậm rãi duỗi theo đám đông.

Bạn đang đọc truyện *Nương Nương, Thịnh Thăng Cấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Cung yến đêm Nguyên Tiêu

Đến điện Khánh Hoan, thức ăn đã được bày sẵn. Mọi người đợi để hậu ngồi trên ghế xong mới nhao nhao tìm ghế tương ứng ngồi xuống.

Bạch Tiểu Du vốn tưởng rằng cung yến Tết Nguyên tiêu này chỉ cần bày yến buổi trưa coi như chấm dứt. Kết quả hỏi Vũ Chiêu nghi mới biết được, đây chỉ là bữa cơm trưa bình thường, buổi tối mới là cung yến thật sự.

Cũng bởi vì thế, mọi người rất nhanh đã dùng bữa xong, hoàng đế cũng không ở lại lâu, lời ong tiếng ve vài câu rồi để ai về chỗ nấy. Bạch Tiểu Du và Vũ Chiêu nghi lưu ra, trực tiếp về điện Thủy Lộ.

“Muội muội, chúng ta lại tập một lần, miễn cho đến tội lại phạm sai lầm”

Bạch Tiểu Du gật đầu đáp: “Được được, tốt!”

Hai người đến điện Thủy Lộ, nghỉ ngơi một lúc rồi phân phó tiểu thái giám đi tìm nhạc sư tới. Sau đó hai người vào lầu tập luyện ca múa một lần, sau khi xác định không có lỗi, cả hai mới mang một thân mồ hôi đầm đìa quay về thay quần áo nghỉ ngơi.

Bạch Tiểu Du trở về thay quần áo, rửa mặt sau đó ngủ một giấc, đợi đến khi tỉnh lại đã qua phân nửa giờ Thân, vội vàng gọi Hương Lăng tới thay quần áo, trang điểm.

Xiêm y xanh da trời buổi sáng mặc đã đầm mồ hôi không thể mặc lại, lại vì buổi tối phải lên hiến ca nên mặc cung trang màu hồng nhạt, để phối hợp với y phục này, Hương Lăng còn cố ý sơ Tâm Kế, chọn thêm một ít trang sức trang nhã, nhìn vừa đoan trang lại không mất phần đáng yêu.

Đi ra ngoài liền trực tiếp tìm Vũ Chiêu nghi, lúc này nàng ấy vẫn đang trang điểm. Trên người đã đổi một kiện váy dài tím sẫm, còn choàng dây tơ lụa tím nhạt nơi cánh tay, cổ trắng nõn nhiều thêm một sợi dây ngọc bích, một vị mama đang chải tóc cho nàng, có vẻ lại là Lăng Vân Kế giống buổi sáng.

Vũ Chiêu nghi thấy Bạch Tiểu Du đã đến, vội cho nàng ngồi một bên: “Muội muội nhanh như vậy đã tới rồi, trước muội ngồi đây một chút, tỷ rất nhanh là xong thôi”

Bạch Tiểu Du cũng không khách khí ngồi xuống: “Muội chờ một lát cũng không sao, tỷ tỷ cứ từ từ thôi”

Nháy mắt, nhìn bộ dạng Vũ Chiêu nghi trang điểm, cảm thán: Đây mới thực là mỹ nữ cổ đại! Nhìn thế nào cũng thấy đẹp mắt, xem thế nào cũng không chán, chẳng trách hoàng đế ngựa đực sùng ái!

Trong chốc lát, Vũ Chiêu nghi đã trang điểm xong. Vừa quay người lại thì thấy Bạch Tiểu Du nhìn mình chăm chăm, không chớp mắt, trên mặt không khỏi đỏ lên.

“Muội muội, sao cứ nhìn chăm chăm tỷ như vậy?”

Bạch Tiểu Du chưa suy nghĩ đã đáp: “Thật xinh đẹp!”

“Miệng lưỡi thật ngọt!” Vũ Chiêu nghi trừng Bạch Tiểu Du, nói thêm, “Được rồi, đi thôi. Cũng sắp đến giờ rồi, chúng ta mau đến điện Khánh Hoan”

“Được được! Đi thôi!” Bạch Tiểu Du lập tức đứng lên, đến cạnh Vũ Chiêu nghi, khoác cánh tay nàng ấy gật gật đầu.

Vũ Chiêu nghi nhìn động tác tiểu hải tử kại chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, kéo nàng đi ra cửa điện.

Đến điện Khánh Hoan, hai người cũng không tính là đến muộn, bên trong tuy đã có không ít cung phi, một vài viên quan nhưng cũng không nhiều như buổi sáng.

Có thể nhìn ra điện Khánh Hoan đã được tỉ mỉ trang trí, càng thêm tráng lệ hơn yến tiệc hồi trưa, trong đại điện còn dựng lên một sân khấu, chắc dùng để biểu diễn tối nay.

Tùy ý tìm nơi hẻo lánh ngồi xuống, hai người nói chuyện phiếm.

Lại qua thời gian nửa nén hương, mới thấy ở đại điện đột nhiên náo nhiệt lên. Hai người không khỏi giương mắt nhìn, hóa ra là Quý phi, Hiền phi, Huệ phi đến. Mà những gia quyến quan viên và một ít phi tử phẩm cấp khá thấp đều vây quanh bọn họ nịnh nọt lấy lòng.

Bạch Tiểu Du quay ra nhìn, thu ánh mắt về. Hừ, lại là một đám nịnh hót!

“Đại tiệc đến bao giờ thì bắt đầu đây? Ta đói bụng lắm rồi” Sờ sờ bụng, vẻ mặt Bạch Tiểu Du đáng thương hề hề nói.

Vũ Chiêu nghi cười cười: “Chờ thêm chút nữa, bắt đầu bây giờ đây”

“Mong là thế” Bạch Tiểu Du lầu bầu một tiếng, hiển nhiên là không ôm bất cứ tia tin tưởng nào.

Lúc này, chợt nghe một tiếng gào quen thuộc, lần đầu tiên để cho Bạch Tiểu DU cảm thấy thế giới có bao nhiêu tốt đẹp.

“Hoàng thượng, hoàng hậu giá lâm”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế! Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!” Mọi người ngay ngắn quỳ xuống, lần nữa cung nghênh.

“Bình thân!” Vân Kinh Ngao mang theo hoàng hậu đi tới, ngồi xuống, mới nói một câu.

“Tạ hoàng thượng!” Lúc này mọi người mới đứng dậy, từng người trở về trên ghế của mình.

Bạch Tiểu Du cũng theo Vũ Chiêu nghi ngồi xuống đằng sau một phi tử, may mắn ở tiệc lần này, bởi vì Bạch Tiểu Du và Vũ Chiêu nghi phải cùng nhau lên đài biểu diễn cho nên ngoại lệ ngồi bên cạnh Vũ Chiêu nghi.

Mọi người vừa ngồi xuống, chưa kịp uống cái gì đã nghe thấy tiếng thái giám hô to ngoài điện.

“Sứ giả Phong quốc đến! Ba thủ lĩnh thảo nguyên Bắc đô đến!”

“Cho mời!” Vân Kinh Ngao phất tay, công công truyền lời liền đi ra ngoài.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía cửa điện, hồi lâu mới thấy ba nam tử mặc bảo đen thô kệch đi vào. Sau đó là sứ thần Phong Quốc, thủ hạ sau lưng còn cầm đồ vật che vải bố.

“Mục Yết Kha Nhật (Lan Đồ Thảm Da) (Mân Hòa Luật Thân) khấu kiến Vân hoàng, chúc ngài an khang, vĩnh thọ!” Ba người đặt tay trái lên ngực, cúi người thi lễ.

“Sứ thần Phong Quốc Lâm Du (Chu Hợp Toàn) bái kiến Vân hoàng, Vân hoàng vạn tuế kim an!” Hai sứ thần Phong Quốc cùng toàn bộ thủ hạ đi theo cũng quỳ xuống.

Vân Kinh Ngao cười, vội nói: “Ha ha! Làm phiền hai vị sứ thần và ba vị thủ lĩnh từ xa đến Vân Quốc, mau mau bình thân!”

“Tạ Vân hoàng!” Ba thủ lĩnh và nhóm sứ thần đồng loạt tạ ân rồi đứng dậy.

Lúc này, một sứ thần Phong Quốc phất tay với thủ hạ, tức thì có hai người bê tráp tiến lên.

“Vân hoàng bệ hạ, đây là lễ vật của nước thần dâng lên bệ hạ biểu tỏ tâm ý!” Nói xong, nhắc vải bố che lên, lộ ra ngọc bích trơn bóng không tí vết, còn có một tảng san hô được điêu khắc tỉ mỉ.

Mọi người thấy không khỏi mở to mắt nhìn, mỗi đồ vật này đều là bảo vật giá trị liên thành, hiếm có, hoàng đế Phong Quốc quả là người hào phóng. Trong tâm Bạch Tiểu Du cảm thán: Cổ đại thật lắm bảo vật!

Vân Kinh Ngao hình như rất ưa thích hai món lễ vật này, cười nói: “Ha ha, tốt tốt! Sứ thần trở về nhớ thay trẫm tạ Phong Đế bệ hạ! Nào, mời sứ thần Phong Quốc ngồi!”

Vừa dứt lời, sứ thần Phong Quốc “ạ” một tiếng, sau đó theo công công dẫn đường, ngồi xuống.

Sứ thần Phong Quốc vừa ngồi, ba thủ lĩnh kia mới ôm quyền nói: “Bệ hạ, ba người chúng ta chỉ dẫn theo mảnh thú thảo nguyên hiếm thấy đến cho hoàng thượng và hoàng hậu nương nương thưởng thức, có điều mảnh thú rất to, không tiện mang đến, đặt trong lồng ở ngoài điện. Hi vọng bệ hạ không chê!”

Vân Kinh Ngao gật đầu, nụ cười vẫn duy trì trên môi: “Được được! Làm phiền ba vị thủ lĩnh rồi, cũng mau ngồi đi!”

Đợi tất cả đều đã an tọa, Vân Kinh Ngao mới quay đầu ra lệnh Tiểu công công bắt đầu tiệc tối.

Tiểu công công khom người gật đầu, sau đó tiến lên vài bước, hô to: “Chúng tân(*) đã đủ, cung yến Nguyên tiêu bắt đầu!”

(*) Tân có nghĩa là khách

Tiểu công công vừa nói xong, tiếng đàn sáo dễ nghe truyền tới tai mọi người, ngoài cửa điện các vũ cơ dần đi vào.

Những vũ cơ này đều một thân áo múa hồng nhạt nhẹ nhàng, tay áo không dài lộ ra cánh tay ngọc ngà trơn bóng, trên người có buộc chuông bạc phát ra tiếng kêu đinh dang, vừa khai triển vũ điệu nhẹ nhàng vừa đi vào trong đại điện. Ban đầu đi quanh chỗ ngồi của quan khách một vòng mới tới giữa sân khấu, bắt đầu nhảy múa. Nhịp điệu đều đều, vũ điệu linh hoạt biến hóa, thân hình nhỏ nhắn múa linh hoạt, vũ y phiêu miểu tung bay; tiếng nhạc trong trẻo kết hợp với tiếng chuông leng keng, cũng là có một phong vị riêng biệt.

Có người chăm chú nhìn múa, cũng có người uống rượu, nói chuyện phiếm với người bên cạnh. Trong một lúc, trên yến hội là cảnh tượng vui vẻ hòa thuận.

Bạch Tiểu Du vừa ngậm điểm tâm, vừa nhìn vũ cơ khiêu vũ trên đài. Không ngờ tốp múa cổ đại lại đẹp mắt như thế, không thua kém gì hiện đại đâu, nhưng mà âm nhạc thì tụt lại nhiều, nếu đổi thành nhạc máy tính, đoán chừng có thể tốt hơn, tiếc là...

Vũ Chiêu nghi thấy Bạch Tiểu Du chỉ ăn điểm tâm, cười trêu ghẹo: “Muội muội, muội cũng đừng ăn nhiều đồ quá, lát nữa còn phải hát đấy ă như vậy hát kiểu gì chứ?”

“Ồi, muội quên mất!” Bạch Tiểu Du được Vũ Chiêu nghi nhắc nhở mới nhớ bản thân còn phải hát, cuống họng không thể không giữ gìn. Vì vậy liền vội vàng đặt điểm tâm trong tay xuống, cầm trà uống một hơi để nhuận hầu.

“Này, uống chậm chút, cũng không ai đoạt đâu” Vũ Chiêu nghi thấy Bạch Tiểu Du uống nhanh, khuyên nhủ.

Lúc này, Bạch Tiểu Du mới buông ly trà xuống, thề lời. Vũ Chiêu nghi cũng chỉ có thể bắt đắ dĩ lấ đầu.

“A đúng rồi, tỷ tỷ, có phải những vũ cơ này đi xuống là đến lượt chúng ta lên biểu diễn?” Bạch Tiểu Du chợt nghĩ đến vấn đề bao giờ biểu diễn, kéo Vũ Chiêu nghi hỏi.

Vũ Chiêu nghi suy nghĩ một chốc mới trả lời: “Chắc là không phải đâu, chúng ta đại khái là lúc sắp hết tiệc kia, đến lúc đó sẽ có công công tới nhắc”

“Ồ, vậy là tốt rồi, giờ muội vẫn chưa chuẩn bị tốt đây này. Sao các vũ cơ này mãi không xuống? Không thể nào?”

“Hi hi! Muội nghĩ cái gì thế? Làm sao mà bọn họ cứ nhảy mãi. Đợi chút nữa sẽ có phi tử khác lên đài biểu diễn, còn có một ít gia quyến quan viên cũng sẽ biểu diễn một hai tiết mục để tạ ân. Đương nhiên, nếu có con gái đại thần tài hoa xuất chúng trở tài ở đây, có thể sẽ được hoàng thượng nhìn trúng. Một khi ân sủng, có thể phong phi tần vị cũng có khả năng”

Lúc này Bạch Tiểu Du mới gật đầu, tỏ vẻ đã biết. Xem ra đây cũng không kém lịch sử cổ đại bao nhiêu, cung yến đều là phi tử và gia quyến quan viên biểu diễn. Cái gọi là tạ ân cũng chỉ là một hình thức thật ra là gián tiếp tiếp cận hoàng đế, nhét thêm nữ nhân vào hậu cung, sau đó lại thêm một người đắc đạo gà chó cũng thăng thiên (*)

(*) Một người được vinh sủng cả dòng họ cũng ”ăn theo”

Haizz, cũng không biết đêm nay có nữ tử chưa gả nào biểu diễn không, ngược lại nàng lại rất muốn xem những phi tử kia có tài cán gì hay chỉ là hoàng đế nhìn trúng nỡ mạo của bọn họ mà thôi?

Lắc lắc đầu, Bạch Tiểu Du không muốn suy nghĩ những vấn đề lộn xộn kia, bắt đầu chuyên chú xem biểu diễn. Sau đó thi thoảng sẽ nhét mấy khối hoa quả vào miệng, đợi đến lúc thấy đói bụng, nàng sẽ gấp mấy miếng thịt, uống vài ngụm súp lấp tạm bao tử, không dám chạm vào mấy khối điểm tâm kia nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nương Nương, Thịnh Thăng Cấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.